

ДОНКО НАЙДЕНОВ

ФРАНКЛИН

ТОМАС

БУКВИТЕ

ДОНКО НАЙДЕНОВ
ФРАНКЛИН ТОМАС

chitanka.info

„Щастието не е празна, илюзорна или измислена от човека формула. То е недвусмислено като скала, като кората на дърво, като мечи зъб. Можеш да му повярваш, че ще премахне болката или ще разсее тревогата. То отнася всичко по пътя си: болестите и лошите сънища, заменя ги с голямата река на радостта. Научи се да му вярваш като на стар приятел, когото очакваш.“

Древна индианска мъдрост

ПЪРВА ГЛАВА

Влакът се рееше като гигантска червено-черна змия през красивата планинска местност. Огромни тревни площи се редуваха с гъсти тъмнозелени гори, а малки кокетни къщи, показващи се между дърветата, бяха накацали по стръмните склонове. Сивкавата мъгла поглъщаше острите далечни върхове, замрежваше неповторимите по своята красота скали, скриваше кристалните и чисти високопланински реки. Редуваха се дълги мостове, под които течаха красиви поточета или реки, с огромни тъмни тунели, водещи сякаш в недрата на земята. Стоманените колелета на тежкото возило потропваха като огромни чукове по наставите на релсите и огласяваха с множество тътени потъналата в тиха одисея околност.

Влакът се движеше. Пушекът на дизеловия локомотив оставяше своята дълга черна следа след себе си, която постепенно се разтваряше и изчезваше в безграничната чистота на мъглата. Гъстите вековните гори се бяха надвесили над релсите, сякаш ги закриляха от коварните сили на природата. С всеки завой се разкриваха все по-непонятни и приказни гледки, все едно тук, на това място, земята искаше да покаже най-красивата си същност.

Влакът трябваше да измине петдесеткилометровото разстояние между красивия планински град Олтън и големия окръжен център Нюпорт и за момента се движеше по разписание. Той взеше множеството пътници, които се връщаха от курортите или отиваха в Нюпорт, и с огромна наслада и вдъхновение наблюдаваха през прозорците неописуемата прелест на местността. По прозорците можеха да бъдат видени безброй грейнали лица с широко отворени очи и зейнали усти от възхищение пред силата на природата.

В дългото превозно средство обаче имаше един пътник, който в момента не гледаше към прекрасната зелена околност, нито се възхищаваше на чистите, сини и заснежени върхове — това бе умореният, но енергичен младеж Питър Дилън. Поради многото хора, пътуващи по това направление, той бе заел смешно и неестествено

положение, като спеше прав, подпрял глава на прозореца. Умората от нощното преживяване бе разцентровала мозъчната му дейност, стягайки силно прасците и бедрените мускули и отпускаяйки всички останали, за да може Питър Дилън да спи прав.

Питър Дилън трябваше да пътува до Нюпорт, където всъщност живееше, но на гарата щеше да го чака красивата му приятелка Сюзън. Тя не знаеше (а и не трябваше да знае) за нощния купон с множество момичета, от който приятелят ѝ се връщаше от Олтън. Бяха се разбрали да се чакат в осем и половина на гарата в Нюпорт, а композицията пристигаше по разписание в осем, така че (според плановете Питър) имаше време и за чаша разведряващо кафе.

Но огромната умора, разцентрованата мозъчна дейност и опияняващото действие на изпитото немалко количество алкохол, му изиграха лоша шега. Когато влакът наближи високопланинската станция Лауд Ривър, в която имаше удобни автобусни превози до курорта Сейнт Валънтайн, и спря малко по-рязко, Питър Дилън се събуди изведнъж. Той, не съзнавайки в момента нито къде се намира, нито какво се случва около него; тръгна объркан подир слизащите пътници и след малко се оказа на перона на тихата малка гара, застанал на пътя на множеството туристи, тръгнали към паркиралите зад зданието автобуси.

Чистият студен въздух обля лицето и тялото му, спомените му постепенно започнаха да се възвръщат, той излизаше от „мозъчната пауза“. Гледайки към надписа на гарата, той си спомни, че всъщност пътуваше от Олтън и трябваше да се срещне със Сюзън в осем и половина. Влакът обаче бе потеглил, зад него като сиво-черна ивица се разреждаше димът, бълван от дизеловия локомотив.

Отиде до гаровото здание и попита чиновника дали в гарата има телефон, но той му отговори, че с него се набират само служебни номера. Питър седна на пейката и смълчано наведе глава. Отново бе прецакал Сюзън — този път неволно. Тя отново щеше да се сърди и да не му говори с дни. Питър бе твърде несериозен, знаеше го. Трудно човек се бори срещу природата си. Харесваше Сюзън, толкова време се бе борил за нея, докато я спечели, а сега я имаше, но явно не му бе достатъчна. Питър постоянно търсеше нещо и скиташе като бродник, той бе много непостоянен, отнесен. Сега, в този момент, седнал на студената пейка, отново се обвиняваше за своята глупост, въпреки че

знаеше, че на неговата двадесет и петгодишна възраст човек трудно променя характера си.

Сюзън Хоуп бе млада, интелигентна и красива двадесет и тригодишна девойка. Тя не можеше да се оплаче от липса на обожатели, дори напротив — по-скоро можеше да се оплаква от прекалено голямата им бройка. Разбира се едно момиче с впечатляваща красота имаше определени изисквания към хората, с които трябваше да излиза. В началото на връзката им Питър отговаряше на почти всичките ѝ критерии за идеален мъж, но впоследствие показва и доста черти от характера си, които не ѝ се харесваха особено. Той стана твърде отнесен, често закъсняваше за срещите, понякога и изобщо не идваше. Винаги намираше оправдания, които го оневиняваха, като проклинаше късмета си, закъсненията в градския транспорт, задръстванията, контузии и други външни фактори. Това обаче поставяше под съмнение истинността на тези оправдания, а това изключително много дразнеше красавицата, която ненавиждаше лъжите и несериозното отношение.

И този път Питър Дилън го нямаше на уреченото място. Чака го половин час, след което си тръгна, разочарована от поредната лъжа. Качи се в полупразния автобус от линия 22, водещ от гарата до северните предградия и седна на една от последните седалки. След малко превозното средство потегли.

Минавайки през големия централен площад на Нюпорт, автобусът спря на поредната спирка. Качи се една група от пет младежа и две девойки, облечени в тениски, блузи и пуловери с жълто-оранжев цвят, които носеха две китари. Те седнаха на седалките недалеч от Сюзън и засвириха ведри и приятни мелодии. Сюзън обаче бе в лошо настроение, затова се обърна към прозореца и се загледа мрачно в пробудилия се град, като се опитваше да игнорира досадните звуци в съзнанието си.

След малко усети, че до мястото, където бе седнала, стои някакъв младеж. Музиката неусетно бе спряла, а той бе един от тези с жълто-оранжевите дрехи и от рамото му се бе провиснала китарата.

— Извинявайте, госпожице, мога ли да седна срещу вас? — попита, като се усмихна мило.

— Да — без особен интерес отвърна красивото момиче, след което отново се загледа през прозореца.

— Вероятно много хора са ви казвали, че сте красива и ви е втръснало. Затова просто ще спомена, че имате много красиви очи.

— Благодаря — учтиво се усмихна Сюзън и отново се загледа навън. „Поредният женчо, който си мисли, че светът е негов“ — помисли си тя, гледайки през стъклото към прашния булевард.

— Моето име е Франклин Томас, но може да ме наричате Франклин — продължи той и протегна ръка. Сюзън също протегна своята и двамата се здрависаха.

— А вие как се казвате?

— Сюзън.

— Франк, не закачай момичето — подвикна майтапчийски един от другарите му.

— Бари, що не млъкнеш? — отговори Франклин весело и се обърна към Сюзън: — Нали не възразяваш да ти казвам Сю, просто не съм свикнал да говоря на пълни имена — „как си, Виктория“, „какво правиш Джонатан“ — много дипломатично звучи.

— Да — с лека усмивка отговори момичето.

— Виждам обаче, че не си в настроение. Не зная на какво се дължи, няма и откъде да зная, но защо не опиташ да се усмихнеш?

— Да се усмихна ли? На какво? — Сюзън погледна младежа в очите, показвайки някакъв, макар и малък интерес към започналия разговор.

— Ами просто ей така. Напук на проблемите.

— Ако беше толкова лесно, щях да го направя, повярвай ми.

— А защо не можеш? Просто се усмихваш и това е. Ще видиш как силата на проблемите ще намалее, а след време може да изчезне съвсем.

— Очевидно не си се сблъсквал с големи проблеми, щом разсъждаваш така.

— Може би. Или пък не съм се вживявал толкова в тях.

— Значи очевидно не са толкова големи. В такъв случай и да ги споделя с теб, няма да ме разбереш.

— Защо мислиш така?

— При теб всичко е усмивка, ти не приемаш нищо на сериозно. За теб всичко е шега, всичко е относително. Точно затова няма да

успееш да ме разбереш.

— Че защо трябва нещата да се приемат сериозно? Прекалено скучно става. Ако можеш да решиш проблемите си, го направи, ако не — и да си в добро, и да си в лошо настроение, не можеш да промениш нещата. В такъв случай е по-добре да си в добро настроение. Нали?

— Ах, колко лесно звучи от твоята уста — изрече тихо и с наведена глава Сюзън. После я вдигна и каза по-ведро: — Трябва да слизам, беше ми приятно, че поговорихме.

— Ей, возиш ли се често по тази линия?

— Не особено.

— Ако искаш, пак да поговорим, аз съм с групата или в този автобус, или на площада. Извинявай, но просто не съм виждал такова момиче като теб.

Сюзън се усмихна на този комплимент и слезе от автобуса.

— Искам да се видим отново! — провикна се след нея Франклин.

— Да, моля — Питър вдигна телефона.

— Защо те нямаше на гарата? — със сдържан глас се обади Сюзън.

— Автобусът спря, нали знаеш, навсякъде има стачки, проблеми, и трябваше да чакам, докато тръгне — излъга Питър. За нищо на света не трябваше да споменава за премеждието си във влака, нито как се бе прибрал. А той кротко бе изчакал следващия влак, който мина след два часа и половина. Ако бе изчакал автобуса през Сейнт Валънтайн, той щеше да се прибере едва след четири часа. Сюзън не биваше да знае за Олтън.

— Къде чакахте?

— На „Троули“.

— Лъжеш! Стачките започват от десет. А и на „Троули“ никой не се събира, поне в последните дни.

— Добре де, какво толкова? По-късно ще мина и ще се видим. До двадесет минути съм при теб. Успокой се, бибче!

— Просто лъжите ти станаха прекалено много. Омръзна ми вече от твоето несериозно поведение. Имам чувството, че ми се подиграваш и че имаш друга.

— Извинявай, бейби. Като дойда, ще ти подаря една страхотна целувка.

— Страхотна целувка ли? — усмихна се Сюзън. Питър ѝ правеше твърде малко жестове, затова обещанието му успя поне отчасти да ѝ вдигне настроението.

Питър дойде, но не след двадесет минути, а след два часа и половина, малко след поредното подсецащо обаждане от страна на Сюзън. Това още повече вбеси младото момиче. Но Питър винаги се измъкваше от неловките ситуации със страстни и дълги целувки, и след няколкото такива по красивото лице на Сюзън се появи още поширока усмивка. А след страхотната нощ на бурен секс и сладострастни ласки, момичето направо сияеше. На сутринта, когато двамата се събудиха и Питър се приготви да си ходи вкъщи, Сюзън попита:

— Ще се обадиш ли щом се прибереш?

— Разбира се — отвърна Питър, но Сюзън знаеше, че той няма да си удържи на думата. Защото никога не ѝ се обаждаше.

Сюзън лежеше на леглото. През съзнанието ѝ минаваха куп варианти, свързани с несериозното държание на Питър. Питаше се защо прави така, защо не може поне веднъж да изпълни обещанието си или да се сети за някой красив жест, или нещо, показващо дори и минимални чувства. Не ѝ пречеше това, че не ѝ прави малки подаръци или не ѝ подарява цветя. Той бе отнесен, забравяше почти всичко. Сюзън мислено пресъздаваше и анализираше действията му през отминалото денонощие и изводите, до които достигаше, не я успокояваха. Напротив — задълбочаваха още повече неведението, в което се намираше. Би предпочела Питър да дойда и да ѝ каже: „Махай се, не искам да те виждам повече!“, отколкото да се намира в подобно неведение. Когато го попиташе: „Какво се случва с връзката ни?“ или „Какво ще правим отгук нататък?“, той просто отговаряше: „Ами не зная“. Именно такива отговори вбесяваха Сюзън до лудост.

Често се питаше дали Питър не ѝ изневерява. Дори бе почти сигурна в това. Искаше да му устрои скандал, но я бе страх от последствията и от това, което щеше да разбере. Не можеше да си представи как той се отпуска в обятията на друга жена, как се целува с нея, как правят...

Малко по-късно, когато бе в кухнята и чакаше напразно обаждане от Питър, реши да започне да го следи. Това бе някакво ново, диво вдъхновение, получено след новото поредното разочарование. Ако той имаше друга, тя трябваше да го хване с нея. Трябваше да го хване натясно. И тогава ТЯ щеше да бъде „принцесата“! В мислите ѝ се появи сломеният Питър как се моли пред вратата ѝ за прошка, а тя му я тръшва в лицето. Хитра усмивка се бе появила на бялото ѝ лице, очите ѝ засияха с игрив блясък. Само да го хване, ще му разкатае фамилията!

Тя излезе от дома си, хвана автобус с номер двадесет и две и след половин час бе пред къщата на Питър Дилън. Намери една пейка зад някакъв паркирал пред алеята камион, която осигуряваше добра видимост към входната му врата.

Питър беше много изморен. Една от причините за умората бе снощният буен секс у Сюзън, а другата бе Натали — момичето, с което се намираше в момента. Той познаваше Натали много преди Сюзън, винаги са били много близки, макар че в последно време тя бе спряла да го търси заради ревнив приятел. Затова Питър много се зарадва, когато тя му се обади, и побърза да се измъкне рано от дома на Сюзън. Радваше се, че Натали (която също бе красива, макар и не колкото Сюзън) не се бе отказала от приятелството им. Тя все още искаше да споделя всичко с него, както и той с нея. Питър имаше много приятелки и се стараше да им обръща внимание, колкото и малко свободно време да има.

Бяха се разбрали Натали да му гостува и сега вървяха към дома. Той я бе прегърнал, както правеше винаги, когато бе с нея. Но малко преди входа на къщата, пред тях изникна Сюзън!

Питър рязко махна ръцете си от Натали — все едно беше някакъв лигав предмет. Гледаше приятелката си и в очите му се четеше изненада и нескрита вина.

— Значи така прекарваш свободното време, така ли?

— Сюзън, аз... аз... това е Натали, разказвал съм ти за нея. Тя има съпруг и семейство...

— Ти си глупак! — остро го прекъсна тя.

— Не е това, което мислиш, ние сме само приятели — с леко подмазвачески тон се оправда Питър.

— Не искам да те виждам повече — изрече Сюзън и тръгна към спирката.

— Знаеш ли какво, проблемът си е твой! Аз не ти изневерявам! — викна по нея Питър и двамата с Натали влязоха в къщата.

Сюзън отново бе разстроена. Не се получи това, което бе планирала. Нямаше молби, нямаше тичане след нея. Той просто отведе другата у тях, сякаш нищо не бе станало. Този глупак се оказа абсолютно дърво, абсолютно животно, той нямаше грам съвест. Тя вече не знаеше как да постъпи, за да ѝ обърне внимание. А не знаеше дали би издържала, в случай че реши да не му се обажда.

В автобуса тя изглеждаше почти сломена. Не виждаше качващите се и слизащите пътници, не гледаше през прозореца прашните квартали на града. Взираше се единствено в мислите си, съсредоточена в някаква далечна точка. И точно поради тази причина не забеляза русолявия усмихнат младеж, който нахално седна срещу нея. Той трябваше да ѝ помахва пред лицето, за да може Сюзън да излезе от унеса.

— Как си, красавице? Не изглеждаш особено въодушевена от присъствието ми, както и от присъствието на всичко наоколо.

Това бе оня същият лековерен „мамин син“ с китарата, който я заговори миналия път. Сега тя осъзна, че чува тиха музика, идваща от музикалните инструменти на приятелите му. Тя отговори с половин уста:

— Просто не съм в настроение.

— А защо? Нали ти казах да опитваш да се усмихваш. Пак си изпуснала нишата — с веселяшки и съвсем леко укорителен тон каза той.

Сюзън леко се засмя.

— Ти беше Сюзън, нали? Гледай ти как съм запомнил. Мислех, че помня шест или седем минути, но я виж — изненада! Значи не съм чак толкова глупав.

— Да — усмихваше се тя, — а ти беше... Франклин, нали?

— И още съм.

— Хайде, Франк, пак се залисваш по красиви момичета! — подвикна шеговито един от приятелите му.

— Ами не, сега съм в пауза.

Този младеж ѝ действаше по някакъв нелеп начин. Не знаеше дали се дължи на ведрото му и сияещо лице, на сините му очи или на непринуденото му поведение.

— Ако искаш, може да споделиш — отново ѝ предложи той, но някакъв човек, седнал на друга седалка, се намеси неочаквано:

— Стига си тормозел хората бе, боклук! Не виждаш ли, че досаждаш? По цял ден се возите по автобусите и дрънкате простотии.

Тогава Франклин се обърна към сърдития и му отговори:

— Не зная, господине, дали преча или не, но вие определено пречите на добрата атмосфера тук. Лошото е, че позволявате на вашите проблеми да ви победят и чрез предизвикване на скандали се опитвате да ги потушите. Съгласен съм, че някои от пътниците харесват подобни зрелища като вашето току-що, но според мен биха се зарадвали повече ако видят как добрата хармония побеждава, както се случи. Така че вие несъзнателно се изложихте пред всички пътуващи в автобуса.

Пътникът махна небрежно с ръка, сякаш искаше да каже: „С луди не ми се занимава!“, но след това наведе замислено глава. Сюзън се засмя искрено и рече:

— Бива си те.

— Такива като него са лесна мишена. А теб какво те тревожи? Вече за втори път те виждам угрижена.

— Ох, не ми се говори. Няма значение.

— Понякога е по-добре човек да сподели с някого, защото му олеква.

— Просто не съм готова. Извинявай.

— Разбирам те. Невинаги моментът е подходящ.

Въпреки че Сюзън бе доста разстроена, тя хареса младежа.

— След малко пак ще дойда — каза младежът и тръгна към групата си. Отпред се разнесе тиха и отпускаща, но някак весела мелодия. Франклин запя, а в същото време засвири на своята китара:

*Любовта е истинска,
когато запееш музиката на чувствата,
и заиграеш в нейната съблазнителна,*

прелестна мелодия.

*Любовта е първопричината
за истинското щастие,
когато имаш енергията да разкриеш,
тайната на целия свят.*

*Усмихвай се, усмихвай се, приятелю,
дори да ти е мрачно,
защото усмивката е предвестник на
истинската любов и истинското щастие...*

Настроението на Сюзън се повиши, тя се отпусна и дори започна да се клатушка наляво-надясно в такт с музиката. Никой от останалите пътници не възрази. Щом песента свърши, младежът отново седна срещу нея:

— Хареса ли ти? — попита със звънкия си и свеж глас.

— Много. Наистина.

— Измислихме я преди два дни, но сега я посвещавам на теб. Искам вече да те виждам по-усмихната.

— Много мило, благодаря — отвърна скромно Сюзън.

— Виждам, че си по-добре. Дали имам известно участие в това?

— Да, определено. Но след малко ми идва спирката и трябва да слизам.

— Ех, хубавите неща винаги свършват бързо. Тогава се надявам друг път пак да се засечем. Нямах си представа колко приятно ми беше.

— На мен също — тя се усмихна.

Автобусът намали и спря. Сюзън стана и тръгна към вратата. Когато видя познатата улица, се почувства отегчена, защото отново си представи подканващите си родители, които трябва да са се върнали от работа. Представи си и мазното и отегчително изражение на Питър, оплитащ се в поредната лъжа. Тя застана неподвижна на стълбите, без да слиза, сетне изчака да се затвори вратата. Накрая се върна на мястото си, срещу приятния младеж.

— Отлагам за следващия курс — усмихна се тя. — И без това няма какво да правя в нас.

* * *

— Как са гаджетата? — попита с шегаджийски тон Франклин. Но настроението на Сюзън рязко се понижи, усмивката ѝ угасна за миг и тя наведе глава. Франклин, осъзнавайки, че е бръкнал в раната, тутакси се опита да поправи стореното:

— Хич да не ти пука, старай се да се чувстваш добре, независимо от ситуацията, в която се намиращ.

— Ти винаги ли си в добро настроение? — попита тя.

— Да.

— Блазе ти — обобщи Сюзън. — Де да можех и аз да съм така.

— Защо не опиташ? Не мисля, че ще ти е трудно.

— Ти и предния път ми каза същото. Може би нямаш и никога не си имал проблеми.

— А може би не ги приемам толкова навътре.

Внезапно автобусът спря и шофьорът извика:

— Това е последна спирка, слизайте!

Сюзън слезе заедно с младежите. Франклин се приближи до нея:

— Хайде да си направим една приятна разходка, после да хванем другия рейс.

Момичето се съгласи и тръгна заедно с петимата мъже и двете момичета, облечени в жълто-оранжеви дрехи.

— Вие улични музиканти ли сте? — попита Сюзън.

— Не само. Свирим и пеем, а и отделно вършим други неща — отвърна един от тях, младеж с голяма къдрава коса.

— А как се казва групата?

— Групата се казва „Хепибанд^[1]“, аз съм Албърт.

— Кони — едно от момичетата протегна ръка.

— Аз съм Филип, приятел на Кони.

— А аз пък съм Грегъри — обади се чернокож младеж с няколко обеци по ушите.

— Аз съм Моника — подаде ръка другата девойка.

— А аз съм Били и харесвам Моника, но тя не ми обръща внимание — намигна едно дългосо момче.

Всички бяха във ведро и шеговито настроение. На Сюзън ѝ бе изключително приятно с тези оранжеви младежи.

— Ами ти с какво се занимаваш? — попита я Франклин.

— В момента уча маркетинг тук, в университета. Отделно работя в една фирма за текстил. Ами вие какви други неща вършите?

— Освен че свирим на улиците ли? — попита Били.

— Да.

— Раздаваме брошури или реклами, продаваме някакви дрънкулки. Зависи какво ще ни предложат от фирмите, важното е да сме сред хора.

— Да сте сред хора?

— Да. Ние имаме един стремеж или една кауза, както ти е удобно така го наречи.

— И каква е тази кауза, ако не е тайна?

— Да се стремим към абсолютното ЩАСТИЕ — каза Франклин Томас.

— Целта ни е да направим колкото се може повече хора щастливи — обади се Моника.

— Уауу! — възкликна Сюзън. — Нали не сте някаква секта?

— Не. Просто го имаме като цел, като фиксидея. Свирим и пеем щастливи песни, говорим позитивни неща.

— Сега сме петима, но имаме около петдесетина поддръжници. На много от тях сме помогнали да преодолеят трудностите и да станат по-щастливи. За нас най-важното е хората да станат по-позитивни и с по-малко предразсъдъци.

Сюзън слушаше с възторг. Уникално. Младежи, които се стремяха да помагат на хората. Тя не бе виждала такива досега, особено в родния си град.

— Но по света се случват толкова лоши неща. Смърт на близък човек, скандали с хората, които обичаш. Освен това има толкова природни стихии, които разрушават жилището ти и оставаш на улицата. Как тези хора ще бъдат щастливи?

— Всичко се преодолява, стига да знаеш как — отвърна Франклин. — Знаеш ли откъде ми дойде идеята за всичко това?

— Откъде?

— Преди пет години работех в малък супермаркет в Коултън. В този магазин често се отбиваше един клошар, за да се стопли и да похапне нещо, ако някой му даде. Наричахме го Секси, на шеговито. В началото не му обръщах кой знае какво внимание, защото всички се отнасяха грубо с него и го гонеха. Но впоследствие забелязах, че Секси винаги е във весело настроение и говори само позитивни неща. А си нямаше нищо и никой — били взели жилището му с измама, съпругата и синът му преди това починали, а дъщеря му не е искала да го погледне. Но въпреки всичките беди, той така и не каза лоша дума за някого, винаги се шегуваше. Просто беше един щастлив бедняк, много по-щастлив от мрачните и свирепи „богаташи“ от магазина.

— И какво стана с него?

— При едно рязко захлаждане, го намерили зад магазина замръзнал. Умрял, докато е спал. Приех го много трудно и няколко дни не можах да спя. И тогава разбрах една максима — когато умре човек, даряващ на всички щастие и позитивни емоции, загубата е ОГРОМНА, независимо колко близък ти е човекът. Дори и колегите в магазина, макар че не го обичаха, коментираха дълго неговата смърт.

— Аха.

— И в един момент си казах: Аз имам много повече от него, защо и аз да не мога да бъда щастлив?

— И от веднъж стана щастливец, така ли?

— Не, разбира се. Това се гради с време. И с много старание. Просто си повтаряш — ще говоря с усмивка без значение от настроението си, няма да говоря лоши неща, няма да говоря зад гърба на другото, около мен атмосферата трябва да е позитивна.

— И как тези неща могат да те направят щастлив?

— Всичко си идва от само себе си. Ще имаш повече приятели, защото на всеки ще му бъде приятно с теб. А повече приятели означава, повече хора, които биха те подкрепили и които биха ти помогнали в лоши ситуации.

— А защо си мислиш, че ще си щастлив, ако имаш повече приятели?

— Не многото приятели са причината за щастието, а самото ти поведение спрямо тях. Просто ти предразполагаш другите към приятен разговор, от който се натрупват положителни емоции, които те зареждат с положителна енергия. И няма как в такъв момент да не се

чувстваш щастлив. Тогава си казваш — защо пък да не е така всеки ден? И малко по-малко ти навлизаш в света на успеха, защото щастието предразполага успешен живот.

— А не е ли обратното — успешният живот да е причината за щастието?

— Не е. В много случаи може да си успял от финансова или друга гледна точка, но да не си щастлив. А човек, достигнал абсолютното щастие, няма как да не успее в живота.

— Значи според теб животът на онзи клошар е успешен.

— Точно така. Може би ще го разбереш след време.

Сюзън прекара страхотно с веселата компания и се отдели от тях късно вечерта, слизайки на спирката си с последния автобус. Никога не се бе чувствала толкова добре, рядко някой се бе отнасял с нея толкова мило.

Возеха се на автобусите, достигаха чак до другия край на линията и се връщаха обратно. Разговаряха с непознати, говореха за щастието и красотата на живота, свиреха и пееха весели песни по автобусите. Минаваха покрай много тълпи от стачкуващи граждани, които според тях носеха в себе си злоба и отрицателна енергия. В ранния следобед слязоха на централния площад, сред фонтаните и пейките с хора, където отново се забавляваха. Накрая отидоха в някакво невзрачно, но обширно помещение в изоставена сграда до централния площад, което държаха под наем, и там продължиха да свирят и пеят „щастливите“ си песни. Франклин Томас бе чудесен. Красивият младеж с кестенявата коса и сините очи оставяше все по-дълбока следа в съзнанието на младата жена. Вече приближаваше полунощ, когато тя каза:

— Скоро ще дойде последният автобус и трябва да го хвана. Утре съм на лекции, а след това на работа и трябва да се наспя.

— Ами добре, щом трябва — отвърна Франклин. — Искам да те попитам нещо.

— Слушам.

— Ще се присъединиш ли към нас?

— Ами... много съм заета със задълженията си. Аз уча, работя и рядко ми остава свободно време.

— Няма значение кога и как ще можеш да идваш, важното е да си с нас и да се стремиш към щастието.

- Ми... добре. Ще помисля.
- Искам да те видя пак — настоя Франклин.
- Утре вечерта след работа мога да сляза тук.
- Към колко?
- Към седем.
- Много добре, Сю. Утре в седем на площада.

Сюзън се прибра сияеща. Мислите ѝ този път бяха насочени към страхотната компания и по-точно към Франклин. Изключително много се радваше, че той поиска да се видят отново, макар и в момента на разговора тя да не реагира толкова въодушевено. Но това бе една от тайните на красивите момичета — не бива да се поддават толкова лесно на провокации. Или поне така да изглежда.

Когато видя телефона, се сети за Питър и настроението ѝ за миг се скапа, въпреки че още бе на гребена на приятната вълна от спомени за отминаващия ден. Все пак попита майка си, която живееше в другата част на къщата, дали някой я е търсел. И макар да получи отрицателен отговор и куп упреци, че се занимава с глупаци (имайки предвид Питър), тя не се разстрои особено.

* * *

Влакът се движеше по редовното разписание от Олтън до Нюпорт. Този път Питър Дилън не бе заспал, а се взираше заедно с много други пътници в неземната красота на планинската местност. Постоянното тракане на колелата не пречеше и не смущаваше младежа по пътя му към вдъхновението. Веднага след като се разделиха с Натали, той хвана влака за Олтън, за да отиде на друга среща. Младежът остана доволен от пътуването, макар и отегчен, поради други обстоятелства. Той се видя с една от красавиците — Пег, с която се бе запознал преди няколко дни на купона. Тя бе красива колкото Сюзън, но с далеч по-беден речник и възможности. Бе похарчил близо двадесет долара в някакви долнопробни кръчми или магазини за дрехи. Тази хубавица бе прекалено нахална и алчна. Сексът с нея не бе кой знае какво удоволствие — през повечето време стоеше неподвижна като дърво, сякаш с нетърпение очакваше края, след което да се потопи

в любимата си телевизионна игра. Единственото положително в Пег бе красотата ѝ. Питър си даде дума повече да не се среща с нея.

А Сюзън? Тя отново щеше да го разпитва къде е бил, да му се сърди, че отново е излязъл несериозен. Трябваше да измисли начин, по който да се оневини. Знаеше, че майка му и баща му ще го посрещнат с думите, че тя пак го е търсила, а него го е нямало. Но красивата гледка действаше отпускащо и разведряващо на нервите му. Той отново щеше да измисли добро оправдание. А и Сюзън бе добро момиче — ще го приеме, независимо колко нереалистично звучи. Питър наблюдаваше красивите сини остри върхове и по лицето му грейна широка усмивка.

— Къде беше цяла нощ? Пак ли скита като луд? Знаеш ли как се притеснихме с баща ти? — настойнически го попита Хана Дилън, майка му, минута след като прекрачи прага на дома си.

— Ходих насам-натам. Звъня ли телефонът?

— Този път не.

— Не?! — учуди се Питър. — Никой ли не ме е търсил?

— Цял ден бях тук. Обади се единствено Мая, рускинята, и я поканих на кафе. Разказа ми за стачката, на която е присъствала, и как някои екстремисти са чупели витрини. Това беше.

— Значи Сюзън не ме е търсила? — попита Питър с нескрита радост.

— Сигурно вече ѝ е писнало от теб и от твоите глупави постъпки.

По-късно в леглото Питър Дилън мислеше за Сюзън. Беше добре, че не го бе търсила. Означаваше, че ще си спести едно обяснение. Но другият въпрос бе „защо“. Не се бе случвало да не му се обади, поне веднъж или два пъти на ден. Особено, ако е сърдита. Спомни си за вчерашния ден — тя го хвана с Натали точно преди да влязат вътре. Беше го засичала и друг път с момичета — по центъра, или в парка — но винаги му бе прощавала след малък скандал. Обаче този път не го бе потърсила цял ден. Питър не трябваше да си позволява да я губи — все пак тя бе най-доброто и красиво момиче, което бе имал. Утре тя ще му звънне, а ако не го стори, след обяд той ще се обади в работата ѝ. И тогава нещата щяха да се успокоят.

Лекциите на Сюзън минаха бавно, но тя бе в приповдигнато настроение. Следобед работата ѝ спореше — бе направила доста бройки, значително над дневната си норма. Малко преди края на работния ден, телефонът до нея звънна:

— Да, моля.

— Здравей, скъпа.

— Питър, кажи.

— Ами обаждам се да ти се извиня за оня ден — сърцето ѝ подскочи, защото за пръв път Питър се обаждаше, за да се извини. Гласът му звучеше виновно и искрено.

— Съжалявам, че реагирах така. Кое беше това момиче?

— Натали. Моя стара позната. Нищо общо нямаме, честно ти казвам! Тя се обади вчера и се видяхме само като приятели. Тя знае, че обичам само теб.

— Добре, Пит, не се притеснявай.

— Ще се видим ли по-късно? — отдавна не ѝ бе задавал този въпрос.

— Не мога, тази вечер имам други ангажименти — а тя отдавна не му бе отказвала среща.

— Какви ангажименти? — попита Питър и в гласа му се долови разочарование.

— Нищо особено. Затварям, че имам много работа.

— Чакай, чакай! Утре ще се видим ли?

— Ами утре става. Чао — и тя затвори телефона. Време беше да заиграе ролята на „принцесата“.

Франклин я чакаше на спирката, като в едната си ръка държеше малък букет с цветя. Този път беше сам. Тя беше там точно в седем.

— Къде са останалите? — попита Сюзън, след като Франклин ѝ даде цветята.

— Не може да сме все заедно. А и всеки от нас има лични дела. Утре пак ще се видим с тях — отговори, отново усмихнат и сияещ. — Толкова се радвам, че отново се виждаме.

— Защо точно мен? Защо така се радваш като ме видиш? Може би има и други момичета, с които би предпочел да бъдеш.

— Виж, Сю. На улицата често се запознавам с хора. Има сред тях много красиви момичета, или красиви жени, или дори красиви

възрастни дами. Но в теб откривам много по-различна личност. Има нещо в излъчването ти, което е необяснимо, и не мога да кажа точно какво е — тук спря и изглежда леко се смути, след това попита: — А на теб приятно ли ти е да ме срещаш?

— О, да. С теб се чувствам... някак си... щастлива. Май е време да ти споделя нещо.

— Слушам те.

— Имам приятел — като че ли за миг нещо премина през него. Но изражението му остана ведро.

— Ами нормално е такова умно и красиво момиче като теб има приятел.

— Лошото е, че той не ми обръща внимание. Има си някакви свои приятелки, които боготвори, а за мен се сеца само когато има нужда.

— Разбирам — каза Франклин, а след като помисли няколко секунди: — А ти често ли му звъниш и му искаш обяснения?

— Ми, да. Просто искам да знам къде е и защо не ме търси, както е обещал.

— Вероятно точно тук ти е грешката. Повечето мъже не обичат да бъдат подканвани постоянно. Сигурно ако престанеш да го търсиш, той след време ще се сети за теб. И ако продължиш да се държиш по този начин, ще си размените ролите.

— Аз в момента правя точно така — каза Сюзън и се усмихна. — И преди два часа за пръв път се обади да ме моли за прошка. А ти вероятно си доста навътре в нещата... защото го каза прекалено точно.

— Не съм много навътре, но постоянните разговори с хората ме понаучиха на някои дребни нещица. Дватамата свиха зад ъгъла и влязоха в кокетна сладкарница с името „Конфекционери Джулия^[2]“. Седнаха на едно сепаре с хубав изглед към планината и си поръчаха по една торта „Сахер“ и по една кола.

— Присъединяват ли се хора към вашето „щастливо сдружение“?

— Всеки ден идват при нас. В повечето случаи се събираме в онази изоставена сграда и там беседваме. Често идват хора, претърпели голямо разочарование, а след няколко дълги разговора вече мислят много по-положително. А понякога ни заговарят на улицата или по автобусите, търсейки щастлива приказка или помощ.

— И вие им помагате?

— Поне опитваме. Но във всички случаи на покрусените им става по-леко.

— Това е много благородна кауза. Няма ли как да печелите от това? Не искате ли пари от хората?

— Не. Ако го правехме за пари, ефектът нямаше да е същият. Когато вземеш пари от някого, той разбира, че всичко е фалшиво. Ние печелим от друго — от музиката, от брошурите или от дрънкулките, които продаваме.

Сюзън го слушаше с нестихващ интерес. Имаше чувството, че все повече навлиза навътре, все по-приятно се чувства в компанията на този лъчезарен млад мъж.

— Ти вероятно много страдаш от пренебрежителното отношение на приятеля си? — попита я той.

— Така е.

— Предните два пъти беше доста умърлушена. Разбирах, че не ти се говори, а и не те карах. Такова състояние е характерно само за любовните разочарования.

— Защо пък точно любовно разочарование? Защо си мислиш, че не е например проблеми в работата или в семейството?

— Изражението ти беше по-различно — очите ти копнееха, все едно си повтаряше непрекъснато „защо?“, „какво се случва?“, „как да постъпя?“. И когато застанах срещу теб, в началото ме поглеждаше с огромно нежелание, даже бих казал с омраза. Ако бяха проблеми в семейството или в работата, щеше да имаш просто сърдито изражение.

Сюзън осъзна, че той току-що бе разкрил най-тънките нишки на състоянието ѝ. Този човек просто бе добър психолог. И вероятно отлично знаеше как да разсмее дори и най-мрачните хора. Сюзън усещаше, че се привързва безвъзвратно към Франклин. Опита се да го сравни с Питър — разликата между двамата бе огромна. Питър също не бе грозен, но имаше скучно и вдървено излъчване. Можеше да дотегне на всеки с преправено миловидното си лице и с постоянните оплаквания и оправдания. Франклин бе коренно различен — ведър, усмихнат, сияещ. В началото го мислеше за простоват веселяк, но той всеки път демонстрираше големи познания по психологията на човешката душа. А и стремежът му да прави хората щастливи, бе повече от благороден.

— Ти да не си доктор по психология? — попита на шега Сюзън.

— Не. Можеш ли да повярваш, че в момента уча машинно инженерство в Стамфорд.

— Студент?! В Стамфорд! Уауу! Това е доста престижен университет?

— Само че уча дистанционно. Все пак трябва да работя и да се грижа за майка си.

— Защо?

— Проблеми със сърцето. Скоро ще й правят операция и ще й слагат байпас. Нека да сменим темата — отговори, като се стараше гласът му да звучи небрежно.

— Дадено, сър!

— А ти как си с ученето? Работата върви ли? — опита се да я разведри Франклин.

— Всичко е перфектно — излъга тя.

— Така и трябва да бъде.

След това Франклин ѝ разказа няколко смешни истории от детството си и двамата се посмяха. Младежът демонстрираше и завидно чувство за изтънчен хумор, който се хареса много на Сюзън. След като Франклин плати сметката, двамата станаха от сепарето и се запътиха към изоставената сграда. Залата беше празна, но музикалните инструменти бяха там. Той изсвири на китарата си няколко приятни мелодии, които посвети на нея с обещанието, че скоро ще измислят и текстове за песни. Часовете пак минаха в шеги и закачки, в мъдри или отнесени приказки. Когато по-късно трябваше да се разделят, на Сюзън ѝ се стори, че времето бе отлетяло много бързо. Някъде надалеч се чуваха стоическите викове на стачкуващи хора, които дори и в късните часове не спираха със скандиранията. В новините бяха пуснали слух, че се готви гражданска война. На спирката, докато чакаха автобуса, Франклин стана сериозен.

— Сюзън, искам да ти кажа нещо.

— Казвай, Франк.

— Сюзън, аз наистина те харесвам. Може би дори започвам да се влюбвам — след това въздъхна, все едно се бе освободил от огромен товар. Сюзън се усмихна. Франклин се наведе и я целуна по устните, но тя го избута леко:

— Не съм сигурна...

— Няма проблем, Сю.

— Все още съм обвързана. Макар че съм го хващала с друга, не съм сигурна, че мога да му изневеря. Трябва първо да скъсам с него и... — Сюзън бе притеснена. Явно имаше някакви нейни граници и принципи, които спазваше. Вероятно мнозина биха я упрекнали за този отказ, биха ѝ казали: „Впусни се в живота и в приятните преживявания, зарежи го оня, и без това не е сериозен и ти изневерява“. Но Сюзън не бе от този тип хора. Тя държеше на връзките си до последно. Такива бяха принципите ѝ.

Франклин обаче не ѝ каза нищо подобно. Той сведе глава и рече с глас, в който се четеше съчувствие:

— Няма проблеми, мога да те разбера. Аз съжалявам, че те поставих в такова положение. Не осъзнах, че така ще реагираш.

— Карай да върви.

Светлините на автобуса се показаха. Сюзън извади лист и химикал и написа нещо, което подаде на Франклин. Беше телефонен номер, под който бе написала името си.

— Можем да се уговаряме по телефона — каза тя.

— Разбира се. Още тази вечер ще ти се обадя.

— Ако го направиш, ще се зарадвам много — възкликна тя и се качи в спрелия автобус. Франклин ѝ помахаша за довиждане.

Питър отново се видя с Натали на по кафе, преди мъжа ѝ да я вземе. Този път обаче той бе по-мълчалив и това не остана незабелязано от бившата му приятелка. Няколко пъти го пита как е, но той все отвърщаше, че е добре, само последния път отговори, че е леко неразположен, но тя не го разпитва за подробности. Питър се прибра, поздрави родителите си и ги попита дали са го търсели. След като разбра, че никой не се бе сетил за него, се затвори в стаята си.

Наближаваше полунощ. Питър взе слушалката и набра номера на Сюзън. Чу се сигнала свободно няколко пъти и от отсрещната страна зазвъня красивият ѝ глас:

— Здравсти! — каза го с нескрита радост.

— Здравсти, мила, какво правиш?

— О, ти ли си? Преди малко се прибрах — в гласа ѝ вече нямаше въодушевление.

— Къде беше? — студено попита Питър.

— Насам-натам. Защо?

— Интересувам се. Напоследък си станала потайна.

Нещо ставаше с Питър. Никога не ѝ бе говорил такива неща, никога не ѝ бе задавал такива въпроси. Може би се страхуваше да не я загуби. Сюзън се усмихна от другата страна на слушалката.

— Ами, да, след като не ми обръщаш внимание.

— Има ли друг? — попита открито Питър.

Сюзън не отговори.

— Има ли друг? Кажете ми, моля те!

— Тези дни се запознах с един пич.

— Гаджета ли сте?

— Не, но ми е много приятно да излизам с него. Тази вечер ще ми се обади, за да се разберем къде да се чакаме.

Питър въздъхна звучно. Най-големият му страх се бе сбъднал. Никога не си бе представял точната, сериозна и вярна Сюзън да се гуши в обятията на друг. Питър я имаше за негова и знаеше, че тя ще остане с него. Тя му бе нещо като настойница, с грижовния си характер, макар че бе по-млада от него с три години. Той бе голямото дете. И знаеше, че има вина за случващото се заради постоянните си забегки, може би и тя разбираше за тях, щом няколко пъти го бе хващала с друга. Ето че сега той бе поставен в положение като нейното и никак не се чувстваше добре.

— Значи утре ще се видите, нали? — с горчивина в гласа зададе въпроса Питър.

— По всяка вероятност, да.

— В такъв случай — лека нощ! — Питър тресна слушалката. В следващите два часа не излезе от стаята в очакване телефонът да звънне. Но това не се случи.

Сюзън отново бе в добро настроение. Представяше си Питър, хванал главата си с две ръце, умислен. Тя имаше чувства към него, но многото страдания и унижения, на които бе подложена, я бяха подтикнали да търси възмездие и справедливост. Така му се падаше. Представи си го — приятен на вид млад мъж, но скучноват, изпълнен с фалшива трогателна романтика. Представи си и Франклин — красив младеж, бохем, търсач на идеалното щастие. Разликата бе голяма,

Франклин бе много по-забавен и приятен. Обаче все още изпитваше силни чувства към Питър, които нямаше как да бъдат потушени толкова лесно.

Франклин трябваше да ѝ се обади. Дали се бе прибрал или още скиташе по автобусите? Тя не знаеше къде живее, не знаеше колко време му е нужно да се прибере. Потънала в сладки мисли, тя се сепна, когато телефонът отново зазвъня.

— Да, моля.

— Сюзън? — бе гласът на Франклин.

— Сюзън слуша — весело отговори тя.

— И как сме, мацко?

— Чудесно! Настроението е страхотно.

— Така те искам! Как пътува?

— Забавно. Имаше няколко стачкуващи групи, но...

— Поне си гледала зрелището. При мен беше по-сुकчно.

Говореха цели четиридесет минути. Явно Франклин беше широко скроена личност, защото почти никакви теми не му бяха чужди. Но той не говореше с някакво високомерие, като „голям разбирач“, даже напротив — казваше нещата възможно най-опростено, което го правеше изключително сладкодумен събеседник. Говореха най-вече за щастливите моменти в живота, за ползите от тях и вредата от тревогите, за лошата обстановка с непрекъснатите стачки, за предстоящата гражданска война. Накрая се разбраха да се видят утре в десет.

Сюзън си легна, удовлетворена от отминалия ден. Франклин бе прав, че когато човек е щастлив, нещата лека-полека се подреждат така, както трябва. След малко тя заспа дълбоко и непробудно.

Събуди се към девет. Някой звънеше на входната врата. Тя облече халата си и тръгна към вратата. Очакваше отвън да е или майка ѝ, или баща ѝ, които понякога се прибираха рано от работа, но когато видя Питър се сепна изненадана. Той стоеше пред входната врата, в ръцете си държеше голям букет с екзотични цветя, а лицето му изразяваше угриженост.

— Какво има, Пит? — попита настоятелно Сюзън.

— Ще отидеш ли на срещата? — Питър отговори на въпроса с въпрос.

— След малко ще тръгвам, защото в десет трябва да съм на пазарния площад.

Питър подаде букета и тя го взе.

— Мога ли да вляза? — попита той.

— Заповядай, но след двадесет минути тръгвам.

Той влезе, седна на канапето в хола, след което ѝ каза:

— Не искам да ходиш на срещата.

— Защо?

Питър стана. Лицето му бе силно напрегнато. Направи няколко крачки към нея и падна на колене.

— Не искам да те изгубя — плачейки, рече той.

— Питър, чакай. Изправи се, моля те. Защо да ме изгубиш?

— Ти отиваш на среща с друг — той стана, като продължаваше да я гледа.

— Нали ти говореше, че сме свободни в свободното си време. Нали и ти се срещаше с други момичета?

Питър не отговори веднага. Направи няколко крачки в кръг, сетне отново застана пред нея и промълви:

— Срещах се, но... при мен е по-различно. Аз не правех нищо с тях, те са ми бивши...

— Чакай, чакай, момче, аз кога съм казала, че с този младеж имам нещо общо?

Той продължаваше да стои неподвижен, не знаейки какво да отговори. Накрая изригна с думите:

— СЮЗЪН, ОБИЧАМ ТЕ! НЕ МОГА ДА ЖИВЕЯ БЕЗ ТЕБ! СТРАХ МЕ Е ДА НЕ ТЕ ЗАГУБЯ! ТИ СИ ЕДИНСТВЕНОТО СВЯСТНО МОМИЧЕ, КОЕТО ПОЗНАВАМ! СЪЖАЛЯВАМ, ЧЕ НЕ ТИ ОБРЪЩАХ ВНИМАНИЕ, НО ЩЕ СЕ ПРОМЕНЯ!!! — и Питър наведе глава, ридаейки. Тя го прегърна.

— Не съм казала, че ще ме загубиш. Но искам по-сериозно отношение от твоя страна. Разбери, имам чувството, че не ме зачиташ за нищо.

— Само ми дай шанс и ще се променя! Обещавам ти!

— Аз не съм скъсала с теб. Така че шансът ти е още голям — отговори с добродушен тон, трогната и изненадана от признанието.

— Сюзън, не ходи на срещата! Моля те!

— Вече съм обещала, не мога така. Ще отида на площада и ще му кажа, че се налага веднага да се прибера.

Питър я гледаше умоляващо с влажните си очи.

— Добре, добре — накрая се съгласи тя, — само се успокой. Тук съм, с теб. Няма да ходя.

— Наистина ли? — възкликна той.

— Наистина. Сега реших да не ходя на срещата.

Питър я прегърна, като я стисна толкова силно, че костите ѝ изпукаха. Той извика с цяло гърло:

— СЮЗЪН, ОБИЧАМ ТЕ!

Тя бе щастлива. Човекът, когото обичаше, най-сетне се показа с истинското си лице — чувствителен и романтичен, но отчаян, когато бъде засегнат. В момента тя предпочиташе него, отколкото несериозния непукист Франклин, който никога не е имал истински проблеми. Вярно — Франклин бе доста по-лъчезарен, по-интересен, забавен и словоохотлив, но тя не бе такава. Тя също бе чувствителна, премисляща и дори нерешителна в дадени моменти. Като Питър Дилън.

Франклин чакаше на площада. Бе усмихнат, както винаги. Букетът, който носеше от хризантеми и рози, контрастираше с елегантното му джентълменско облекло. Той гледаше към спиращите автобуси, а по грейналото му лице се четеше трепет и приятно очакване.

Но Сюзън не идваше. А вече минаваше десет и половина.

Започна да се озърта и да си гледа часовника. Може пък да ѝ се е случило нещо. Може би има причини за закъснението. Франклин почака още петнайсетина минути, след което тръгна към вътрешността на площада. Усмивката, макар и не толкова сияеща както в началото, още беше на лицето му, но по очите му бе изписано разочарование.

Телефонът в стаята на Сюзън звънна. Беше вече към пет следобед. През това време тя и Питър лежаха на леглото и мълчаха. Неприятният звън я извади от мислите, които я бяха завладели.

— Ало — каза тя грубо.

— Здравсти. Аз съм Франклин. Как си, хубавице?

— Какво искаш?

— Какво мога да искам от едно красиво момиче? — пошегува се той, но Сюзън не се засмя. Питър я наблюдаваше с интерес.

— Защо ми звъниш?

— Как защо? Да те питам какво се е случило? Защо не дойде?

— Виж какво, имам си приятел и искам да ме оставиш на мира! Писна ми от твоите веселяшки и щастливи истории, честно! — тросна му се тя.

— Какво има, Сю?

— Нищо няма. Просто ни остави на мира! Аз си имам приятел и го обичам. Както и той мен.

— Разбирам — отвърна тихо той. — Ако все пак решиш, знаеш как да ме намериш.

— Едва ли — отговори тя и затвори телефона. Но веднага след това съжали за грубото отношение към Франклин, защото той не бе виновен за нищо и не заслужаваше такива думи. После се обърна към приятеля си и съзря широката му усмивка. Двамата се прегърнаха, отново легнаха в леглото и потънаха в мислите си.

* * *

Множеството стачни действия и предупреждения, извършвани от екстремистите, стигнаха връхна точка. Не само в Нюпорт, но и в цялата държава, напрежението се нажежи до червено. Пасивността на местните власти и правителството, въпреки гражданското неподчинение, определено не бе по нрава на търсещите по-добър живот хора, които не искаха населението да остане без работа и в същото време цените да се увеличават главоломно. На шести юли бе поставено началото на гражданската война. В този ден пламнаха множество правителствени сгради и държавни учреждения.

В Нюпорт бяха запалени сградите на местния управителен съвет и на полицията. Бяха разбити магазини, банкови офиси. Полицаяте, въпреки че използваша сълзотворен газ, палки и огнестрелни оръжия, не можаха да спрат многолюдните озверели тълпи.

Майката на Сюзън и бащата на Питър бяха останали без работа и също бяха сред стачкуващите. Това даваше повече пространство и възможност на Сюзън и Питър да бъдат заедно. Но сдобряването им трая точно два дни.

Питър наистина бе щастлив, че Сюзън го обичаше и че му даде нов шанс. Дните, когато тя беше престанала да се обаждат и се бе срещала с друг, бяха изключително тягостни за него. Той никога не бе чувствал такъв страх, че момичето, което бе лудо по него, изведнъж ще престане да мисли за него. Той не обичаше, когато някоя приятелка спре да му обръща внимание, особено ако тази приятелка е Сюзън — красавицата, с която се гордееше.

Но сега тя отново бе в обятията му. Той не можеше да прекарва дълго време в компанията на една жена, независимо колко я харесваше и колко красива беше. Имаше нужда да се види и с Натали, и с Мария — стара любов, която му се бе обадила преди два дни, както и с много други. Така че именно когато Мария му се обади, той набързо скалъпи някакво оправдание и изчезна от дома на любимата си. Но надарената с голямо количество интелект Сюзън отново го хвана и то в такова положение, в което дори и най-лошите му представи бледнееха. Тя влезе у тях и го завари пиан и дрогиран в обятията на Мария — чернокосата красавица с котешки очи. Те правеха секс (ако изобщо е възможно пиани и дрогирани същества да извършват такъв акт) или просто се любеха голи. Питър, виждайки какво е направил, се опита да изглади нещата, но зашеметения му от опиати мозък, измисли възможно най-неподходящото оправдание.

— Ооо, Сюзън, ти ли си? Защо не се обади? Ела тук с нас, поръчал съм ти момиче за тройка, както обещах — кънтеше провлаченият му глас. — Ела, скъпа, ще ни бъде много приятно. Ще видиш, че няма да съжаляваш.

Сюзън го гледеше втренчена и скована.

— Отдай се на чувствата, скъпа, тук може да опитаме всичко.

Сюзън се обърна и си тръгна. Питър се опита да се изправи, за да я спре, но не успя.

Тя отново обикаляше безцелно с автобуса. Всичките ѝ надежди се изпариха в онзи момент, тя разбра колко заблудена е била през

цялото време. Идваше ѝ да крещи и да не спира, не знаеше вече какво да направи. Как можа отново да се върже на неговите сладки приказки и да му повярва? И как си позволи да търпи най-голямото унижение, което може да изпита човек. Сега не обръщаше внимание на страховитата околност, разкриваща се през стъклата на автобуса — разбитите и подпалени магазини, забързани минувачи и тълпи от буйстващи хора.

Сюзън направи цял курс отиване и връщане. Но едва на третия рейс, тя осъзна, че приближава централния площад. Тогава се сети за един човек, който ѝ липсваше в момента в тази обстановка. Автобусът спря на площада и тя слезе, но след това се вцепени — пазарът, който винаги бе оживен, сега представляваше скупщина от бутнати сергии, изкривени железни боклуци, а хората се бяха отдръпнали и гледаха от страни. Някъде се чуваха викове на екстремисти, които скандираха вулгарни думи и изрази. Някъде в далечината бумтеше огън и черният му дим се издигаше в небето като грамаден буреносен облак.

Чу музика. Красива, лъчезарна и весела, мелодията контрастираше на обхванатата от паника околност. Сюзън тръгна в тази посока. Видя насъбрала се тълпа около улични музиканти, облечени в жълто-оранжеви елечи. Позна групата на Франклин и след малко го видя — отново приятен, усмихнат. Той свиреше и пееше, като така забавляваше тълпата от хора, които му отвърщаха с искрени усмивки и одобрителни погледи. Сюзън приближи до тях и застана някак встрани, за да не бъде забелязана. По лицето ѝ се появи задоволство, въпреки преживяването през този ден и последиците от човешката агресия, които трябваше да види.

В един момент Франклин се обърна към нея и я видя. После отново извърна глава, навярно в този момент не съзнаваше, че вижда точно нея. Но веднага след това пак се обърна, този път не отмести поглед. Загледа я втренчен и удивен. Тя му се усмихна широко.

Франклин спря музиката и остави китарата, след което, пред изненадания поглед на останалите, тръгна към стоящото настрани красиво момиче. Беше изненадан и в погледа му се четеше учудване. Изведнъж се усмихна със своята заразителна усмивка, разпери ръце и

се затича към Сюзън. Тя също разпери ръцете си и след миг двамата се прегърнаха.

Франклин я вдигна, след което я завъртя, викайки от изненада. Радваше се като малко дете, току-що получило голям подарък. Откъм тълпата проехтяха ръкопляскания.

След това групата изпълни още няколко песни, а Сюзън бе до тях и се включваше от време на време, пеейки редом с тях. С непринуденото си държание и с веселата музика, групата печелеше много симпатизанти, някои от които вече знаеха песните им. Въпреки че наоколо бушуваше война, тук атмосферата бе невероятно позитивна. После, заедно с още десет човека от тълпата, седмината свирци и Сюзън тръгнаха към изоставената сграда. Няколко бомби гръмнаха и тътените им отекнаха като злоещо ехо, миг по-късно множество автомобилни сирени и човешки писъци огласиха града. Щастливците минаха близо до сградите, криейки се от идваща към тях озверяла орда.

В залата ги чакаха още тридесетина човека, повечето младежи и девойки. Имаше и петима възрастни, минали петдесетте. Почти всички бяха облечени като тях, в жълто-оранжево, символизирайки стремежа си към щастие. Лицата им бяха грейнали, с широки усмивки. Сетне започнаха да се здрависват приятелски. Сюзън бе ахнала от вълнение. Атмосферата тук бе просто приказна.

Франклин я представи, но на нея ѝ отне доста време да се ръкува с всички. Въпреки това ѝ бе невероятно приятно да се намира сред компания на толкова усмихнати хора.

Говореха на всякакви теми, някои разказваха истории как допреди време са били нещастни по една или друга причина, но благодарение на Франклин Томас и групата, която бе създал, сега са преоткрили щастието. Седмината музиканти бяха кръстили групата си „Хепибанд“, а цялото формирование, което бе тук — „Хепи пийпъл“^[3].

След това някои започнаха да разказват случаи, при които са се опитали да помогнат на нещастни хора. Всеки такъв разказ се приемаше с аплодисменти и радостни възклицания. Очевидно цялостната кауза на „Хепи пийпъл“ бе да прави живота на хората по-щастлив. Това бе адски благородно.

По-късно Франклин каза на Сюзън, че ще тръгва, защото има работа. Тя поиска да си тръгне с него.

По пътя той я попита?

— Как така реши да дойдеш?

— Просто едва сега осъзнах какъв човек е приятелят ми. Мисля да приключа с него завинаги.

Франклин кимна със съчувствие. Той бе невероятно добър човек. Сюзън очакваше от него да иска обяснения за грубите думи и за това, че не дойде на онази среща. Повечето мъже, поставени в такова положение, изсипват куп обвинения и забележки. Накрая Сюзън му сподели преживяванията с Питър през последните два дни, разказа му всичко от момента, от който Питър довтаса отчаян пред вратата ѝ, до момента, когато го хвана пиян и дрогиран с Мария. Тя се чувстваше ужасно виновна за държанието и обидите, които изрече онзи ден, най-вече сега, когато Франклин прие всичко с отворено сърце.

Спряха до една беседка и седнаха на пейките. В далечината отново се чу бомба. Слънцето вече се снижаваше към хоризонта и оранжевата му светлина хвърляше дълги синкави сенки. Франклин гледаше Сюзън с особен блясък в очите. Тя му отвърщаше с трепетен поглед. Той имаше невероятни сини очи, които контрастираха с кафявите очи на Сюзън. Накрая ѝ каза:

— Сюзън, обичам те.

В този миг тя го прегърна и двамата се целунаха. Първата целувка бе плаха и несигурна, но след това те се отдадоха на инстинктите си. Цялата вечер премина в целувки, прегръдки и нежни думи, двамата разкриха напълно душите си. Сюзън никога преди не се бе чувствала така свободна. В предишните ѝ връзки винаги е имало предразсъдъци и ограничения, както в нея така и в партньорите ѝ. Никога досега, дори и когато бе с Питър, не ѝ се е искало толкова много да бъде с човека до себе си. Сега, в този момент, случилото се с Питър ѝ се струваше като далечен и незначителен епизод. Франклин бе направил така, че тя да забрави лошите емоции и да се отдаде напълно на щастието. Каквато и всъщност бе неговата максима.

— Сюзън, искам да сме заедно. Може да звучи банално, но чувствам, че ти си жената на живота ми.

— Нека и аз прозвуча банално, но сигурен ли си в тези думи? — отвърна му тя с усмивка.

— Сигурен съм.

— В такъв случай нищо не ни пречи да опитаме — каза младата жена и в същия миг Франклин я прегърна силно.

* * *

Следващите два дни бяха най-щастливите за Сюзън. Тя се чувстваше волна и безгрижна като малко дете. Франклин бе почти постоянно с нея и на нея ѝ беше изключително приятно. Тя с радост се включи в групата на Щастливците, като с Франклин прекарваха голяма част от свободното си време там. Освен това постоянно идваха нови и нови хора, някои от които споделяха проблемите си. Сюзън в началото само слушаше, но след това започна да взема активно участие в разрешаването на дилемите им. Франклин, основателят на цялото това сдружение, беше на седмото небе от щастие, защото всичките му идеи се реализираха повече от успешно. Той, заедно с „Хепибанд“, изпяваха приятни песни, всяка от които отпускате и развеселяваше. И съвсем скоро след влизането си, изпълнените с негативизъм хора се усмихнаха и засияха като останалите — всичко това благодарение на Франклин Томас.

Сюзън гледаше с искрена любов новия си приятел. Тя разбираше, че бе попаднала на уважаван човек, с много висок интелект, страхотни организаторски умения и абсолютна позитивност. В своя разумен живот никога не бе попадала на подобна личност. В този момент напълно осъзнаваше, че винаги е искала да намери такъв човек.

Сюзън започваше да разбира към какво се бе запътил Франклин. Той бе напълно прав, че когато човек се стреми към щастие, може да постигне всичко, животът му се подрежда и малко по-малко се отървава от негативните емоции. Той бе напълно прав, че усмивката предразполага към положителни емоции, които пък от своя страна раждат истинските приятелства.

Понякога оставаха и сами. В такива случаи или ходеха на красивото езеро Валънтайн, или скитаха в големия парк „Джоузеф’с гардън“; играеха на всякакви игри, излежаваха се върху тревата, катереха се по дърветата. Всичко бе прекрасно, приказно, невероятно.

На втория ден от любовта им Сюзън го запозна с родителите си, които харесаха много Франклин.

Ала след срещата, излизайки от дома, се разминаха с Питър, който явно бе дошъл да търси бившата си приятелка. Той огледа двамата, сърдито извърна глава и ги отмина, но Сюзън не обърна абсолютно никакво внимание на провокацията.

На третия ден Франклин ѝ предложи да му дойде на гости. Беше три и половина следобед, когато хванаха автобуса и поеха към крайните квартали. Слязоха на градска спирка под един малък хълм. Тръгнаха нагоре по хълма и когато достигнаха билото, от другата страна се показва голяма къща, обградена от тучна зеленина.

— Там живея аз — Франклин посочи в същата посока.

Къщата представляваше червена двуетажна сграда с декоративни елементи от викторианската епоха, с няколко ниски пристройки и малък двор с красива градина. Когато доближиха, Сюзън видя, че от нея излиза жена на средна възраст, облечена в черни дрехи. Франклин се затича и отвори вратата.

— Майко, как си?

— Добре съм, моето момче. Ти гости ли ни водиш?

— Да. Това е Сюзън. Новата ми приятелка.

— О-о, здравей, мило момиче, аз съм Хилъри Томас, майката на Франки — рече жената. Тя се усмихваше, въпреки че в нейните очи се четеше ясно доловимо страдание. — Ела, заповядай.

Сюзън подаде ръка и се здрависа:

— Аз съм Сюзън, много ми е приятно да се запознаем, госпожо Томас.

— Да влезем вътре — предложи Франклин.

И отвътре къщата бе много приятна. Не блестеше кой знае с какъв лукс, но всичко бе подредено и сякаш си знаеше мястото. Влязоха в голяма всекидневна, където имаше столове, кресло и маса. Вдясно, от другата страна на креслото седеше млад мъж в инвалидна количка. Очите му бяха широко отворени, но не бяха насочени към гостенката, а блуждаеха някъде надалеч.

— Сюзън, това е брат ми Робърт. Робърт, това е Сюзън.

Младият мъж се обърна към тях и протегна ръка. Сюзън плахо се доближи до него и пое ръката му. Тя бе слаба и бледа, досущ: лицето му.

— Ще я вземем ли с нас, Франк? — изрече Робърт с бавен глас.

— Ще я вземем, но нека първо свикне с нещата.

— Ако има още някой с нас, ще е по-лесно да достигнем до върха.

— Така е, Роби.

— Ония двамата се върнаха много преди да е започнало голямото изкачване. Те са излагацията на Акомикеран.

— Наистина ли?

— Аз ти казвам, брат.

— Ами такива са, брат ми. Но ние ще успеем.

— Робърт — намеси се Хилъри, — време е да хапнеш. Хайде в кухнята.

— Мамоо, трябва след малко да се приготвим за пътешествието.

— Първо ще хапнем, ще се наспим и тогава. Имаме много време — и тя го поведе към коридора.

Сюзън гледаше замислено към отдалечаващите се Хилъри и Робърт. Франклин каза:

— Автомобилна катастрофа. Тогава татко загина, а той оцеля, но остана парализиран от кръста надолу.

— Съжалявам. Моите съболезнования, Франк — едва пророни Сюзън. — Сигурно ви е много тежко.

— Така е. Животът може да ти поднесе всякакви неприятни изненади. Ако искаш да оцелееш, просто трябва да си подготвен.

В това време на вратата се показа Хилъри, държаща поднос с две чаши кафе и кекс:

— Нали ще пийнете кафенце?

— Да, мамо, благодарим ти.

— Благодаря ви, госпожо Томас — отвърна Сюзън, взимайки кафето си.

— Съжалявам, че няма да ви правя компания, но трябва да нахраня Робърт и да го сложа да си легне. А и нека ви оставя за малко сами.

— След като заспи, ела при нас. Ще те чакаме.

— А-а, да те питам, Франк, имате ли нужда от още елечи? Сега поне имам време да шия? — очевидно Хилъри шиеше тези красиви елечета с жълто-оранжев цвят — най-топлите цветове в цветовата гама, символи на щастието и слънцето.

— Да, мамо, ще има. Но още не бързай.

Той отиде до нея и я прегърна.

— Жал ми е за нея. Сигурно ѝ е много тежко — изрече Сюзън, след като Хилъри излезе от стаята.

— Така е, но това не пречи да е най-добрата майка.

— В началото на нашето запознанство мислех, че твоят живот е песен. Но виждам, че и ти си преживял доста драматични неща. Даже, ако трябва да съм честна, много повече от мен. Как поддържаеш този оптимизъм, този стремеж към щастие? Как не стихва тази твоя енергия?

Франклин въздъхна, после отпи от кафето си, без да променя свежия си вид. Усмивката му не посърна нито за миг. Той отговори:

— Нали чу брат ми какви ги дрънкаше? Врели-некипели за някакъв връх, за някакъв Акомикеран...

— Нямахме как да не го чуя. Но не знаех какво има предвид.

— Говореше за Акомикеран. Нашата страна.

Сюзън го изгледа изненадано.

— Акомикеран е страната на щастиято. С брат ми я създадохме още като деца. Той е с три години по-голям от мен. Тогава аз бях на шест, а той на девет.

— Къде е тази държава?

— Никъде. Единствено и само в главите ни. Даже сме начертали подробни карти със селищата, планините, реките. Там всички жители са щастливи, като всеки се стреми да достигне ВЪРХА!

— Какъв връх?

— Върхът, след който започва идеалното, върховното щастие. Когато човек премине от другата страна, той става неприкосновен. Нещо като Шамбала. Нали си чула за Шамбала?

— Да — отговори Сюзън.

— Но достигането до върха е изключително трудно. Има много спънки, препятствия. Но най-важното е да не се отказваш. Защото в противен случай се връщаш ДОЛУ.

— Много интересно. И как влизате в тази страна?

— Брат ми винаги е там. Аз се включвам от време на време, когато имам нужда да го направя. След катастрофата Робърт изгуби всичко, животът му се превърна в ад. За да не загуби и душата си, той

СЕ ОТРЕЧЕ ОТ НАШИЯ СВЯТ и премина в Акомикеран. Телом е тук, но духом не. И НАЙ-ВАЖНОТО — ТОЙ Е ЩАСТЛИВ!

Сюзън кимна в знак на разбиране. След това погледна Франклин и в очите ѝ се четеше още по-голямо възхищение към любимия.

— Когато съм нещастен, и аз преминавам отгатък. Там се успокоявам и развеселявам. Там съм истински щастлив. И когато изляза от тази страна, усмивката отново е на лицето ми, а лошите мисли са далеч зад гърба ми.

— Когато ти наговорих онези неща по телефона, ти премина ли в страната си?

— Да. Тогава се почувствах зле. И след като отново влязох в Акомикеран, лошото настроение премина. Аз знам, че тя съществува някъде, не само в нашите мисли. Тя е истинска страна, истинско място, което лекува всичко.

— Защо още не сте преминали върха?

— Защото още не сме достигнали предела на щастието. Спънките са много и можеш да ги преодолееш само ако доближиш достатъчно предела на щастието.

— Мислех, че си достигнал този предел.

Франклин стана от стола, направи две бавни крачки и след това се обърна към нея:

— Имам още доста път да извървя. Но съм убеден, че някога ще го достигна.

Когато Хилъри се присъедини към тях и тримата подеха друга тема. Жената с миловидно изражение разказа за проблемите със сърцето си и как тя и Франклин събрали пари за операцията ѝ, която щяла да бъде след два дни и тогава щяла да се оправи напълно.

— И тогава мамчето отново ще бъде добре! — възкликна усмихнато Франклин и потупа майка си по рамото.

Момичето не знаеше как да реагира и какво да каже. Идеше ѝ да се разплаче, осъзнавайки проблемите на това прекрасно семейство. Но Сюзън виждаше, че любовта ги сплотява и събира. Хилъри бе невероятно грижлива и предана майка, чийто дълг бе да закриля и пази докрай синовете си. Франклин ѝ отвърщаше със същата обич и огромно уважение. И въпреки нелеката съдба и ужасните проблеми, семейството се справяше с живота. Сюзън си представи своята майка, затворена с втория ѝ баща в другата част на къщата, идваща при нея

само когато има да ѝ казва нещо. Нейната майка не беше като тази на Франклин, тя бе много по-студена. Сюзън мислено поиска майка ѝ да бъде като Хилъри. Искаше и самата тя да прилича на нея. С цялата си душа се молеше операцията да мине успешно.

По някое време Сюзън поиска да си тръгне, защото вкъщи я чакали, а Франклин я изпрати до спирката на градския транспорт, където двамата прекараха още тридесетина минути в блажени целувки, докато пристигне автобуса.

* * *

Гражданската война вече бе започнала и не даваше признаци да спре скоро. Всеки ден недоволни граждани водеха сблъсъци с полицията или други умиротворителни сили. Над града се издигаше задушлив смог заради множеството бомби и димки, които хвърляха протестиращите. Нюпорт, както и много други градове, все повече заприличваше на бойно поле.

В същото време, независимо от войната, любовта на Франклин и Сюзън се задълбочаваше. Младата жена започваше да разбира защо е нужно всеки да се стреми към щастието. Чувстваше, че вече е пощастлива и това означаваше, че разсъжденията ѝ са по-трезви, а лошите мисли ѝ идват все по-рядко. Сюзън вече не се сещаше за Питър, той бе останал далеч назад в историята.

Въпреки опасностите, създавани от озверелите протестиращи, Сюзън и Франклин прекарваха голяма част от времето си в изоставената сграда, където се събираха „хората на щастието“.

— Аз съм Ранди и в момента се занимавам с доставка на пици — едно новодошло момче започна да разказва пред съчувствените погледи на Франклин и Сюзън. — Майка ми и баща ми са разведени. Преди две седмици приятелката ми каза, че не иска повече да се вижда с мен. Започнах да мисля, че животът ми е пълен провал. И се питам, защо ми се случват толкова много нещастия? Как да променя живота си? Зная, че вие тук можете да направите всеки човек по-щастлив.

— Виж сега — каза Сюзън след кратък размисъл, — едва ли животът ти е толкова нещастен, колкото си мислиш. Зная, че си имал добри моменти.

— Ами имал съм, но са малко в сравнение с лошите.

— Или просто си се вплел толкова в нещастията си, че не можеш да се наслаждаваш пълноценно на тези моменти.

— Може и така да е — тихо отвърна Ранди. — Но знаете ли какво е да си дете на разведени родители? Или какво е да са те били като малък? А сега приятелката ми, която уж казваше, че всичко е наред, изведнъж ме напусна.

— Зная — отговори Сюзън съчувствено, — но каквото и да правиш, не можеш да промениш миналото си. Ти не си виновен за това, че родителите ти са те били или са разведени. Но възможно е да имаш скрити комплекси от миналото си и те влияят върху поведението ти сега и това да е една от причините за раздялата с приятелката ти.

Ранди помисли малко, след което рече:

— Може би е така. Може би наистина имам скрити комплекси. Случвало се е да избухвам без особена причина и след това да съжалявам. Но как да се отърва от тях? Не мога да спра да мисля за тези неща, те сякаш ми идват отвътре. Защо?

— Просто трябва да бъдеш малко или много... как да го кажа, непукист. Приемаш тези лоши неща прекалено навътре и това рефлектира върху начина ти на живот — намеси се Франклин.

— Но КАК ДА СТАНА НЕПУКИСТ, мамка му? Не мога просто така да кажа „край“ и всичко да тръгне по мед и масло!

— Не можеш сега, в момента. Но ако си го наложиш като начин на мислене, след време нещата могат да се променят. Когато ти идва да избухнеш, просто си повтори няколко пъти, че това не трябва да се случва, че другите не са виновни.

— Сигурни ли сте?

— Абсолютно — потвърди Франклин. — Ние често сме тук. Можеш да идваш при нас, да общуваш с нас и след време ще се почувстваш по-добре. Ще видиш.

— Ами, добре — усмихна се Ранди. Този разговор успя отчасти да го извади от мрачното настроение.

Все повече хора идваха при тях. Славата на „Хепи пийпъл“ все повече се разнасяше из кварталите на града. Все повече хора се радваха на усмихнати хора с жълто-оранжеви елечета. Появата им

повдигаше духа на озверените, караше мрачните да се усмихват, нервните да се успокояват и облекчаваше мъките на болните. В условията на гражданска война те бяха като малък оазис в огромната враждебна пустиня.

— Аз съм Скот Клинтън, може би много от вас ме познават като Добрия Скоти — започна рус мъж на средна възраст. — Преди време видях една възрастна жена да плаче. Приблжих се до нея и я попитах какво ѝ е, но тя вдигна глава и ми каза, че не ѝ се говори за това. Казах ѝ, че на мен може да разкаже всичко, защото съм от Щастливците, но тя отново отговори, че няма нужда от никого. И тогава ѝ отвърнах: „Щом не искаш да ти се помогне, продължавай да тъгуваш!“ — и си тръгнах. Просто искам да ви кажа, че има хора, които предпочитат да си плуват в своите мрачни води.

Не последваха ръкопляскания. Скот се огледа предпазливо и вдигна ръце с думите:

— Е как трябваше да постъпя?

Франклин направи две крачки към него и спря:

— Не по този начин. Зная Скот, че си искал да помогнеш на жената, но в случая тя не е искала да говори за това. Не всеки може да сподели лош момент от живота си, защото ще трябва отново да се върне към него.

Скот кимна в знак на разбиране. Франклин продължи:

— Просто можеше да ѝ кажеш: „Разбирам ви, но все пак, ако пожелаете да споделите, може да ви олекне“. А ако отново не иска да го стори, може да ѝ кажеш например че в случай че реши, може да ни потърси тук и ние бихме опитали да ѝ помогнем или поне да облекчим тревогите ѝ.

— Да, наистина. Може би действах прекалено импулсивно.

— Когато един човек е в лошо настроение, в никакъв случай не трябва действаш така. Може да го депресираш още повече.

Скот отново кимна, явно осъзнавайки грешката си. След това стана и подаде ръка на Франклин.

Сюзън бе щастлива. Тя вече вземаше активно участие в благородната кауза, която Франклин бе създал. Двамата никога не се караха, дори и да имаха леки спорове за нещо, те винаги завършваха с

усмивка. Младата жена се чувстваше силна и здравомислеща. За разлика от живота ѝ преди запознанството с Франклин, сега почти винаги вземаше правилното решение. Дори в колежа започна да ѝ върви, защото новото състояние на духа ѝ даваше стимул да учи и да се развива. Вкъщи фактът, че рядко контактува с майка си и втория си баща, не бе проблем от чак толкова голямо естество. Даже редките разговорите с майка ѝ станаха по-продължителни. А в работата всички нейни инициативи тръгнаха по мед и масло. Животът на Сюзън добиваше смисъл.

Не така обаче стояха нещата при Питър Дилън. След като Сюзън го завари пиян и дрогиран в обятията на Мария, това преобърна живота му. Не смееше да ѝ звъни повече, беше го страх, че тя ще му иска дълго обяснение. Знаеше, че станалото между него и Мария постави край на взаимоотношенията им.

После той продължи да живее по стария начин — да се вижда със старите си приятелки и от време на време да се запознава с нови. С повечето от тях не създаваше по-стабилни отношения, почти всички имаха сериозни връзки, дори някои бяха омъжени. Само че Сюзън му липсваше. В първите дни не усети чак толкова отсъствието ѝ, но след време нещо започна да го яде отвътре. Тя все по-осезаемо започна да присъства в мислите му, често я сънуваше, виждаше я във всяка своя позната. Ставаше по-унил и мрачен. Веднъж дори се обади на Мария и гръмко я обвини за това, че го е подвела да пристъпи етиката си и да се отдаде на удоволствието, за да го хване Сюзън. Разбира се, тя не бе виновна, защото инициативата за това, което се случи, бе изцяло негова. Но в яда си Питър изрече грозни думи по неин адрес, казвайки ѝ, че е кучка и лека жена. Това охлади отношенията му с нея.

Впоследствие Питър Дилън се отдалечи от приятелките си, а нови запознанства вече липсваха. Той изпадна в депресия и единственото, за което говореше на приятелите и познатите си, бе да се оплаква от липсата на най-доброто момиче, което бе имал и бе загубил. Това накара и приятелите му да се отдръпнат, понеже те вече чувстваха отегчение от неговото присъствие.

Питър Дилън стана самотен, единствен на света, отритнат от всички. Той никога до сега не бе изпадал в такова състояние. Знаеше,

че трябва да опита на всяка цена да се сдобри със Сюзън, но засега нямаше смелост да го направи.

— Искам да ви се оплача от майка си — думата взе едно момиче на около петнадесет, което се представи като Клаудия.

— Какво се е случило? — настойнически я попита Сюзън.

— Преди време майка ми стана член на вашата група. С татко се разделиха преди няколко години. Преди да дойде при вас, тя бе мрачна и затворена заради раздялата, но въпреки това чувствах, че ме обичаше с цялото си сърце. След като се присъедини към вас, тя започна да се усмихва по-често, стана много по-весела и жизнерадостна. Започна да ми натяква, че трябва и аз да се усмихвам, за да бъда щастлива.

— И какво лошо има в това?

— Вече не мога да споделям чувствата си с нея така, както споделях преди. На всичко, което ѝ казвам, тя ми отвръща, че не трябва да ми пука, че трябва само да се усмихвам. Не обръща внимание, че съм в лошо настроение, не забелязва, когато се затварям в стаята си, не я интересува, че съм самотна. Тя просто си мисли, че съм щастлива като нея и не вижда лошите неща около нас.

— Разбирам — каза Сюзън и след това попита момичето: — Коя е майка ти?

— Лиса Гренсфийлд!

— О, Лиса, познавам я. Ще поговоря с нея. Даже можем да поговорим трите.

— Как мислите? Нали щастието трябва да е нещо хубаво? Защо това хубаво нещо ми се отразява така зле?

— Не всеки възприема този стремеж към щастие по правилния начин. Може би майка ти е имала твърде много лоши моменти и в сегашния момент не иска да избяга от комфорта си. Навярно иска да започне да гради живота си наново, по коренно различен начин. Ела с мен, мисля, че сега е тук.

— Тук е, видях я. Но не исках тя да ме вижда.

— Разбирам те, Клаудия, но според мен е най-добре да поговорим с майка ти.

След малко Сюзън и Клаудия стояха до руса слаба жена на средна възраст, с бистри и замечтани сини очи.

— Здравей, Лиса.

— Здравей, Сюзън. Клаудия, какво правиш тук?

— Искаме да поговорим с теб, мамо.

— Добре, моето момиче. Нека поговорим.

— Клаудия оплаквала ли се е напоследък?

— Ами, да. Зная, че има някакви тревоги, но постоянно ѝ казвам, че трябва да мисли позитивно.

— Това е добре, съгласна съм, че трябва да се мисли по този начин. Но не смятам, че постъпваш правилно спрямо нея.

— Защо? Нали тук пропагандираме точно този модел?

— Клаудия ми каза, че вече не може да споделя лични неща с теб. Чувства се самотна и изоставена — отговори Сюзън.

Майката погледна към дъщеря си:

— Нали всеки път ти казвам, че трябва да мислиш положително и да се отърсиш от лошото настроение? Защо не ме слушаш?

— Но как, мамо?

Сюзън се намеси:

— Ние пропагандираме също, че ако някой страда, трябва да му се помогне. Наложително е да се вслушваме в проблемите на другите. Мисля, че като майка, трябва да я изслушаш, да вникнеш в проблемите ѝ и двете да се опитате да ги решите.

— Но проблемите са ЛОШИ НЕЩА! Защо трябва да вникваме в лошите неща, като можем да ги игнорираме?

— А нали за да достигнем до „доброто“, трябва да се отърсим от тези лоши неща. Това няма как да стане с игнориране. Няма начин някой да се отърве от проблемите, ако му се говори така: „Трябва да се отърсиш от тях“. А ти, като доста по-опитна в житейския си път, е добре да ѝ дадеш вяра, надежда, сигурност, че може да разчита на теб като майка. В противен случай това щастие, което се опитваш да ѝ втълпиш, ще бъде фалшиво, а проблемите ѝ ще останат вътре в нея.

Лиса слушаше замислена. Около минута, след като Сюзън спря с монолога, тя остана неподвижна с наведена глава. Сетне се изправи и изрече:

— Може би наистина не съм била права.

— Не се безпокой, Лиса, всеки нормален човек минава през подобни етапи. Ти си преживяла голямо нещастие и е нормално да се

държиш по този начин. Но животът ни учи да поправяме грешките си. Надявам се, че скоро при вас всичко ще бъде наред.

Лиса гледаше ту към Сюзън, ту към дъщеря си. Накрая прегърна Клаудия и каза тихо:

— Съжалявам. Ще се опитам занапред да бъда по-добра.

— Ти си добра, мамо — усмихна се момичето. — Най-добрата.

След няколко минути по лицата трите жени грееха широки усмивки.

— Здравейте, аз съм Робин и съм от Болър, на седем мили от тук — весело изрече мъж на около тридесет. — Моята цел е същата като вашата, а именно — да достигна до максималното щастие. Винаги се старая да съм весел и усмихнат. Но лошото е, че много от колегите ми не ме разбират и ме мислят за несериозен. Но не ми пука особено, тъй като с течение на времето виждат, че не са били прави. И така, около мен винаги цари добра атмосфера, на всички им е приятно да разговарят с мен. И затова съм тук, защото разбрах, че има още много хора, които мислят по този начин.

— Браво, Робин, браво — поздрави го Франклин. — Радвам се, че човек като теб се присъединява към нас.

— Аз бих се радвал, ако мога по някакъв начин да променя света и всички да разсъждават така. Радвам се същи, че и вие искате това.

— Така е. Ние ВЯРВАМЕ, че един ден това ще стане. Навярно светът е създаден така, че да има и лоши и добри хора. И лошото винаги ще е неизменен спътник на доброто. Но се надяваме чрез такива инициативи доброто да придобива все по-голяма тежест.

Франклин, Сюзън и Робърт чакаха пред вратата на операционната, където оперираха Хилъри Томас. Робърт бе в инвалидната количка, докато Франклин и Сюзън седяха по столовете. Франклин потреперваше от време на време, видимо напрегнат — и той бе човек, който си имаше своите тревоги и притеснения. Сюзън бе сложила ръка на рамото му.

— Вина е най-богатият в цял Акомикеран — говореше Робърт.

— По-богат дори и от Джонсън, но никой не му завижда. И все пак Вини е тръгнал към върха, заедно с Конър.

Сюзън още не можеше да ги разбере напълно, макар да навлизаше по-навътре и по-навътре в чудната измислена страна.

— Ще тръгнат по западната част, откъм големия склон, от там, откъдето преди няколко дни опитахме и ние — вметна потъналият във фантазиите си Робърт.

— Там е много стръмно, но нищо не ги спира. Роби, трябва да ги изпратим като герои, защото те, също като нас, се стремят към абсолютното щастие. Като всички тук.

— Ние сме там и им благодарим. Те вече са герои. Сюзън, искаш ли дойдеш с нас? — Робърт се обърна към нея с празен поглед.

— Да, искам. И съм ви благодарна, защото ще ми дадете шанс да се присъединя към вас — отвърна момичето и погледна мрачно него.

— Може и да успеят! Представи си Франк, ако успеят ще бъдат новите герои! Макар че досега много малко хора са го правили — говореше развълнувано Робърт, а очите му сияеха с безжизнена енергичност.

— Каквото и да се случи, няма да се отказваме. И ние ще направим като Вини и Конър — Франклин също гледаше с блуждаещ поглед!

В това време откъм операционната излезе главният хирург — доктор Уинстин Калър — придружаван от личния лекар на семейство Томас — Фреди Джокович. И двамата бяха усмихнати и видимо доволни:

— Всичко е наред — успокои ги Уинстън. — Хилъри се справи чудесно и бързо ще се възстанови. Тази жена е много здрава и аз ѝ се възхищавам!

Сюзън извика от радост и плесна с ръце. Франклин бързо се върна в действителността, като я хвана през кръста и я завъртя. Дори и на лицето на Робърт се появи усмивка — една бледа вълна, която показваше, че малка част от него все още живее на земята.

Тази вечер Франклин организира купон у дома си, на който присъстваха почти всички от „Хепи пийпъл“. Нощта бе изпълнена с

музика, забавления и радост — защото още веднъж се доказва максимата, че вярата в щастието помага и в най-лошите моменти.

* * *

Питър отново бе пиян и спеше във влака от Олтън за Нюпорт. Въпреки че си даде дума повече да не се среща с Пег, предния ден ѝ се обади и ѝ заяви, че има нужда да се видят. Красавицата се съгласи и след около два часа Питър хвана влака за Олтън. Срещата отново мина скучно, Пег непрекъснато мрънкаше и мърмореше, че всички мъже са боклуци и че търси някой истински пич (за когото най-важното правило е да има солидни банкови сметки). Видяха се за по-малко от час и половина, след което красивата дама побърза да си тръгне под претекст, че имала някакви спешни ангажименти. Питър седна в една пивница до гарата и глътна набързо няколко уискита, като отново се кълнеше, че няма да стъпи повече тук.

Нощта бе скрила красивите и причудливи природни форми, а влакът се носеше с висока скорост, сякаш се канеше да разцепи мрака. Питър се събуди едва когато в далечината се появиха светлините на Нюпорт.

Бомбички и фойерверки гърмяха между сградите, някои хора се будеха от ужасните звуци, показваха се от прозорците и се заглеждаха тревожно към улиците на осветения в оранжеви светлини град.

Влакът спря на централната гара и Питър слезе. Не беше оживено, тук-там се мяркаха изгубени пътници, може би гражданската война бе уплашила повечето жители и те предпочитаха да си стоят по домовете.

Градски автобуси също нямаше по това време на денонощието (часовникът му показваше единадесет и половина вечерта) и се наложи да хване някакво такси, изчакващо заблудени хора като него. А когато пристигна пред дома си, първо се отби в денонощна бакалия на Тифани, откъдето взе бутилка нискокачествен ром, сетне се прибра и видя майка си и баща си, които, седнали на големия диван, го очакваха.

— Браво на теб. Отново скиташ като клошар по градовете и се прибираш по никое време — със сърдит и саркастичен тон, го посрещна майка му.

— Къде беше? — попита баща му.

— Това си е моя работа! Не съм дете, за да ме питате къде ходя! — опита да се сопне Питър, ала думите му прозвучаха слято и провлачено.

— Ето, пак е пиян! Синът ти е пак пиян! Казах ти, че ще стане като чичо си Джефри, а ти не вярваш...

— Млъквай ма, вещице! — Питър прекъсна досадния монолог на майка си. — Ще правя каквото си искам! Не желая да ми се бъркате в живота!

Блудният син отиде в стаята си и се заключи. Пусна телевизора, взе чаша от скрина и я напълни с ром, седна на стола и започна да поглъща червената течност на малки глътки. Алкохолът сгръваше вътрешностите му и Питър все повече се унасяше в опиянението си. Смелостта и решителността изплуваха на преден план в мислите му и той се закле утре сутрин да посети Сюзън, за да поговори с нея. По телевизията даваха някакъв екшън, на който Питър не успяваше да обърне внимание.

Събуди се на другия ден по светло. Цялата стая миришеше на алкохолни изпарения, а по пода се търкаляше празната бутилка от ром. Часовникът му показваше тринадесет и петнадесет — значи бе спал много повече, отколкото се бе надявал. Но за днес той нямаше работа, така че това не бе от голямо значение.

Среса се набързо и хукна през вратата. Отвън го лъхна свеж въздух и той с бодри стъпки тръгна към спирката на автобусите.

Около час по-късно позвъни на звънеца на Сюзън.

— Тук ли е дъщеря ви? — Питър попита майка ѝ, като се стараеше да звучи деликатно.

— Мисля, че я няма. Напоследък рядко се задържа вкъщи.

— Знаете ли кога ще се прибере?

— Не мога да ви кажа, Питър. Когато си дойде, ще ѝ предам, че сте я търсил.

— Добре, госпожо Хоуп. Благодаря ви и довиждане.

Питър прекара няколко часа около дома на Сюзън. На три пъти отскачаше до отсрещното кафене и всеки път пиеше по две кафета. Искеше да се ободри от лошата нощ, но накрая се разтрепери заради голямата доза кофеин, събрала се в организма му.

По едно време я съзря. Идваше отгоре и носеше хартиена чанта с покупки. Питър стана от пейката и се скри зад едно от дърветата. Часовникът му показваше осемнадесет часа и седем минути. Сърцето му туптеше силно, по лицето му бяха избили капки пот. Сюзън изглеждаше по-красива от всякога.

Питър се показа от сянката на дървото и тръгна срещу бившата си изгора. Тя го видя и се сепна. Той застана пред нея, известно време двамата не помръдваха, без да си кажат нищо. Питър беше като смразен. Имаше чувството, че ей сега ще се пръсне от напрежение, безсилие и срам. Той не се сещаше по какъв начин да започне разговора — сетивата му бяха притъпени, мозъкът му бе блокирал. Знаеше, че трябва да говори в този момент, да сподели всички свои чувства, да я помоли да се върне при него, но не можеше да обели и дума. По едно време успя да измъкне нещо, което прозвуча по-скоро като скимтене:

— Сюзън, аз... аз... аз съжалявам.

На лицето на Сюзън отново се появи усмивка. Тя го погледна в очите и изрече с миловиден тон:

— Как си, Пит? Какво става с теб?

Така поднесен, въпросът успокои до известна степен изпадналия в отчаяние младеж, като го предразположи към по-спокоен разговор. Питър отговори:

— Нищо не става. Мисля само за дълбоките ти очи, за нежното ти лице, за красивата ти коса. Сюзън, обичам те и не мога без теб! Зная, че направих много... много... — тук Питър се запъна.

— ... грешки — подсети го Сюзън.

— Да, направих много грешки. Това е истината. Не те моля да се върнеш при мен, защото... едва ли... — Питър спря, като отново не знаеше какво да каже.

— Пит, успокой се. Ела, ще седнем в кафенето на Джак и ще поговорим — тя с ръка му даде знак да я последва и той покорно тръгна подире ѝ.

Седнаха един срещу друг, Сюзън си поръча кафе с мляко, а Питър — чай. Тя беше щастлива, невероятно щастлива. Но не Питър бе причината за това. Тя имаше друг, може би оня, с когото се срещаше. Точно той бе „виновен“ тя да изглежда така ослепително. Питър се почувства като глупак. Имаше някакво гадно усещане, че прилича на просяк или пияница. Сюзън го погледна съчувствено и му каза:

— Сподели какво ти тежи, Пит. Спокойно, не се притеснявай, на мен можеш да кажеш всичко.

Това искрено приятелско чувство, което излъчваше Сюзън, озадачи Питър. Сякаш той беше в плен на някаква магия. Вече чувстваше, че може да ѝ сподели всичко — това, което никога преди не бе правил.

— Сюзън, аз те обичам. Когато беше до мен, знаех, че те имам и не обръщах внимание на тази даденост. Имах си свои лични интереси, които за мен бяха най-важни. Но сега осъзнах, че ако не те виждам, мога да полудея. Да, срещях се с момичета, флиртувах с тях. Но щом вече не си с мен... не знам по какъв начин да го кажа... просто не си представям как ще протича животът ми.

— Пит, искам да знаеш, че аз имам сериозен приятел и съм много щастлива с него.

Това признание бе най-лошото, което можеше да чуе от нея — макар и да го очакваше. Той наведе глава, в този момент му се искаше да заплаче. Но нямаше да го направи, защото беше Питър, който никога не плаче. Сюзън го докосна по рамото и каза:

— Пит, можем да сме приятели. Нали не искаш да се разделим завинаги?

— Не — каза Питър и това бе обичайно, той винаги се стремеше да остане приятел с жените, с които е имал връзка. Но този път бе по-различно. Никога досега не бе изпитвал такива силни чувства към някое момиче и не знаеше дали ще издържи да я вижда пред себе си, по-студена и безразлична, говореща с дружелюбен тон; знаейки, че някой друг я милва, целува и прави любов с нея.

— Виж, Пит, ние просто не бяхме един за друг. Ти имаш други представи за любовта и за живота, които коренно се различават от моите. На теб ти трябва партньорка, която не държи толкова много на

силните чувства, да е разкрепостена и търсеца нови и нови приятели. А аз не съм такава, на мен ми трябва сигурност и много любов.

Питър я гледаше изумен. Току-що тя му бе казала истината за самия него, бе му казала неща за характера му, които досега той не съзнаваше и които никоя от познатите му не му бе споделяла.

— Не е важна само любовта между двама души — продължи Сюзън, — важно е да има и сходството в характерите, стремежите им да са общи, знанията им, начинът им на мислене.

— Но как да намеря такава жена? — извика Питър с глас, изпълнен с отчаяние. — Такива като теб не се срещат под дърво и камък!

— Ще намериш, сигурна съм. Може би когато осъзнаеш някои от грешките си и опиташ да ги поправиш. Целта трябва да ти бъде стремеж към щастието — твоето и това на човека до теб.

— Към щастието ли? Повярвай ми, Сюзън, искам да съм щастлив. Но не виждам как ще стане това.

— Ела при нас. Аз, приятелят ми и още много други хора се събираме в изоставената сграда на площада. Нашата цел е да бъдем щастливи и да направим света около нас по-щастлив. Там говорим само хубави неща, споделяме преживяванията...

— Да не си попаднала в някаква секта? — попита подозрително Питър.

— Не е секта. Сектите вярват и издигат в култ някакви божества, а тук издигаме в култ единствено щастието, без значение кой каква вяра изповядва. Ако искаш, утре следобед ела в изоставената сграда и ще видиш колко е хубаво с нас.

— Ами, добре, Сю — без да се замисли отвърна Питър. Той искаше да бъде с нея, независимо къде, как и кога. Имаше нужда тя да се намира в неговото обкръжение, без значение дали ще му бъде партньорка или не. А и бе сигурен, че Сюзън е попаднала в някаква разколническа организация. Бе сигурен, че новият ѝ приятел има пръст в това. Това бе шансът му да ѝ помогне, да ѝ докаже, че е смел и може да разчита на него. И въпреки че трябваше да се запознае с този мъж и да гледа как той целува момичето, което обича, Питър разбираше, че трябва да присъства на сбирката.

— Значи утре в два следобед ще те чакам пред нас. Става ли?

— Тук, така ли?

— Да. И заедно ще отидем в изоставената сграда.

— Дадено, лейди — каза с бодър глас и двамата си стиснаха ръцете.

След това говореха за общи теми и малко по-късно се разделиха. У дома Питър мислеше за предстоящата среща. В началото си бе рекъл, че такива събирания, в които всеки ще му говори за това колко трябва да е щастлив, са глупави и странни, но след това бе опровергал твърдението си: „Какво пък толкова, може и да е интересно. Ще има много хора, ще се споделят хубави приказки, а пък може и да се запозная с някоя странница“ — мислеше си. Вече не копнееше така трескаво за Сюзън, беше я видял, бе поговорил приятелски с нея, а утре отново щеше да я види. Това бе достатъчно да успокои нервите и да започне да мисли за други неща.

На следващия ден Питър пристигна още в един и половина и зачака нетърпеливо пред алеята. В два без три Сюзън излезе от дома си. Тя изглеждаше прекрасно, беше облякла черна рокля, а прическата ѝ бе като на някоя манекенка от модните списания. Отидоха до спирката, хванаха автобуса и след половин час слязоха на централния площад.

Тълпа скандираше нещо неразбираемо, а най-напред, издигнат върху някакъв пиедестал, някакъв човек, облечен в костюм, ръкомахаше и крещеше отсечени думи, които явно провокираха събралите се хора. Двамата минаха покрай множеството и се запътиха към изоставената сграда.

Първото, което Питър забеляза в тези оранжево-жълти хора, бе усмивката на лицата им и ведрото им излъчване. Неговото мъчно и скучновато изражение доста контрастираше на тази благоприятна атмосфера и той опита да опита да се усмихне, но усмивката му беше доста вдървена и пресилена. Симпатичен младеж с кестенява коса и приятни сини очи се доближи до тях и подаде ръка на Питър.

— Здравей, аз съм Франклин Томас, много ми е приятно.

— Питър Дилън — двамата си стиснаха ръцете.

— Франклин, това е моя стар приятел Питър, с когото доскоро имахме връзка — представи го Сюзън. Франклин му се усмихна мило.

Питър нямаше как да намрази този човек. Той бе настроен приятелски, а очите му изразяваха топлота и разбиране. След малко няколко момчета и момичета се присъединиха към тяхната компания.

— Какво да правя, като не мога да живея без нея? За съжаление го разбрах едва след като я изгубих — с измъчен глас споделяше Питър. Вече бе разбрал, че това са хора, на които може да каже всичко и знаеше, че те ще го посъветват приятелски. — Когато е до мен, аз не чувствам липсата ѝ, мисля за други жени, за бивши приятелки, дори се срещам с тях. Тя ме ревнуваше, искаше да съм само с нея, искаше едно по-сериозно отношение от моя страна. На мен обаче не ми пукаше за желанията ѝ и гледах само моите интереси. Но когато ме напусна, разбрах какво бе Сюзън за мен. Тя бе частица от живота ми, тя бе момичето, което винаги съм искал. И точно заради тая гадна част от характера ми я загубих безславно. И сега тя не излиза от мислите ми. Мисля за нея всеки ден, всяка нощ, всяка минута, секунда. Започнах да пия много, вече не се срещам с другите жени, всичките ме отписаха, както и аз тях. Обаче другите нямат такова значение за мен, колкото тя. Аз съм самотен, отдаден изцяло на мислите за моята единствена любов, която вече не е моя. Просто не зная какво ще стане нататък. Не зная по кой път да поема. Единственото, което ми остана, е да пия до забрава, за да потуша до известна степен тази мъка. Осъзнавам, че пиянството няма да ми реши проблема, но от него ми става по-леко.

Франклин и Сюзън го слушаха, без да го прекъсват. Другите се взираха в него с погледи, пълни с разбиране и съчувствие. Накрая Франклин наруши кратковременната тишина:

— Разбирам те, приятелю, ти в момента си тотално объркан заради човека, който си загубил. Но задавал ли си си въпроса, дали имате бъдеще? Може би виждаш, а и тя също го вижда, че вие имате различни цели в живота, различни интересни, различен поглед върху нещата, различен начин на мислене. И представи си, ако тя отново ти даде шанс. Според мен връзката ви ще протече както досега — тя ще иска сериозна връзка, а ти ще продължаваш да поглеждаш към други жени и да търсиш разнообразие. На теб ти трябва момиче, което да мисли като теб, да е разкрепостена, да обича запознанствата и

приятелствата, да се впуска в нови, нестандартните приключения. Навярно в такава връзка ще бъдеш истински щастлив.

Питър слушаше с интерес приятелския съвет от Франклин. Гласът му бе толкова убедителен и успокояващ, че за кратко време го бе пренесъл в света на мечтите, където се видя с точно такова момиче — усмихнато, със странно облекло и странна прическа — с което тичаха по билото на някаква планина, хванати за ръце. Беше приказно, като сън или привидение. Когато дойде на себе си, той се запита защо досега не си бе задавал въпроса, какъв тип жена е най-подходяща за него. Този приятен младеж бе напълно прав, че тази жена не може да е Сюзън. За кратко време Питър изпита огромна привързаност към него, сякаш се бяха познавали от доста отдавна.

— Обаче как да намеря точно **нея**? Такива жени не се срещат под път и над път. Аз познавам много момичета и повечето от тях са изключителни красавици, но нито едно не е подходящо.

— Приятелю, всеки, който търси, намира. Просто се стреми да достигнеш твоето собствено щастие и ще видиш как желанията ти постепенно ще се сбъднат. Ако се присъединиш към нас, ние ще се постареем колкото се може по-скоро да постигнеш това щастие, а след него ще се сбъднат мечтите ти, животът ти ще придобие смисъл. Точно такава е целта на нашата организация.

— Тук всички вече сме щастливи или почти щастливи — обади се приятно момиче, облечено в стил рокендрол. — Ще разбереш колко лесен е този път. Ще осъзнаеш колко малко крачки ще трябва да извървиш, за да постигнеш бленувания успех.

— Мислите, че ако често идвам при вас, животът ми ще се промени, така ли? — попита подозрително Питър, гледайки облечените с оранжево-жълти елечета хора пред себе си.

— Ние не сме секта, Пит, нали ти казах. Ако ти е приятно, заповядай, за нас ще бъде удоволствие. Ако не, също ще те разберем — отговори Сюзън.

После Франклин и останалите от „Хепибанд“ изпяха няколко леки песни. Едната беше със заглавие „Вятърът в планината“, а другата „Оранжевото утро над Невада“. Всички танцуваха с усмивки, прегръщаха се, пееха заедно с групата. След това започна балада на име „Събудете се, цветя“, където момиче с къса коса покани Питър на танц. Той прие с охота.

Питър се забавляваше истински, имаше чувството, че всички се опитваха да направят престоя му неопишуемо приятен. И когато си тръгна, наистина бе много по-щастлив.

В следващите дни продължаваше да идва и да бъде част от „Хепи пийпъл“. Животът му се промени коренно за много кратък период от време, той почувства с цялата си същност значението на това човек да живее пълноценно. Всеки ден бе с нещо различен от предишния, всеки път се организираха нови и нови мероприятия. Понякога ходеха по улиците и заговаряха непознати, като успокояваха нервните и страдащи хора, друг път организираха партита, където пееха песни, скандираха щастливи лозунги — противно на цялото напрежение, предизвикано от гражданската война.

Не след дълго Питър си намери партньорка в живота, която се казваше Кони — също част от „Хепи пийпъл“. Тя бе такава, каквато Франклин Томас прогнозираше — красива, разкрепостена, обичаща пътуванията и екстремните преживявания, харесваща запознанствата с различни хора. Питър се влюби в нея почти от пръв поглед, както и тя в него. И двамата станаха много симпатична и двойка. Той все още не бе забравил Сюзън, но сега тя беше най-добрата му приятелка, която винаги бе готова да му помогне или да му даде съвет.

Питър си намери и работа. Неговото сияещо и усмихнато лице, с което се явяваше на интервютата, бе една от причините да го потърсят от няколко места. Той предпочете да разнася пици по домовете, което започна да му осигурява прилични доходи. Питър Дилън вече беше ЩАСТЛИВЕЦ, имащ всичко, от което се нуждаеше. Беше искрено благодарен на Сюзън, която му помогна да стигне до тук. Беше благодарен и на Кони, и на новите си приятели, задето му помогнаха да осъзнае кой е правилният избор за него. И най-вече беше благодарен на Франклин Томас, защото бе създал тази организация, защото бе помогнал на всички тези хора да намерят себе си. Ето как стремежът към щастие може да промени в положителна насока живота на човека.

Всичко бе прекрасно. Най-хубавото, което можеше да се случи, се случваше. Франклин Томас бе преодолел всички отрицателни

емоции и се бе отдал на щастието. Бе открил ТАЙНАТА НА ЖИВОТА. Беше изключително радостен от това, че каузата, за която се бори, за която живее и за която бе дал толкова много средства, емоции и усилие даваше резултат. Той имаше щастливо сплотено семейство, прекрасна приятелка, много приятели и поддръжници на каузата. Франклин Томас трябваше да „раздава“ щастие на колкото се може повече хора, тъй като искаше някога да види света по-добър и по-човечен.

Сюзън също бе щастлива. Този прекрасен младеж с кестеняви коси и невероятни сини очи, я промени изцяло. Тя вече имаше най-важните неща, което бе искала, животът ѝ се нареждаше като по план. С майка си и баща си вече се разбираше отлично, в университета показваше изключителни знания и имаше само отлични оценки, в работата също ѝ вървеше, дори ѝ предложиха повишение. Тя, също като Питър, разбра какво означава да искаш да живееш пълноценно и да го постигнеш.

Откакто бе започнал да идва на сбирките, Питър сякаш се бе подмладил с няколко години. От онова пиянде, бродещо безцелно по улиците и градовете, нямаше и помен. Кони бе страхотна. За почти всички теми имаха еднакво мнение, хобитата на единия и на другия бяха сродни, пасваха си и като характери. Питър отново се срещаше с другите момичета, дори запозна Кони с някои от тях. А тя не даде никакъв сигнал, че го ревнува.

„Хепи пийпъл“ ставаха все повече и повече. Все по-често по улиците на Нюпорт, наред със скандиращите и стачкуващите, се срещаха и усмихнати хора с жълто-оранжеви елечета, изпълнени с позитивизъм и прекрасно настроение. Те непрекъснато приобщаваха различни хора, които се превръщаха в техни поддръжници и почитатели. Някои вестници писаха статии за организацията, а една местна телевизия излъчи цял репортаж за дейността и целите на „Хепи пийпъл“.

[1] От английски The happy band („The happyband“) — „Бандата на щастливците“. — Б.авт. ↑

[2] От английски Confectionery Julia — сладкарските изделия на Джулия. — Б.авт. ↑

[3] От английски Happy people — Щастливците. — Б.авт. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Гражданската война продължаваше да бушува в своята стихия. Много от предприятията обявиха фалит и оставиха работниците си без работа. Всички те мислеха, че тази война бе тяхната надежда за по-добър живот, макар че се лъжеха. Страната затъваше повече и повече в собствената си помия, безработните се увеличаваха, а агресията растеше. Все повече сгради осъмваха опожарени или взривени, все повече мирни хора се оплакваха от нападения, грабежи, побоища, опити за убийства, дори и убийства. Престъпността доминираше. Гърмежите, бомбите, разбитите банки и магазини, станаха част от ежедневието за жителите на Америка.

Тази война взе няколко жертви в града. Четирима души намериха смъртта си, разкъсани от бомби или попаднали под срутващи се сгради. Никой не можеше да спре агресорите, които със своите провокации и пропаганди озлобяваха все повече отчаяните и озверелите граждани. И въпреки всичко, сякаш недокосвани от тази агресия, по улиците на Нюпорт се движеха групите на щастливците, които донякъде съумяваха да смекчат този черен облак на омразата.

Франклин започна да усеща, че нещо му тежи в стомаха, но в началото не обърна внимание. След време обаче тази тежест започна да го дразни. Чувстваше дискомфорт. Не го болеше и затова бе решил, че не е нещо опасно. Консултира се със Сюзън, която му препоръча да отиде на лекар, защото бе чувала, че точно такива неща могат да се окажат опасни. Майка му, която се възстанови бързо, също изрази тревогата си и го накара да иде да се прегледа при доктор Фреди Джокович.

Сюзън тръгна с него. Когато двамата пристигнаха в болницата и почукаха на кабинета на Фреди Джокович, същият ги посрещна със сериозно, но ведро изражение.

— Какво има, младежи?

— От две седмици чувствам тежест в стомаха — оплака се Франклин.

— Къде, Франки?

Франклин му посочи мястото, където чувстваше неразположението. Докторът опипваше известно време мястото с пръстите си, след което написа една бележка и каза замислено:

— Ето с този лист ще отидеш при доктор Майкъл Вителбро, рентгенолога. Когато те снима и ми донесете снимките, ще определя какво е.

Доктор Майкъл Вителбро беше възрастен мъж с очила и прошарени брада и коса. Франклин му подаде бележката и докторът, след като я прочете, му каза да свали блузата и потника си. На фона на дневната светлина здравите мускули младия мъж изпъкваха като на спортист. Доктор Вителбро влезе в едно помещение и след малко излезе. После извади черните снимки и ги подаде на младежа.

— С това — направо при Фреди, личният ти лекар.

Фреди Джокович гледа известно време двете снимки, след което взе телефона и се обади на някого да дойде. От ведрото му изражение нямаше и помен. Франклин и Сюзън се спогледаха тревожно. Фреди Джокович гледаше в масичката и не местеше погледа си. След малко в стаята влезе млад чернокос мъж с очила, взе снимките, огледа ги и даде знак на младежите да го последват.

— Какво става, докторе? — попита Франклин.

— Виж, моето момче, няма какво да увъртам и да те лъжа. Ела да видиш тук.

Франклин погледна към окачените на бялото платно рентгенови снимки. Докторът взе една показалка и му посочи.

— Това тук е тумор — каза докторът и въздъхна почти безшумно.

— Т... тумор ли? — почти извика Сюзън. — Докторе, сигурен ли сте?

В очите на Франклин се появи уплаха, краката му отмаляха, той се хвана за приятелката си, за да не се строполи на земята.

— Спокойно, няма причина за притеснение, виждам, че не се е разпространил. Само една лека операция и ще го извадим. Ще я назнача за утре, в три следобед. В два и половина да сте тук. И спокойно, всичко ще мине леко.

Сюзън за пръв път виждаше Франклин толкова угрижен. Тя също бе шокирана, но въпреки това се стараше да успокои приятеля си.

— Нали знаеш, Франк, докторът каза, че всичко ще мине леко.

— Разбира се, Сю, ако операцията беше опасна или безсмислена, щяха да ни карат да се подписваме, да се съгласяваме и така нататък.

Въпреки това, когато се прибраха, Франклин помоли Сюзън да отиде на срещата сама, а той щял да дойде по-късно. От известно време те живееха заедно в къщата на Хилъри, с нея и брат му Робърт.

— Кажим им, че съм в университета да взема някакви документи.

— Добре, Франк.

Сюзън се опита да скрие с усмивка неприятните мисли в главата си. Когато обяви, че Франклин е заминал за университета в Стамфорд, няколко човека я погледнаха подозрително.

Оказа се, че се е случило и друго нещастие. Филип от „Хепибанд“, един от тези, които бяха в автобуса с Франклин, когато Сюзън ги видя за пръв път, бе пострадал от взривена граната и в момента бе в болница. За щастие, състоянието му било стабилно и имал изгаряния само по дясната ръка. Ала въпреки това срещата вървеше весело и забавно, както винаги, като естествено не пропускаха да споменават Филип с пожелания за скорошно оздравяване.

Франклин пристигна в късния следобед. Лицето му отново грейше с безупречна усмивка — сякаш бе забравил диагнозата, която по-рано му бяха поставили. Тези, които гледаха Сюзън подозрително, бързо промениха израженията си и върнаха усмивките си.

— Преди няколко дни, както си вървах по улиците, видях една бабка — започна Маркус Фрай, едно от новите момчета. — Беше много окаяна и изглеждаше отчаяна. Попитах я какво ѝ има, но тя ми отвърна, че ѝ няма нищо. Казах ѝ, че в такъв случай е по-добре да се усмихне, защото усмивката ще я подмлади. И знаете ли тя какво отговори?

— Какво?

— Каза: „Е, как да се усмихвам, когато преди няколко дена синът ми почина. Аз съм на една мижава социална пенсия и цялата я дадох за погребението му. Дори се наложи да изтегля заем от банката. Сега не мога дори хляб да купя.“ Аз я попитах как така ще даде пенсията си за едно погребение, при условие че държавата плаща почти целия ритуал за американските граждани, при което тя ми сподели, че е емигрантка от Армения и за нея не важат тези правила. Тогава аз я съжалих и ѝ дадох двадесет долара. Тя отначало не ги искаше, но после, явно водена от нуждата, ги взе и ми благодари сърдечно.

Всички го слушаха с благодарност и усмивка. Маркус продължи:

— Вчера отново видях тази жена, тя дойде при мен и отново ми благодари, като този път ме покани у тях на кафе. Квартирата ѝ беше бедна, с малко мебели, а багажът и беше в пликове. Направи ми кафе, изпих го с удоволствие, защото отдавна не бях пил толкова хубаво кафе, и ѝ обещах, че някой ден, когато имам възможност, ще ѝ помогна за всичко останало.

Франклин Томас започна да ръкопляска, след него и другите направиха това. Маркус Фрай се усмихна широко.

— Ако можеш, я покани да се присъедини към нас — предложи Питър.

— Ще го направя, като се видим следващия път.

* * *

Франклин бе легнал на операционната маса. Сърцето му туптеше силно в гърдите. Отвън, прегърнати, го чакаха Хилъри и Сюзън, Робърт бе с тях, но мислено бе в другия, по-щастливия свят. Макар че доктор Уинстън Калър — същият, който преди време оперира успешно Хилъри — ги успокои, че операцията ще мине безпроблемно. Доктор Уинстън Калър би упойка на Франклин, който след малко заспа.

Сюзън и Хилъри имаха чувството, че чакат цяла вечност. Дори Робърт бе застанал неподвижно в някакво униние. В главата на Сюзън минаваха какви ли не страшни мисли. Ами ако се случи най-лошото? Всичко досега вървеше прекрасно, тя имаше чувството, че любимият ѝ е някакво божество — неземен, недосегаем... Но ето — сега тя бе изправена пред изпитание, което би разрушило цялата идилия.

Хилъри се молеше! Най-лошото в нейния живот можеше да се случи всеки момент. Франклин бе единствената ѝ надежда, единствената ѝ подкрепа. Тя не можеше да разчита Робърт да създаде семейство или по някакъв начин да успее в живота. Ако най-лошото се случи, навярно след време красивата и добродушна Сюзън ще потърси щастието другаде и тя, Хилъри, нямаше право да ѝ се сърди. Франклин НЕ ТРЯБВАШЕ да умира! Не сега, не в близките години, не преди самата тя да умре! Той ѝ бе жизнено необходим и тя се молеше с цялата си душа той да оцелее.

Докторът се показва усмихнат. Виждайки го, двете жени тръгнаха към него, с изпълнени с надежда погледи.

— Всичко мина перфектно! Франклин ще живее! След час, когато се събуди, ще можете да го видите.

Сюзън изпищя от радост, Хилъри също. Робърт вдигна глава и се зазяпа в тях. Франклин беше жив и щеше да живее дълго.

Франклин сякаш се събуждаше от дълбок сън. Всичко наоколо бе размазано, като преобладаваше сиво-белият цвят. След малко започна да различава движещи се предмети.

— Той се събужда — чу глас, идващ сякаш от друго измерение.

Над него се бяха надвесили хора със замъглени лица, които малко по малко се избистряха. След няколко секунди той различи засмените изражения на Сюзън и на Хилъри. Отзад се подаваше ококорените очи на Робърт. Франклин също опита да се усмихне.

— Всичко е наред, скъпи — каза нежно Сюзън и го погали по челото.

— Ще живееш, момчето ми, ще живееш още дълго — добави майка му, след това се надвеси над него и го целуна. В този момент Франклин почувства с цялото си съзнание обичта на най-близките си хора. Той бе спасен щеше да живее! Какво по-хубаво от това? ЩАСТИЕТО ОТНОВО БЕ НАДДЕЛЯЛО!

* * *

— Моля за внимание, моля да ме изслушате! — Сюзън се опитваше да надвика тълпата. — Искам да ви кажа нещо важно! — шумовете постепенно затихнаха и всички се вторачиха в нея.

— Трябва да ви призная нещо. Не искам да ви стряскам с това мое признание, а искам отново да се уверите в силата на щастието и добрата хармония.

— Слушаме те, Сю! — обади се Питър, който нежно бе прегърнал Кони и двамата с нея гледаха напред.

— Франклин претърпя операция.

Тя направи кратка пауза, колкото да се убеди, че са разбрали.

— Операция ли? — извикаха няколко души едновременно.

— Вчера извадиха тумор от стомаха му. Именно затова отсъствахме от вчерашните сбирки.

В този миг в залата настъпи оживление. Всички се споглеждаха и говореха едновременно, сякаш не вярваха на това, което са чули.

— Но Франклин ще живее! Операцията мина успешно! Франклин пребори болестта и утре отново ще бъде с нас!

В този миг излезе Грегъри — чернокожият младеж от „Хепибанд“, който застана до Сюзън и поиска да му обърнат внимание:

— Искам да кажа, че в последните два дни бях силно разтревожен, защото и Сюзън, и Франклин се държаха странно. Мислех за много неща, разсъждавах за различните причини, които могат да доведат до това поведение, но не знаех, че положението е толкова сериозно. Ала по-важното е, че Франклин е добре и това отново доказва, че ние, щастливците, можем да преборим всичко лошо на този свят. И все пак бих искал да ги упрекна, защото ние сме една сплотена група и през каквито и препятствия да се наложи да минаваме, по-добре е да го правим заедно. Разбирам, че не всеки може да сподели за подобно състояние, но най-непоносимото и гадно чувство е в такива периоди да си сам. Предлагам тази вечер да посетим Франклин и да му докажем, че можем да бъдем с него дори и в най-тежките моменти.

Бурни ръкопляскания последваха речта. Щастливците вкупом се съгласиха да отидат в болницата.

Окръжната болница „Джордж Вашингтон“ се напълни с хора, облечени с оранжево-жълти елечета. Някои доктори, без да ги питат, направо им посочиха къде се намира стаята на Франклин. Но тази стая се оказа доста тясна и не можеше да побере голямата тълпа от приятели и поддръжници на оперирания младеж, затова се наложи те да бъдат пропускани на групи.

Франклин бе отслабнал, но не бе изгубил чаровното си изражение и усмивката, която успокояваше и разведряваше хората около него.

— Как си, приятелю? — попита Питър Дилън, който вече имаше Франклин за свой спасител и дълбоко му се възхищаваше.

— В страхотно настроение, Пит! Много се радвам, че дойдохте. Затова, по случай оздравяването ми, утре ще направя страхотно парти в залата. Аз, Сюзън и майка ми ще го организираме и ще бъдете поканени. Имам огромна изненада за вас и на партито ще ви я споделя.

— Ще бъдеш ли в състояние да го направиш?

— Спокойно, възстановявам се бързо.

— В колко часа, Франк?

— В седемнадесет. Разбрах от Сюзан, че утре и ти, и Кони сте свободни.

— Точно така — обади се Кони, — утре ще дойдем.

Франклин покани всички на утрешното събитие, което щеше да се състои няколко часа след изписването му.

Питър, Кони и още двадесетина души се бяха разбрали да се чакат в четиринадесет часа пред входа на Брайтъновата кула — един от петте небостъргачи в Нюпорт. Те тръгнаха към болницата „Рескуинг“, където лежеше Филип — момчето, пострадало от бомбите — скандирайки по улиците да се спре войната и насилието. Тази инициатива бе поета от Кони, но само двадесет човека успяха да я подкрепят. Всички носеха подаръци за момчето, което ги прие с искрена радост.

Около шестнадесет и двадесет — петнадесетина минути след излизането от болницата — щастливците бяха нападнати от група активисти, заплашващи ги със смърт, но наблизко имаше минувачи и полиция, които осуетиха сблъсъка. В седемнадесет часа в огромната

изоставена зала имаше над сто и тридесет души, сред които Грегъри, Моника, Питър, Кони, другата Кони (Кони Милър, приятелката на Филип, която преди няколко часа се бе завърнала от едномесечно обучение в Европа), Албърт и много други. Сюзън и Франклин се постараха гостите да са в отлично настроение, като бяха докарали доволно количество храна, алкохол и, разбира се, музика („Хепибанд“ преди месец бяха написали няколко нови песни и Франклин пожела да ги изпеят точно тук).

— Здравейте, здравейте, приятели! Благодаря ви, че дойдохте! — провикна се Франклин всред тълпата. — Вярвам, че отново ще си изкараме чудесно и знаей, че партито ще бъде много забавно. Не забравяйте, че щастието е до нас, стига да протегнем ръце и да си го вземем. Искам да благодаря на Кони и на Питър, които днес поеха една много благородна инициатива — да се спре гражданската война. Ще помоля от сърце всички да ги подкрепим в това благородно дело, от което, не знаей дали сте чули, днес за малко щяха да си изпатят. Група активисти са ги нападнали и са крещели в лицата им „Смърт на щастливците!“ Но всички знаем, че щастието и добротата винаги побеждават. И ще победят тази безсмислена война. А сега нека разпуснем душите си! Нека се веселим! Приятна веселба, скъпи мои приятели!

И в този миг Франклин скокна и се затича към сцената под бурните аплодисменти на приятелите си. Сюзън го наблюдаваше с лъчезарна усмивка. След Франклин, отпред се появи Албърт, Грегъри, Моника и Кони Милър.

— Приятели, нека първото парче да бъде посветено на Филип, който днес не присъства тук, но утре ще бъде изписан от болницата. Нека бъде поздрав и за Кони, която днес се завърна от успешната си специализация и която днес научи за състоянието на своя любим!

От китарите, барабаните и акордеона прозвуча приятна, весела и ритмична мелодия. След малко гласът на Франклин се извиси, мек, пътен и красив:

*Усмивката ще победи страха!
Усмивката ще победи войната!
А красотата им ще се понесе над света,*

с прекрасните си бели криле.

*За да пренесе над земята силата на добрината,
на съчувствието, на милосърдието.*

*И топли ветрове ще приветстват пролетта
с думите „Добре дошла свобода!“.*

Всички започнаха да танцуват в такт с прекрасната песен и скоро се сляха с нея. След края ѝ ръкоплясканията отново оглушиха залата.

— Приятели мои, нямате си представа колко съм щастлив днес! Искам да ви кажа нещо, нещо, което зная, че ще ви зарадва. Нещо, с което се гордея и вярвам, че и вие ще се гордеете. С тези младежи — и посочи групата зад себе си — след три дни ще изнесем концерт на площада под надслов: „Да разгърнем позитивното мислене в душите си“. Вече имаме разрешението от губернатора, който се застъпи за нас и ни предостави терен точно пред нашата сграда. Разбира се, всички, които могат да дойдат, са поканени.

Отново последваха бурни аплодисменти! Хилъри, която беше сред гостите, се разплака от щастие. Тя идваше за пръв път на такава сбирка и в момента изпитваше неописуемо вълнение от онова, което бе направил сина ѝ. Хилъри наистина се гордееше с Франклин.

Франклин изпя още няколко песни с групата си, без да прави паузи между тях, а край сложи с думите:

— Искам всички да ми обърнете внимание! Ще ви кажа нещо много важно!

След миг настъпи тишина и щастливците се обърнаха към Франклин.

— Сюзън, ела тук.

Момичето се качи на сцената и застана до него.

— Уважаеми приятели, със Сюзън имаме да ви споделим нещо, което ще промени живота ни. Това е главната причина, поради която днес поисках да се съберем — той извади отнякъде една черна и лъскава кутийка и се обърна към Сюзън: — Скъпа моя Сю, искам тук, пред очите на най-добрите ми приятели и най-близките ми хора, да ти предложи да се *омъжиш* за мен!

Сюзън не издържа на вълнението и се разплака. Тя не можеше да повярва, че Франклин ѝ направи предложение пред цялата тази щастлива и изпълнена с еуфория оранжево-жълта публика. В този миг изпита огромна, необикновена радост, но умът ѝ сякаш бе блокирал, заради силните чувства. Това бе велик момент, един от най-прекрасните в живот ѝ. Не можеше да си поеме дъх, наложи се Франклин да я прегърне, за да я успокои. Накрая, с пресипнал глас, успя да изрече:

— Да...

В този миг залата сякаш гръмна от силни, възторжени ръкопляскания. Публиката не спираше да аплодира пленниците на любовта, които сега се вричаха да ѝ служат. Хилъри ръкопляскаше с навлажнени очи. Питър и Кони се бяха прегърнали, скачайки се радваха за приятелите си.

После Сюзън слезе от сцената, а Франклин, заедно с „Хепибанд“ изпълниха още две песни. След края на втората, Хилъри смело отиде на сцената и прегърна сина си.

— Приятели, вижте тази жена! Това е майка ми! Тя не само ме е създала, тя винаги е била с мен в най-трудните ми моменти, винаги ме е подкрепяла. Искам точно тази вечер, пред всички, да ѝ кажа: „Благодаря ти за всичко, мамо!“

След като чу речта на Франклин, Хилъри избухна в ридания.

Тази паметна вечер бе много силна и изпълнена с емоции. Франклин искаше да се разгърне и да покаже пред всичките си приятели най-дълбоките места от своята душа. Тук нямаше място за завист или всякакви други предразсъдъци, просто начинът на мислене на присъстващите се бе променил до такава степен, че лошите чувства автоматично бяха игнорирани от съзнанията им. А и естественото и приятелското държание на великия младеж предразполагаше към позитивни и добронамерени мисли.

Не след дълго Франклин, Сюзън и останалите от музикалната банда свързаха уредбата към големите колони, пуснаха друга музика и се сляха с тълпата.

Цяла нощ ехтяха музикални поздравии и радостни възгласи. Прекрасни позитивни песни огласяваха големия централен площад, а на сутринта всички бяха замаяни и изморени, но в уникално

настроение. Тази вечер бе незабравима за „Хепи пийпъл“, красотата и добротата бяха на преден план.

Накрая, скандирайки отново щастливи възгласи, тълпата се разпръсна по множеството улици на града.

* * *

Франклин, също като Хилъри, се възстанови много бързо след операцията. Съвместният живот със Сюзън вървеше идеално, момичето вече беше част от семейство Томас, обичана както от Хилъри, така и от Робърт. Франклин бе невероятно щастлив с нея и често благодареше на Бог, че я има.

Сюзън навлизаше все по-навътре в прекрасната щастлива страна Акомикеран. Тя все повече осъзнаваше, че този свят на оптимизма е много истински и реален. В Акомикеран тя също посрещаше неволите и страданията си, споделяше ги с измислените герои. След известно време пожела да изкачи онзи връх, след който следваше абсолютното щастие. Дори бе убедена, че този връх съществува и че е много близо до всички тях.

Поредният концерт на „Хепибанд“ мина прекрасно, групата изпълни страхотно своите песни пред събралите се фенове и почитатели. След края на концерта присъстващите скандираха заедно: „Не: на войната!“ и „Да: на щастието!“

— Здравейте, искам да ви представя госпожа Ава Хачторян — започна тържествено Маркус Фрай. — Това е онази възрастна дама, за която ви разказах миналия път. Госпожа Хачторян е една много добра и честна жена, която иска да бъде с нас. Нали така?

— Да — отговори тихо, но с огромно вълнение в гласа си. Бе облечена в скъсани и стари, но чисти дрехи, а лицето ѝ бе набраздено от бръчки. Отвори уста, за да каже още нещо, но се спря. Навярно не бе в състояние да говори.

— Тя сега е развълнувана, но аз зная, че в този момент е много щастлива. Наскоро е преживяла голяма трагедия, която сега ще запазя в тайна, но аз вярвам, че тук, сред нас, тя ще намери щастието си.

Ава Хачторян гледаше с умиление усмихнатите хора. Тя никога досега не бе виждала толкова добронамерени погледи, насочени към нея.

— Привет, дами и господа. Ще позволите ли да ви разкажа историята си? — заговори грубоват мъж на средна възраст. — Моето име е Алън Стимпио, на тридесет и осем години съм и съм роден в Ню Йорк, но от пет години живея тук. Преди осем години се забърках с нюйоркската мафия. Тогава имах друго мислене, исках да изкарвам лесни пари и да живея в охолство, без да работя. Започнах да се занимавам с разни неща, с които не се гордея. На два пъти ме хващаха и ме вкарваха в затвора, но моите хора ме измъкваха. В началото се смятах за непобедим сред познатите си, но след това осъзнах, че всичко това е една огромна илюзия. Започнах да разбирам, че с това, което правя, си навличам много омраза и много врагове. Близките и приятелите ми се страхуваха от мен, отбягваха ме, правеха се, че не ме познават. Затова реших да се откажа от този „бизнес“. Обаче моите „шефове“ ми заявиха, че вече съм в играта и няма мърдане. Заплашиха, че ще ме убият. Тогава събрах багажа и напуснах Ню Йорк, като купих къща тук. Но те ме откриха... — Алън Стимпио замълча, навел глава. — Вижте, аз не моля за помощ, а просто да заживея щастливо, или поне нормално, като вас. Така, както беше преди да се захвана с престъпниците. Не искам да ми пука, не искам да се чувствам „завързан“. Искам да съм с вас. Искам да съм щастлив, дори това да са последните ми мигове.

Питър направи няколко крачки:

— Спокойно, приятелю, ние сме с теб. Ще ти кажа само, че който заплашва, обикновено не предприема нищо. Правят го само да те накарат да си затваряш устата. А когато мине време, ще те оставят на мира. Освен това тук сме много хора и всеки от нас би ти помогнал както може.

— Просто не мисли за това — намеси се Филип, който все още се възстановяваше от шока и от раните. — Казвай си наум, че не трябва да ти пука, повтаряй си го непрекъснато. Ти вече си във от лошите неща и онези, с които си дружил, просто ти завиждат за свободата. Не се предавай, а си го повтаряй.

— Ами благодаря ви, момчета. Определено ми вдигнахте тонуса — с малко по-свеж тон отговори Алън.

Няколко дни след концерта, жителите на Нюпорт се разединиха на два фронта. Едните се бореха за промяна, като чрез безредиците и агресията се надяваха да получат по-добри условия на живот. Другите, щастливците, искаха войната да спре, идеята им бе чрез доброто дело, усмивките, хармонията и душевния мир да заживеят по-щастливо. Тези щастливци, за разлика от агресорите, желяеха мирни протести и кратки преговори, за да кажат с по няколко думи това, което мислят и да бъдат чути. Според всеобщото им мнение, ако самите хора не се обединят и не си направят живота по-щастлив, никой друг не може да го стори.

Понякога имаше сблъсъци между двете групи, при които в повечето случаи надделяваха войнствените агресори. Въпреки това щастливците не се отказваха от възгледите си.

* * *

Неправителствената организация „Спокойно общество“ предложи една от залите си на „Хепи пийпъл“ за офис, като награда, че се обявиха твърдо против гражданската война. Франклин Томас лично се срещна с председателя на организацията, Джеръми Колина. Франклин му благодари и обеща, че на двете манифестации, организирани от „Спокойно общество“, върху оранжево-жълтите елечета ще бъдат залепени стикери на тази организация. Освен това двамата се договориха за сътрудничество и партньорство.

Две седмици Франклин отсъстваше от сбирките, защото бе в Стамфорд на лекции. През това време Сюзън, Питър и Кони организираха сбирките, посещенията, партитата и други събития. Членовете на „Хепибанд“ им помагаша усърдно. Бандата пренесе музикалните си инструменти в новия офис, който бе по-малък от залата в изоставената сграда, но за сметка на това помещението бе закрито и напълно обзаведено и оборудвано. Мястото също се намираше на площада и бе много близо до изоставената сграда.

Десетгодишният Барнзли седеше в своята инвалидна количка и се движеше напред-назад, потънал в своите детски мисли. Майка му, Анна Питърсън, се бе заела с готвене, съсредоточена изцяло върху ястието, което щеше да стане готово след около половин час. Откакто Анна стана част от „Хепи пийпъл“, идеите ѝ за нови и разнообразни ястия се увеличиха многобройно.

На вратата се позвъня. Барнзли се сепна, но после отново потъна в своите мечти, а Ана, без да промени съсредоточената си физиономия, излезе от кухнята и отвори външната врата. Изненадата ѝ бе огромна, когато пред вратата зърна усмихнатите лица на Сюзън, Питър, Кони и още десетина младежи с оранжево-жълти елечета.

— Здравейте, госпожо Питърсън — каза с мекия си и приятен глас Кони.

— Здравейте, момичета и момчета — поздрави Анна. — Заповядайте, влезте.

След малко кухнята се изпълни с оранжево-жълти младежи, които застанаха един до друг пред Барнзли, а той ги загледа с почуда и захлас.

— Да ви предложи нещо? — попита вежливо домакинята, но те отказаха.

— И така, момчета и момичета, какво ви води насам?

Тогавя Питър извади опакован подарък, и го подаде на момчето.

— Здравей, младеж! Това е специално за теб, от нас, щастливите хора.

По лицето на момчето се появи изненада. То взе подаръка и започна да го разопакова. Анна Питърсън се обади:

— Ами не зная какво да кажа. Благодаря ви! Това... това е... ох, защо не зная какво да кажа? Благодаря ви от сърце. Просто ви благодаря...

— А това тук са двеста долара — добави Сюзън и ѝ подаде парите. Анна не можеше да повярва.

— Не... не мога да ги взема... това е прекалено... не зная...

— Анна, ние, четиридесет души, събрахме тези пари за лечението на Барнзли. Това са пари, дадени от сърце, така че не трябва да ги отказвате. Ние обмисляме да направим кампания за събиране на

средства за Барнзли и за лечение на други деца, болни от церебрална парализа. Зная, че тази сума далеч не е достатъчна, но мисля, че с поетата кампания ще успеем да съберем повече.

— Ох, благодаря ви, благодаря ви! Не зная, не зная какво да кажа! Вие... вие променяте живота ми от ден на ден. Искам да ви благодаря... но не мога да намеря толкова силни думи, да опиша чувствата ми. Искам... о, Господи, Барнзли, момчето ми, благодари на тези младежи, защото искат да ти помогнат.

Барнзли, който се радваше на новата си играчка — автомобил „Линкълн“ — погледна към насъбралите се млади хора и рече с мек глас:

— Благодаря ви — след което отново се зае да изследва новата си придобивка.

Франклин всеки ден ходеше на лекции и поемаше все повече и повече знания. Липсата на свободно време затрудняваше ученето му, но засега се справяше добре. През тези две седмици, в които прекарваше в Стамфорд, той бе намерил работа като продавач на хамбургери. Със своето невероятно излъчване и прекрасна усмивка Франклин привличаше клиентите като магнит. Много от тях купуваха сандвичите с единствената цел просто да зърнат неговите „величествени“ очи, да се потопят в неговата непринудена и весела усмивка. С тази работа той плащаше високите такси в престижния университет, който щеше да му осигури добро бъдеще.

Със Сюзън и с майка си се чуваха всеки ден, като говореха по няколко часа. Той знаеше всичко, което се случва в Нюпорт, много се радваше за новия офис, за новите придобивки, за новите приятели. Франклин, макар и далеч, чувстваше обичта и подкрепата от най-близките си хора.

В началото на втората седмица от престоя си в Стамфорд Франклин отново усети тежест в стомаха. Надяваше се тази тежест да е просто последствие от операцията. Повтори си го няколко пъти, като насочи мислите към тази част на тялото. Малко по-късно му се струваше, че вече не чувства напрежението.

Филип и Кони Милър се скараха на една репетиция. Изнервен от състоянието и от проблемите, свързани с ранената му дясна ръка, Филип даде воля на отрицателните емоции. Той обвини приятелката си, че не е била до него в тези трудни моменти, а е „избягала“ в Европа, където кой знае с кого се е запознала. Дори я нарече „недостойна“ и „кучка“. Кони Милър, която бе доста по-интелигентна от Филип, просто му отговори да върви „на майната си“. Тогава се намеси Сюзън — която участваше дейно в репетициите на групата, защото всички искаха точно тя да изпее някои от песните, докато Франклин го няма — и скандалът бе потушен. Тя ги хвана за ръце, заведе ги в коридора и ги помоли да поговорят на спокойствие, защото са изключително красива двойка. Двадесет минути по-късно двамата влязоха в залата усмихнати. Предстоеше концерт, организиран от „Спокойно общество“, под името „Да спрем безсмислените бунтове“, където „Хепибанд“ бяха специално поканени.

* * *

Имаше известно затишие от страна на агресорите и стачкуващите, което продължи около две седмици. Може би бяха решили да си дадат почивка, а и полицията бе прибрала по арестите някои от известните им водачи. По улиците вече бе по-спокойно, бомбите не тормозеха и не плашеха мирното население, хората отново излязоха на улиците и всеки спокойно поемаше задълженията си. Тук-там, в далечните квартали и предградията, някои остатъчни взривове стряскаха мирните жители, но те бяха редки и мимолетни. А повечето масови прояви в този период бяха организирани от „Хепи пийпъл“, „Спокойно общество“ или други мирни организации.

По време на концерта обаче нещата поеха в друга посока. В самото начало Сюзън, заедно с „Хепибанд“, изпълни три песни, които зарадваха многобройните зрители. Отвсякъде се възнесоха аплодисменти и радостни възгласи, вдигнаха се плакати с възхваляващи надписи. Голяма част от зрителите бяха с оранжево-жълти елечета.

По време на четвъртата песен обаче всички забелязаха масово раздвижване в задните слоеве. Сюзън, която бе в еуфория и в

страхотно настроение, си помисли за миг, че някои от присъстващите скачат от радост, но накрая забеляза бухалки и други самоделни оръжия в ръцете им. Тя прекъсна песента и се провикна от сцената:

— Моля ви, нека да няма безредици! Моля ви, престанете!

В това време останалите от групата спряха да свирят. Проехтя взрив! После още един! Маса хора се разбягаха в различни посоки. Дойдоха двама полицаи, които поеха Сюзън и групата и ги преведоха зад сцената на безопасно място. Малко преди да слезе, Сюзън видя, че нападателите са част от многобройна група, идваща към събралите се на концерта, въоръжена с всякакви бойни и взривни приспособления.

— Бягайте! Бягайте...! — чуваха се подканващи викове, които бяха заглушени от още един гърмеж.

Полицаяте качиха членовете на „Хепибанд“ в един автомобил и ги закараха на безопасно място. Сюзън бе шокирана, като непрекъснато повтаряше на полицаите, че трябва да се помогне и на останалите щастливци, та се наложи те да я успокоят. А отвън, в далечината, продължаваха да се чуват гърмежи и взривове.

Три дни преди края на лекциите и на престоя си в Стамфорд, Франклин отново почувства познатата тежест. Той си повтори няколко пъти, че е само илюзия, но тежестта не изчезна. Настроението му също се бе понижило, сякаш се чувстваше некомфортно в собственото си тяло, а вечерта за свой ужас вдигна и температура.

Нещо не бе наред с него.

На следващия ден след лекциите, той се гледеше дълго в огледалото. Не бе отслабнал, но изглеждаше някак блед, изпит и пожълтял, сякаш току-що излизаше от болница. Непрекъснато мислеше за тумора, който бе изваден наскоро от тялото му. Тогава всичко мина прекалено леко, прекалено оптимистично. Той не знаеше почти нищо за тази коварна болест. Бе слушал всякакви теории и истории, но не се бе замислял. Знаеше само, че ако не се открие навреме, се лекува много трудно и повечето пациенти умират в страшни мъки. Дали онзи тумор го бяха открили навреме? Франклин почувства как тревогата и страхът се мъчат да пробият в здравето му и обвито от дебел слой оптимизъм съзнание.

Трябваше да посети лекаря! Непременно трябваше да го направи!

Сюзън му се обади вечерта, а в гласа ѝ се четяха страх и тревога. Тя му разказа какво се бе случило по време на концерта, каза му също, че се е прибрала, без да знае какво е станало с останалите. Франклин я успокои в типичния си небрежен тон, успявайки да я убеди, че нищо лошо не би се случило с другите, че има полиция, която би се намесила. Франклин не ѝ спомена за тежестта в стомаха, тъй като не искаше да я травмира допълнително. След разговора Сюзън донякъде се успокои, макар все още да не можеше да се съвземе напълно!

По-късно Франклин телефонира на Хилъри и разбра, че тя и Робърт са добре и не са пострадали.

На другия ден всички вестници и телевизии коментираха безредиците по време на концерта на „Хепибанд“. Тридесет и пет човека бяха ранени, един, от които с опасност за живота. Шестнадесет от тях бяха от „Хепи пийпъл“, сред които Маркус Фрай и Лиса Гренсфийлд.

За съжаление обаче лошите неща не свършваха дотук. През същата нощ активистите бяха взривили изоставената сграда, в която се събираха щастливците. Когато на другата сутрин Кони мина оттам, видя, че от нея бяха останали стърчащи и почернели арматури, разпилени бетонни конструкции, части от стени, както и цели бетонни блокове.

Полицията бе задържала двадесет и пет човека за тези злодеяния, но много от агресорите им се бяха изплъзнали.

Франклин научи лошите новини вечерта, преди края на лекциите и преди да се прибере в Нюпорт. Много бяха неприятните емоции, които му се струпаха напоследък. Тежестта в корема бе постоянна. Младият мъж вече знаеше, че вътре отново има нещо и се молеше на бог всичко да е наред. Новините от Нюпорт допълнително засегнаха нервите му. Той не бе там, а трябваше да окуражава приятелите и близките си. Франклин, който бе дал сила и надежда на толкова много хора, в този момент имаше нужда от подкрепа.

По едно време се почувства много зле. Започна да му се гади. Хвана се за корема и отиде до мивката в банята, за да повърне.

* * *

Силният шум от двигателите на самолета бе притъпен от шумоизолиращите стени и вътре се чуваше като бръмчене на бръмбар. Франклин се бе загледал през прозорчето, откъдето се виждаше величието на планетата, в която живееше. Искаше да избяга от неприятните мисли, а точно такава гледка бе идеална за подобно бягство. Ако човек се приближи до прозореца и се вгледа в далечината, може с просто око да види леката кривина на земята — доказателство за кълбовидната ѝ форма.

Долу се мяркаха обширни поляни, изглеждащи като малки светлозелени правоъгълници, големи тъмни горски пространства с неправилна форма и селища, приличащи на съвкупности от малки камъни. Язовирите и езерата синееха, отразявайки небето и наподобяваха локви.

По едно време някъде под самолета се появи светъл пух от облаци, който постепенно закри красивите земни гледки. Франклин се сля с мъгливото пространство и, отнесен от чистата му пелена, неусетно заспа.

Събуди се на летището малко преди самолетът да кацне. Отново усети атмосферата на родното място, отново го осениха радостните и позитивни мисли. Когато слезе от самолета, сетне излезе от летището и хвана автобуса, който го отведе на центъра на Нюпорт, настроението му отново се подобри. На спирката го чакаха Сюзън и Хилъри.

След като се прибраха и Сюзън разказа на Франклин подробно това, което се бе случило, той даде следната идея:

— Трябва да направим огромно мирно шествие, от запалената сграда до болницата, и да агитираме хората заедно да спрем войната и да започнем мирни преговори. Вярно — бунтовници има в цялата страна, но поне тук можем да опитаме да сложим край.

— Прав си Франки, но много от нашите приятели се отказаха да идват от страх.

— Предполагам, че е така Сю, но мисля, че след време ще се върнат. А сега, в момента, възнамерявам да насоча вниманието си изцяло към теб. Нощта е мъдра и на сутринта може да имаме и подобри идеи.

След прекрасната нощ, в която Франклин и Сюзън отново се сляха в едно цяло и достигнаха до своето върховно блаженство, те отидоха в „Офиса“, където ги чакаха тридесет и пет „щастливци“. По-късно, както поиска Франклин, те направиха своето мирното шествие и бяха подкрепени от много хора на улиците. Накрая в болницата посетиха ранените си приятели, като им дадоха кураж и обещание скоро тези прояви на агресия да бъдат спрени.

Тежестта в корема ставаше все по-осезаема и досадна. Франклин чувстваше, че и с тялото му нещо не е наред, усещаше провисване и отпускане на кожата, цветът ѝ бе бледожълт, а под очите му се бяха появили едва забележими синини. Той знаеше, че трябва да иде на лекар, но отлагаше — може би от страх да чуе неприятната диагноза, която би променила всичко. По-добре, ако му предстоеше да се случи нещо лошо, то да става без неговото знание, Франклин искаше да бъде щастлив... та дори и да *умре* такъв.

Три дни след шествието, Сюзън усети тази промяна в него. Тогава тя се загледа продължително в лицето му и накрая го попита:

— Скъпи, какво става с теб? Изглеждаш зле.

— Добре съм, мила, добре съм. Изморен съм от лекциите и пътуванията, шествията.

— Не съм съгласна с това, ти винаги си пътувал...

— И КАКВО ОТ ТОВА?! НАЛИ ТИ КАЗАХ, УМОРЕН СЪМ, ТОВА Е! СТИГА СИ РАЗПИТВАЛА! — Франклин за първи път ѝ се развика, след което веднага се разкая с думите:

— Съжалявам, Сю. Съжалявам. Не биваше да ти крещя — но Сюзън продължи да го гледа с недоверие.

— Виж, скъпа. Напоследък всичко ми идва нагорнище. Лекциите, случилото се тук, онова, което ми извадиха. Просто такива неща няма как да не повлияят върху психиката на даден човек. Извинявай, че ти се разкрещях и ще се постарая повече да не го правя.

— Няма нищо, скъпи. Но иди на лекар, моля те. Иди просто така, за всеки случай. Ако искаш, ще отидем заедно.

— Добре, скъпа, утре след сбирката ще посетим болницата.

— Искам да ви благодаря! Искам да ви благодаря от сърце за това, което направихте с мен! — заговори едно чаровно очилато момиче с лунички по лицето, което се казваше Андреа.

— И какво толкова е станало, че искаш да ни благодариш? — весело попита Франклин, пред погледите на усмихнатите лица.

— Стана това, че вие променихте живота ми. Преди да ви срещна, бях просто едно момиче без самочувствие и много от съучениците ми се подиграваха, защото ме имаха за грозна и нещастна. Най-лошото беше, че наистина се мислех за такава и бях приела факта, че няма да имам щастливо бъдеще. И тогава, през онзи хубав ден, бях седнала на една пейка в парка и се бях замислила за живота си, когато пред мен застанаха онези момчета и момичета — и тя посочи малка група от пет човека, които я наблюдаваха с усмивка. — Те ме попитаха защо съм тъжна, а аз отначало не им отговорих, казах им просто, че не мога да говоря за това. Тогава те седнаха при мен, като в началото се опитаха да ме развеселят, разигравайки ми някакви смешни сцени. Аз се засмях и тогава те ми казаха, че с тях мога да споделя всичко, което ми тежи. Поговорихме доста, те ме убедиха, че съм красива и че трябва просто да се усмихвам по-често. А щом им отговорих, че не мога да се усмихвам насила, колкото и да искам, те ми предложиха да се присъединя към тяхната, тоест, към вашата организация, която карала хората да се чувстват щастливи.

Тук момичето направи кратка пауза, колкото да си поеме въздух, после огледа всички присъстващи с лъчезарните си очи и продължи:

— Отначало помислих, че сте някоя от сектите, но реших да опитам, защото нямах какво да губя. Хареса ми и цветът на елечетата и си помислих, че аз също мога да нося такава. После разбрах, че нямате нищо общо със сектите или някои измамни организации. Видях, че атмосферата тук е страхотна и никой не убеждава другите да издигат в култ някое божество, а просто всеки тук се стреми да направи другите щастливи. Затова безусловно реших да се отдам на тази вълна, която да ме поеме и да ме понесе на красивите си криле — тя сияеше от щастие и в този момент изглеждаше много красива.

— И по какъв начин ние променихме живота ти? — попита Кони.

— Просто станах по-щастлива и по-усмихната, най-вече от това, че общувах с хора, които не ми се подиграваха и присмиваха, а ме

приемаха като равна. Това ми даде тон да преоткрия нови идеи, самочувствието ми се повдигна. В училище вече не ми се присмиваха, защото знаех как да отговарям на злонамерените шеги. Дори се сдобих с много ухажори! Животът ми се промени в положителна посока и всичко си дойде на мястото.

— Радваме се, че променихме живота ти. Това признание означава много за нас — отвърна с радостен тон Франклин.

— Моите съученици и съученички започнаха да разпитват кой ме промени и аз им казах за „Хепи пийпъл“. И някои от тях решиха също да се присъединят — Андреа посочи към тълпата, където няколко ръце помахаха.

— Франклин, какво ти е? — попита Бари Кронуел, един от най-верните поддръжници на теорията за щастieto. Зад Бари стояха приятелите му Роджър Харис, Гордън Матюс и други, и гледаха съчувствено красивия младеж, застанал пред тях.

— Може би съм изморен от многото събития напоследък — отвърна Франклин Томас.

— Ходи ли на лекар?

— Още не съм, но ще го направя.

— След малко ще тръгваме към болницата — намеси се Сюзън.

— Дано няма нищо — каза Роджър.

— Сигурен съм, че няма да има — отговори Франклин.

Доктор Фреди Джокович отговори с едно „Дааааа“ на почукването, което бе типично негов маниер. Щом вратата се отвори и пред нея застанаха Франклин и Сюзън, той се усмихна широко. Много се радваше, когато пред него стояха тези младежи, разговорите с тях действаха изключително благоприятно върху психиката му. Но когато огледа Франклин, някаква топка от неприятно усещане заседна в гърлото му. Поради богатата си лекарска практика и многото пациенти, минали през неговите ръце, той можеше да определи дали някой е болен само по външния му вид. А Франклин определено имаше болнав вид.

— Какво ти се е случило, момче? — попита Фреди.

— Онова нещо в стомаха пак се появи.

Докторът се замисли, като си чешеше устните с химикалката. После взе един лист и написа бележка за рентгенова снимка.

Когато Франклин се върна от рентгенолога и му подаде снимките, доктор Джокович ги гледа известно време, след което взе телефона и набра номер. След малко отново влезе чернокосият мъж с очилата на име Уинстън Калър. Дватама наблюдаваха мълчаливо снимките и накрая се обърнаха към Франклин и Сюзън:

— Заповядайте, седнете тук.

Франклин и Сюзън седнаха на едно канапе встрани от бюрото на доктора.

— Виждате ли тези неща?

— Да.

— Това са метастази — изрече Уинстън и наведе глава.

— Какво значи това? — попита Франклин, объркан.

Докторът въздъхна, явно търсеше подходящи думи, с които да уведоми пациентите за диагнозата.

— Франклин, ще трябва да останеш в болницата.

Франклин въртеше погледа си ту към единия, ту към другия лекар. Сюзън го гледаше втренчено. Накрая младежът каза:

— Доктор Калър, моля ви, кажете ми истината! Моля ви!

— Франки, туморът ти се е разпространил навсякъде, по целия организъм, а разсейките са увредили повечето от органите ти.

В това време Сюзън покри лицето си с ръце и заплака. Франклин все още гледаше с недоумение.

— Не ви разбрах добре, докторе. Извинявайте. Кажете от какво съм болен и какви са ми шансовете. Кажете ми го така, че да го разбира — подкани ги Франклин.

— Франклин, ти си болен от рак и имаш малки шансове да оздравееш!

* * *

Питър Дилън неусетно приближаваше своя роден дом. Преди малко си бяха взело довиждане с Кони и сега той, още в плен на приятните спомени, анализираше мислено отминаващия ден. Точно

преди да се прибере видя Натали — красивата девойка, която познаваше отдавна.

— О-о, Натали! Къде се изгуби, не съм те виждал скоро — възкликна той.

— Ами ти се изгуби, а не аз. Никакъв не се обаждаш.

— Какво да ти кажа, хем се хванах на работа, хем членувам в една интересна организация. Просто нямам толкова свободно време, колкото преди. А теб какво те води насам?

— Притесних се за теб и реших да те потърся. Твоите старци ми казаха, че още не си се прибрал и аз тъкмо си тръгнах. Но те видях.

— И аз се радвам да се видим, Нат. В твоята компания винаги съм се чувствал готино.

— Каква работа си хванал? И в каква организация членуваш? Я разкарай!

— Хайде да отидем на барчето. Ето го там, след завоя. Повярвай ми, имам за много неща да ти говоря.

Грегъри, Филип, Кони Милър и Моника пътуваха с автобус номер осемдесет и три. Оранжево-жълтите елечета бяха върху гърбовете им, а музикалните инструменти — в ръцете. Автобусът беше спрял заради блокада от стачкуващи, които бяха направили жива верига и не пропускаха абсолютно никакви превозни средства да преминават. Някои пътници нервничеха, други молеха шофьора да отвори вратите, за да слязат, а трети кротко си седяха и чакаха. Тогава Моника даде тон за песен и в прашния автобус закънтя лека красива мелодия. Моника, със своя нежен глас, започна да пее, което накара множество глави да се обърнат към „Хепибанд“.

*Градът отдавна е заспал,
Само нощните щурци свирят своя валс.
Но едно прекрасно сияние
преминава над него.*

*То е ярко и топло, като слънцето.
Осветява и сгрява парковете,*

*улиците, спрелите автомобили.
И наоколо се възцарява хармонията.*

*И така ден след ден, нощ след нощ
Тя лети и оставя своите дири.
Пристъпва в душите, възвеличава съзнанията.
И светът става по-красив.*

Песента бе тиха, но толкова приятна, че един мъж и една жена, които преди това крещяха непрекъснато на шофьора, постепенно се успокоиха и усмигнаха. След края ѝ, седящите пътници започнаха да ръкопляскат.

— Вие сте щастливата банда, нали? — извика възторжено младеж на около двадесет години.

— Да, но не всички. Създателят на бандата го няма.

— Франклин Томас, нали?

— Точно така. Той е на друго място, но се надяваме да се появи.

— Ще ни изсвирите ли още нещо? — обади се мъж на възраст около петдесетте, седнал в задната част на превозното средство.

— С удоволствие — казаха в един глас Кони Милър и Филип.

— Нека запълним този престой с приятни емоции — добави Грегъри.

Хилъри чистеше банята, в която само преди няколко минути бе къпала Робърт. Тя беше в добро настроение, като си подсвиркваше стара мелодия. Робърт вече спеше в стаята си и тя използва момента да свърши тази неотложна работа.

Вратата се отвори и влезе Сюзън. Възрастната жена много обичаше момичето и винаги се радваше на присъствието ѝ и на чаровната ѝ усмивка. Но при вида на изражението на Сюзън, настроението ѝ се помрачи почти мигновено. Момичето плачеше — явно не бе на себе си. Франклин не беше с нея и това допълнително засили тревогата на Хилъри.

— Какво се е случило? — попита, но Сюзън, вместо да ѝ даде отговор, я прегърна и се разрида на рамото ѝ.

— Скъпа, успокой се, успокой се... — говореше Хилъри, въпреки че самата тя се нуждаеше от успокоение, защото краката ѝ вече трепереха.

— Ела тук да седнем и ще ми разкажеш какво се е случило — предложи майката на Франклин, след като Сюзън се посъвзе.

— Майко, Франклин е болен. Много болен — каза момичето и отново се заплака.

Хилъри замръзна.

— Ка... какво? Много болен ли?... — успяха да промълвят устните ѝ.

— Да, майко, откриха му рак, който вече се е разсеял в организма. Той остана в болницата и утре отново ще го оперират. Трябва да взема багаж и да го занеса — говореше през сълзи Сюзън.

— Но как, нали му го извадиха? Не е възможно! Нали му го извадиха? ГОСПОДИ, ТОВА НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ! ОТКАЗВАМ ДА ПОВЯРВАМ...! — Хилъри усещаше как паниката се надига в нея и как започва да губи контрол.

— Появило се е отново. Вече целият организъм му е повреден. Така каза Фреди Джокович — Хилъри се отпусна на рамото на Сюзън и също заплака.

* * *

Франклин се събуждаше бавно. Усещаше слабост в тялото си, стомахът го болеше при всеки опит да се обърне. Той бавно започна да се завръща в реалността. Усещаше, че нещо лошо със сетивата си, чувстваше негативна енергия с цялото си тяло. Видя бялата стая и няколко легла, на които лежаха хора. „Това е болница — помисли си той, — болницата, в която дойдохме със Сюзън при доктор Фреди Джокович. И тогава... тогава... Господи, тогава ми казаха... страшната диагноза“. Франклин отвори широко очи и опита да се изправи, но остра болка го срязва като с нож!

„Франклин, ти си болен от рак и нямаш почти никакви шансове да оздравееш!“ — тези думи на доктор Уинстън Калър изскочиха изведнъж от тъмните дебри на паметта и се врязаха толкова силно в

съзнанието му, че Франклин за миг си помисли, че ги чува някъде наблизо.

Той се отпусна и затвори очи. Искаше да събере разпокъсаните си мисли, може би все още не съзнаваше силата на онова, което се случваше.

Той бе опериран. Бяха назначили операция почти веднага след като постъпи в болницата. Тя трябваше или да е успешна, или не. Фактът, че бе буден, можеше да означава много. Преди да легне на операционната маса, Франклин бе подписал един документ, с който се бе съгласил да бъде опериран. Значи наистина — или щеше да се събуди, или може би да умре. Той не знаеше какво се случва, не искаше и да знае — лошите вести бяха твърде много и той трябваше да се остави в ръцете на лекарите.

Ами, ако операцията е неуспешна? Ако просто не са успели да се справят? Той не знаеше какво се случва, не знаеше и защо е тук, не знаеше защо няма никого от близките му, нямаше дори и лекари, които да се мотаят около него. Неизвестността го плашеше.

Той си помисли за „Хепи пийпъл“. Те във всеки един момент разнасяха със себе си позитивните емоции и щастливите идеи. А той, създателят на цялото общество, лежеше тук, в болницата, с отслабнал от операцията организъм и с изпълнено от неприятни мисли съзнание.

* * *

Питър и Кони бяха притеснени. От два дни Франклин и Сюзън не бяха идвали на сбирките, а телефонът в къщата им непрекъснато даваше свободно. Откакто онзи ден бяха тръгнали към болницата, те сякаш се изгубиха. Питър беше забелязал промяна у изражението на Франклин и това допълнително засилваше опасенията. Но той не спомена нищо на Кони, защото не искаше да разваля настроението ѝ, както и своето собствено. Освен това предпочиташе да говори само за позитивни неща.

— Мисля, че нещо е станало с Франклин. Не забеляза ли, че беше отслабнал и променен? Страхувам се — сякаш прочете мислите му тя. Но Питър отвърна ведро:

— Спокойно, нищо му няма. Ще видиш, че всичко е наред. Франклин винаги се е оправял в живота.

— Страхувам се, защото преди време му откриха тумор, да не се е...

— Стига! Не говори за това, скъпа моя мацко. Франки е добре и ще се убедим в това съвсем скоро. Сигурен съм. Да не съм те чул повече да говориш подобни небивалици.

„Хепибанд“ се готвеха да свирят на един богаташки банкет. Те също търсиха Франклин и Сюзън, но не успяха да се свържат с тях, за да ги уведомят за мероприятиято, на което бяха поканени.

Страхът от лоши новини и опасенията за неприятна случка с Франклин, им попречиха да репетираат както трябва. Всичко правеха насила, без настроение, което създаваше предпоставки за грешки и неуспех.

Франклин се бе върнал от Стамфорд променен, с по-различен поглед, унил и замислен — все едно бе някой друг. И въпреки че бързо възвърна усмивката си, във въздуха се чувстваше някаква тежест, все едно нещо отвътре го мъчеше. Когато го видяха за последно, той и Сюзън тръгнаха за болницата, Сюзън също не бе на себе си.

Отвън се чуха няколко мощни взрива, които накараха членовете на групата да отидат до прозореца, да погледнат през него. На три места по улицата се издигаше дим, а хора уплашено бягаха напосоки. След малко щастливата банда се върна при музикалните инструменти и продължи с репетицията.

Вратата на болничната стая бе леко откряната и Франклин видя майка си и любимата си да идват, придружавани от някакъв лекар. Докторът отвори вратата и с ръце подкани двете жени да влязат в стаята, а самият той остана отвън.

Първото, което Франклин забеляза у израженията им, бе липсата на всякакво въодушевление. Те сякаш бяха потънали в траур.

— Франки, Франки! — извика Сюзън, като отиде до него и го прегърна. Хилъри последва Сюзън и застана до леглото на сина си.

— След два дни ще те изпишат. Така каза докторът, който дойде с нас — измънка тя, опитвайки се да се усмихне. — Как си, моето момче?

— Добре съм, майко, още ме боли тук, но ще се справя. Какво казва доктор Калър?

— Още не сме говорили с него, това ни го каза онзи лекар отвън.

В това време Франклин видя, че доктор Уинстън Калър също бе на вратата, заедно с другия доктор. Сюзън и Хилъри се обърнаха.

— Елате отвън — каза им тихо той. Двете жени излязоха.

Франклин се изправи, като през процепа виждаше как Сюзън и Хилъри разговарят с Уинстън Калър. След малко Хилъри наведе глава и се разрида, а Сюзън, която бе с гръб към вратата, я прегърна.

Всичко бе ясно.

Франклин отново се отпусна назад и затвори очи. В този момент не бе в състояние да мисли за нищо.

Жените влязоха при него, с вид на пораженци. Франклин погледна към тях и наведе глава.

— Ще ти стегнем багажа за другиден. Докторът препоръча да пиеш протеини, за да се възстановиш по-бързо — каза Сюзън, но изрече думите с равен, безизразен тон. Франклин погледна към нея, после към майка си, и попита:

— Ще умра, нали? — усещаше, че гласът му трепери.

— Нищо не се знае... — отвърна Хилъри, но спря на средата на изречението.

— Кажете ми, ще умра ли? Майко, Сю, кажете ми истината, моля ви. Искам да го чуя от вас. Тук и сега.

Хилъри чоплеше ноктите си, а Сюзън бе покрила устата си с ръка. Накрая майката наруши тягостното мълчание с думите:

— Вдругиден ще те изпишат като безнадежден случай — и избухна в плач.

* * *

След като научи истината, Франклин се отдаде на мрачни и тревожни разсъждения. Целият му живот минаваше като на кинолента, имаше чувството, че помни всичко с най-малките детайли. В

последните години той бе опиянен от идеите си за абсолютното щастие и също като брат си се бе слял с друг красив и приказен свят.

До сега! Сега бе време за равносметка!

Истината бе мрачна, зловеща и покварена. Какво ли ще стане оттук нататък? Дали щеше да среща отново милите и усмихнати лица на приятелите си или да бъде заобиколен от недоизказани изречения и пълни със съчувствие и скрита тъга погледи? И най-страшното — какво има отвъд тази бездна, наречена смърт? Щеше ли да се отдаде на непрекъснати мисли за смъртта, или трябваше да търси друго решение, колкото и да беше трудно? Франклин не бе от хората, които се предават лесно, стремежът към щастieto му бе дал необходимата увереност, че може да се справи с всички препятствия. Но във войната със смъртта имаше много, много неизвестни!

Точно сега Франклин имаше нужда от Робърт. Изпитваше остра необходимост отново да се пренесе в Акомикеран — прекрасната страна на щастieto и забравата. Това бе жизненоважно за него, по-важно от всичко друго. Някакво скрито чувство, че точно пренасянето в тази страна ще му помогне да „премине върха и да достигне до абсолютното щастие“.

„Хепи пийпъл“ се бяха събрали в залата за репетиция, която наричаха „Офиса“. В предишната вечер банкетът мина повече от добре, а „богаташите“ им обещаха, че ще ги викат и на други банкети. А сега красивите песни, щастливите възгласи и благите приказки за пореден път огласяваха цялата околност. Атмосферата както винаги бе страхотна, настроението — прекрасно, а усмивките по лицата — пълни с щастие.

По едно време влезе Сюзън. Тя изглеждаше изпита и изстискана, приличаше на жив мъртвец. Всички се обърнаха към нея.

— Мили приятели, имам да ви кажа нещо много неприятно... — и в този миг, колкото и да се стараяше да се държи равнодушно, тя заплака. Щастливците я гледаха смълчано и неподвижно.

— Франклин е болен... много болен... той може би ще умре... — тя хлипаше неудържимо.

Към нея приближиха няколко младежи, които я прегърнаха и потупаха по рамото. Останалите я изгледаха втренчено, с широко

отворени очи. Кони отиде до Сюзън, хвана я за рамото и я попита тихо:
— Сю, къде е Франклин и какво се е случило с него? Успокой се и ми го кажи.

Питър, Грегъри, Маркус Фрай и още трима младежи застанаха зад Кони и се заслушаха.

— Откриха му рак. За съжаление е твърде късно и той почти няма шанс — отвърна Сюзън. Лицето на Питър се вкамени.

— Лекарят каза, че му остават най-много два, до три месеца — добави тя.

Франклин спеше. Сънуваше тежки и разпокъсани сънища, имаше осезанието, че е върху болничното легло, а в същото време се рее някъде из Вселената.

Събуди се от меки, звънливи и приятни гласове, които озвучиха стаята. Отваряйки очи, той видя младежи и девойки, жени и мъже, дори деца, които носеха оранжево-жълти елечета. Сред тях бяха Сюзън, Кони и всички останали от „Хепибанд“. Стаята бе твърде тясна и не можеше да ги побере.

— Здравсти Франк, как си? — с познатия ведър глас започна Грегъри.

— Добре съм, но предстои да се оправя. Тоест, да стана още по-добре — в тон отговори Франклин. — Имам още дни дена за възстановяване и после... каквото Бог покаже. А Бог е доста щедър към мен в последно време — той се опита да каже тези думи шеговито, но импровизацията явно не се получи и всички сведоха състрадателно глави.

— Франки, ще се справиш, това Бог го е решил отдавна — обади се Маркус. Филип продължи:

— Нали знаеш максимата, чрез която създаде „щастливото братство“, а именно: позитивният живот решава всякакви проблеми. А ти си щастливец, Франки, и не бива да се съмняваш, че ще се справиш! — Филип пое няколко солидни глътки въздух.

Франклин се усмихна. Приятелите му бяха дошли и го бяха успокоили. Бяха изпълнили задачите си както трябва. Той почувства как неопределима жизнена сила, или някакъв благороден импулс се опитва да си пробие трасе в отслабналия му и изтощен организъм. За

един кратък миг се почувства както преди — окрилен, силен и свободен.

След като щастливата тълпа си тръгна, Франклин остана сам, сред мислите и спомените. Отново почувства как страхът се опитва да пробие съзнанието му и да го превземе. Спомни си, че Съюзът му обеща по-късно да дойдат с Хилъри и Робърт. Това бе добре за него, защото освен че ще се радва на най-обичаните хора, щеше отново да се понесе към „страната на щастието“.

— Клетият изстрадал човек, толкова е преживял, нужна му е подкрепа, приятелско рамо. Не че бях преживял кой знае колко житейски драми, но ги удесеторявах като сила, а дори измислях нови. Момичето, което се казваше Кристина, ме изслушваше, даваше ми съвети, гледаше ме със съчувствие. Аз исках точно това, радвах се, че тя често мисли за мен. Но когато ѝ предложих да сме гаджета, тя ми отвърна следното: „От теб лъха песимизъм, чувствам се мрачна и нещастна в твоята компания“. И тогава сякаш ми заби нож. Кристина бе много чаровно и усмихнато момиче, а аз изглеждах тъпо срещу нея. Сетне продължихме да се виждаме, но вече не знаех какво да ѝ кажа. Бях закотвил нещастния си образ в нейното съзнание и знаех, че тя не желае компанията ми. Опитвах дори да бъда весел и безгрижен, ала се получаваше някак изкуствено, защото си бях създал тъжен образ...

Петер Железни спря за момент и се усмихна носталгично, сякаш се вживяваше напълно в своята история. После продължи в същия тон:

— После ви срещнах. Видях Франклин и вас, останалите от „Хепибанд“. Седяхте на една пейка на площада и бяхте с тези оранжево-жълти елечета, като свирехте и пеехте. Тогава песента беше много хубава, а аз стоях пред вас и ви гледах със захлас. Всички бяхте усмихнати. Приближих се до вас и ви хвърлих монета, но вие ми я върнахте с думите, че е по-добре да дам тази монета на някой, който наистина се нуждае от нея. Сигурно си спомняте този момент.

— Разбира се, как да не го помним — отговори Кони Милър. — Тогава забелязахме, че си не си в настроение и те попитахме какво ти е.

— Да, така е. Исках да ви споделя всичко, но в главата ми кънтяха думите на Кристина, че от мен лъха песимизъм. Казах ви

само, че ще се оправя. Но когато разбрах, че вие сте една уникална формация, която се стреми към безграничното щастие, разбрах, че съм попаднал на правилно място. В онзи период бях готов на всичко, за да махна тази лоша обвивка от себе си. Без да мисля дълго, се присъединих към вас и не сгреших. След няколко месеца вече се чувствах нов човек, виждах прекрасните страни на живота и на средата, която обитавам. И когато един ден се засяхох с Кристина до фонтана на площада, аз ѝ предложих да се разходим в парка. Помня как тя ми каза, че съм се променил в положителна посока. Прекарахме чудесно, като през цялото време се смеехме. Разделихме се с целувка. И така, срещяхме се известно време, след което отново и предложих да станем по-близки. Тя се съгласи с охота, споделяйки ми, че това, което е станало с мен, не е маска, с която искам да я впечатля, а по някакъв начин съм променил миогледа и нагласата си към живота, което ѝ допада. И така, мили приятели, вече година и половина Кристина е неотлъчно с мен. Ние се сгодихме и след няколко месеца ще направим сватба. Кристина днес не можа да дойде, но знаете, че и тя често идва тук. Благодарен съм на вас и на тази страхотна организация. Повярвайте ми, когато разбрах за Франклин, много страдах. Кристина също го прие тежко. Моля се непрекъснато за него, искам да направя всичко, което е по силите ми, за да му помогна. Това е.

Кони даде идеята да се организира мероприятие за събиране на средства за лечението на Франклин. Тя, заедно със Сюзън, Кони Милър, Филип и много други щастливци, направиха брошури, които залепиха на някои възлови места в града. Кони знаеше, че в Израел работят едни от най-добрите специалисти в света, които чрез съвременна техника лекували подобни тежки болести. Но лечението било много скъпо — петнадесет хиляди долара. Те се надяваха чрез тези средства да съберат огромната сума и да пратят Франклин в Израел. В Америка също имало добри специалисти, но вземали двойно по-скъпо, а и не давали гаранция за успешно лечение. А времето бе кратко и трябваше да се действа бързо и сигурно.

Абсолютно всички от „Хепи пийпъл“ се обединиха в тази инициатива и дадоха пари в импровизираната касичка, която Кони изработи. За един ден успяха да съберат около три хиляди долара.

Градоначалникът и губернаторът също се включиха, като залепиха свои брошури и поставиха пред сградите и в търговските обекти кутии за дарения. Дори в два местни вестника се появиха призови за помощ и бяха указани местата, където хората можеха да дарят средства.

Привечер Кони, Сюзън, Хилъри, Робърт, всички от „Хепибанд“ и още много от щастливците, отново посетиха Франклин. Той бе видимо по-добре от вчерашния ден. Споделиха му за инициативата и за събраните средства, като му вдъхнаха позитивизъм. Франклин изглеждаше ведър и бе усмихнат напук на коварната болест. Той отлично знаеше, че оптимизмът е най-доброто лечение.

След това повечето си тръгнаха и при Франклин останаха само Хилъри, Робърт и Сюзън.

— Искам да ви кажа нещо важно. Онзи господин отсреща ми спомена нещо много хубаво — и Франклин погледна към спящия мъж срещу тях. — Той ми спомена за една невероятна лечителка от тибетски произход, Дазайла Моу. Тя лекувала с методи на тибетската медицина точно такива образувания, като моите.

— Наистина ли? — възкликна Сюзън.

— Той ми каза, че тя е излекувала невероятно много хора чрез силата на енергиите.

— Къде се намира тя, момчето ми? Знаеш ли?

— В Найроби, Юта. Накъде далеч, в Скалистите планини. След като ме изпишат, поемаме към Юта! Нали така?

— Да, момчето ми. Поемаме към Юта — каза Хилъри с надежда в гласа. Тя вярваше и копнееше да се случи чудо. Може би Дазайла Моу бе това чудо.

В това време неочаквано се обади Робърт:

— Тази Дазайла Моу вече е преминала върха!

Хилъри и Сюзън се обърнаха рязко към него.

— Преминала го е, Роби. Тя често преминава ВЪРХА и се връща — каза Франклин.

— Но това е невъзможно — опонира Робърт.

— Ако някой вярва в щастието, за него НЯМА невъзможни неща. Ние също трябва да го преинем — говореше Франклин като в транс.

— Уелингтън и Кристина в момента го правят. Те са още в голямата поляна, наречена Низината. Най-голямата поляна в Акомикеран.

— Нека си наберат плодове, Роби. Тук има много плодове. Всички са сочни и големи. Ще ги заситят преди тежкия път.

— Може да не се върнат, като Скот, Бърнли и Вего. Те загинаха горе.

— Но важното е, че са ОПИТАЛИ!

— Ето, набраха си плодове и сега тръгват. Поеха по кривата пътека, между горите.

— Поеха по пътя към Щастието. Така, както ще го направим и ние. Нали така, Роби? — Франклин говореше с хъс и необикновено желание, все едно случващото се в Акомикеран бе самата реалност. Сюзън и Хилъри слушаха и мълчаливо им се възхищаваха, сякаш двамата бяха малки деца, живеещи в своя измислен свят.

— Още малко ще достигнат до дъбовата гора. Представи си, това е Гората на Любовта — говореше Робърт, който отново бе щастлив. — А те се обичат, нали Франк?

— Точно така, те се обичат и са щастливи заедно. Гората на Любовта ще им даде сили, а самата Любов ще ги тласне да преминат следващите препятствия по трудния път към Щастието.

Франклин и Робърт си говореха цял час. След края на разговора и двамата бяха в отлично настроение. Този ден бе донесъл повече положителни емоции, отколкото вчерашния. Защото всеки от тях виждаше своя път.

Пътят към НАДЕЖДАТА!

* * *

Питър Дилън бе объркан, което му пречеше да бъде в настроение. Преди два дни той се мислеше за най-щастливия човек, животът му бе съвършен и според него никой и нищо не би могло да го извади от това състояние.

Но болестта на Франклин...

Не искаше да мисли за нея, но не успяваше. Идваше на сбирките, но се разполагаше някак встрани, незабележим и отнесен. За разлика

от Кони, която търсеше всевъзможни начини да помогне на приятеля им, Питър бе изпаднал в пълна апатия. Той не желаше да ходи в болницата при Франклин, защото едва ли щеше издържи на гледката. Чувствата, които щеше да изпита, виждайки „щастливия“ си приятел в безпомощно състояние, щяха да бъдат много силни, което щеше да го травмира за цял живот. Питър не можеше да си представи Франклин отчаян, съсипан, гърчещ се в собствените си мъки и умиращ бавно. Това разваляше цялата прекрасна идилия, цялата красива атмосфера.

Защо, защо, защо?!

Сега разбираше, че не е подготвен докрай да се справя с проблемите. Беше взел твърде навътре случващото се с Франклин и бе изпълнен с несигурност, нерешителност и отчаяние.

Цяла Америка се тресеше от суровата криза на гражданската война, обхванала огромната ѝ територия. Бяха подпалени и взривени множество корпорации, банки, предприятия, офиси. Имаше и човешки жертви, поради което все повече се засилваше омразата между хората. Правителството бе в нокдаун. Тези действия възпираха работата на промишлените предприятия, а възможностите за инвестиции в една или друга сфера намаляваха с всеки изминал ден. Опитите за помиряване на враждуващите активистите всеки път се обричаха на провал.

Нюпорт бе един от първите градове, в които започнаха стачни действия, и първият, който обяви война. Но сега агресията тук бе по-малко, отколкото в останалите големи градове. Може би само тук бунтовниците намериха сериозен отпор, идващ от страна на щастливците от „Хепи пийпъл“. Сега жълто-оранжевите хора доминираха по улиците на града и допринасяха за по-спокойния живот. А и бяха подкрепяни от повечето хора и от институциите.

— Казвам се Еди и съм на двадесет и осем години. Преди няколко години при инцидент изгубих дясната си ръка — момчето посочи празното място. — Първите години бях напълно отчаян, затворих се в себе си, не излизах никъде. Една от причините бе, че веднага след инцидента ме магнаха от работа, тъй като бях

неработоспособен. Естествено, правителството ми отпусна някакви средства, но те не бяха достатъчни да си стъпя на крака. Аз се чувствах погубен и смазан. Нямах желание за живот. Търсех работа, но никой не искаше да вземе отчаян инвалид като мен. Липсата на едната ми ръка ме срази до краен предел. И един ден, когато пътувах с автобуса, няколко млади момчета, облечени в жълто-оранжеви елечета, седнаха до мен — Еди посочи малка група от пет усмихнати младежа на задните редици, които му отвърнаха с вдигане на ръце. — Попитаха ме как съм и аз им отговорих, че не съм добре с една липсваща ръка. Тогава те ми казаха, че въпреки недъга ми, мога да бъда щастлив. Говорихме много и младежите успяха да ме убедят да дойда на една от сбирките ви. Реших да го направя и не сгреших. След множеството разговори в тази прекрасна обстановка, аз отново почувствах, че мога да живея пълноценно. Започнах да се усмихвам, да се смея, да мисля позитивно, да показвам ЖЕЛАНИЕ ЗА ЖИВОТ, въпреки недъга си. И когато кандидатствах за работа, ме приеха още на следващия ден. Сега работя като портиер в един офис, където усмивката е от голямо значение. Благодарение на стремежа към щастието и, разбира се, на вас, отново мога да се реализирам и да бъда пълноценен — Еди стисна устни и кимна леко с глава, в знак на признателност.

Веднага след като Франклин, Сюзън, Хилъри и Робърт кацнаха на летището в Солт Лейк Сити, хванаха автобуса за Прегин, преминаващ през Найроби, който чакаше на паркинга пред терминала. Хилъри бе преценила, че точно сега, в този момент, всички трябва да са заедно, за да не се къса силната връзка, която укрепва и заздравява семействата и помага в най-лошите беди. А Франклин имаше нужда от семейството си в този тежък и решителен момент в неговия живот.

Сребрилата лунна светлина доминираше над всичко в красивата и почти безлюдна местност, а кафявите назъбени скали ѝ придаваха необикновена атмосфера. Колкото повече навлизаха в Скалистите планини, толкова по-малки и по-бедни ставаха градчетата. На спирките слизаха и се качваха хора, при които личеше всякаква липса на цивилизация — ходеха с примитивни работни дрехи, говореха нечленоразделно и неправилно.

Рано сутринта, щом автобусът спря на малката автогара в прашното градче Найроби, от него слязоха почти всички пътници. Повечето бяха напрегнати, имаха измъчен и нещастен вид. Също като Франклин. Може би и те идваха заради последната, единствената им останала надежда за изцеление. Франклин, Робърт, Хилъри и Сюзън тръгнаха подир тези хора.

* * *

— Какво ти става Пит? — попита обезпокоена Кони.

— Не зная мила, може би е от времето.

— Или от случващото се с Франклин. Хайде Пит, отговори ми. Знаеш, че можеш да споделиш всичко с мен.

Питър не отговори, а само сведе поглед. Може би ако не беше срамът, щеше да заплаче. Кони го погали нежно по главата, но Питър не промени изражението си. Лицето му се зачерви, той преглътна тежко и погледна настрани, без да се вглежда в нещо конкретно.

— Пит, скъпи, зная, че ти е трудно, но на всички ни е така. Трябва да се стегнем и да опитаме да направим нещо.

— Не зная, мила, какво може да се направи. Просто... просто съм объркан. Ако бях на негово място, не знам какво щях да правя. Не ми се мисли. Всичко се проваля.

— И аз съчувствам на Франклин и то много. В такъв труден момент трябва да сме с него, а не да го игнорираме.

— Така е. Знам, че е така, но... но... — той въздъхна и излезе от стаята с наведена глава.

Грегъри, Филип, Моника и Кони Милър написаха писмо до Ерик Мичълсън, главният водач на анархистката организация „Виктори“, която бе отговорна за едно от най-бруталните нападения от активистите на територията на Нюпорт. Те искаха да преговарят за начините да се сложи край на войната, поне в рамките на града, и да се търсят възможности за излизане от кризата по мирен път. Почти веднага бе даден писмен отговор, в който се споменаваха дата, час и място, където да бъде проведена тази дискусия. Срещата щеше да се

състои в една от модерните сгради на „Сити Център“, част от широкия център на Нюпорт.

В касите с даренията за Франклин общата сума вече наброяваше четири хиляди и петстотин долара, но тя все още бе недостатъчна. А Алън Стимпио — този, който до преди време бе част от мафията — дари осемстотин и петдесет долара. Според него най-добре е мръсните пари да бъдат използвани за благотворителна дейност.

Огромна опашка от чакащи и идващи хора бе обградила неголяма дървена къщурка, с крив покрив и множество цветни украшения по него, типична за средноазиатската архитектура. Опашката напредваше бавно, обезверените и отчаяни хора, както и техните придружители, мълчаливо чакаха реда си. Някои от тях се молеха, други плачеха, трети просто гледаха с празни очи към сградата, където се намираше Дазайла Моу — тази истинска светица, използваща необикновените си методи, помагаща на толкова много хора. Франклин, Сюзън, Хилъри и Робърт кротко чакаха заедно с останалите — мълчаливи и унесени в своите мисли.

Когато Франклин Томас влезе в къщата, усети с тялото и душата си необикновената и позитивна енергия, излъчваща се от самото място. Първото, което си каза наум бе, че тук отдавна са открили тайната на щастието и са достигнали предела на моралното и духовно извисяване. Отвори вратата и влезе в малка стая. Вътре го чакаше Дазайла Моу.

Жената изглеждаше на сто и петдесет, или на двеста години. Кожата на лицето ѝ бе тъмна и ужасно сбръчкана, а самата тя бе много ниска и слаба. Тук енергията бе още по-силна, отколкото в антрето. Пред жената се ширеше дълга и тясна маса, върху която бе поставен стар леген, пълен с вода. Във водата, по средата на легена, имаше парче пластичен материал, бял на цвят, който приличаше на глина или пластилин.

— Съблечи дрехите си и легни тук, момчето ми — жената посочи голяма платформа встрани, покрита с чаршаф. Тя не го попита от какво се оплаква, нито се поинтересува от името му. Това бе странно. Франклин изпълни нареждането на жената.

Дазайла Моу взе малко от мекия материал в легена, направи една топка и с нея започна да масажира тялото на Франклин. В този миг той сякаш почувства Висшата сила! Усети как тази сила прониква в цялото му същество и го завладява! Жената с голяма точност намери местата, откъдето идваха болките му. От ръцете ѝ струеше топлина — невероятна, лековита, позитивна енергия, която влизаше много навътре в тялото му, пробивайки си път и достигайки най-непристъпните зони. Франклин се отпусна на платформата, усмихвайки се блажено!

Когато свърши терапията, жената му каза да се изправи. След това хвана главата му с две ръце, потърка слепоочието с топлите си пръсти и каза следното:

— Използвай това, което имаш, момчето ми! Ти притежаваш Силата! Тази сила ще ти помогне да достигнеш висините! Опитай се да я ОВЛАДЕЕШ! Опитай се да се ВЪЗПОЛЗВАШ от нея! ПЪТЯТ, по който си тръгнал, е ПРАВИЛНИЯТ. Точно този път ще те отведе до БЕЗКРАЙНОТО БЛАЖЕНСТВО! Не се предавай, не оставяй болестта да те СЛОМИ, а продължавай напред! Само така ще ОЦЕЛЕЕШ!

* * *

По пътя към Солт Лейк Сити, Франклин разказа на семейството си какво се бе случило при лечителката. Думите на Дазайла Моу бяха оптимистични, те изразяваха точно това, което бе целял през съзнателния си живот, те бяха плод на цялостната идея за постигане на висшата цел, на духовно и морално удовлетворение. Франклин опитваше да се усмихва и да разведрява тягостната атмосфера, но това не помогна на Сюзън и Хилъри да се отпуснат напълно. Жените бяха със свити от напрежение и умора лица. Изключение обаче правеше само Робърт, който отново с трепет препускаше в измислените си светове.

По време на нощния полет, когато Хилъри, Сюзън и Робърт спяха, Франклин гледаше замислено в тъмнината през прозорците, където като в мъглявини и съзвездия се очертаваха светлините на селищата. Тези думи на светицата, макар и мъдри, макар и изпълнени с обнадяденост, не бяха премахнали тумора от тялото му. В стаята Франклин бе почувствал необикновена, божествена енергия, но

туморът в тялото му беше там и той чувстваше как разяжда организма му, как мускулите му отслабват, как с всеки отминал час оптимизмът му се изпарява. С думите, изречени от устата на Дазайла Моу, Франклин би трябвало да се почувства задоволен, защото те показваха абсолютната истина, как човек може, посредством позитивното мислене, да бъде излекуван от коварни болести. А това бе мотото на неговия свят. Тя му бе казала, че той притежава „силата“ и тази сила би могла да го излекува. Но... дали наистина бе открил абсолютното щастие? Дали наистина бе постигнал целите си? Макар че бе дал толкова много оптимизъм на приятелите си, макар че с всеки съвет, с всяка дейност от страна на организацията, той се издигаше все по-нагоре по пътя си към моралното извисяване, той НЕ БЕ ЗАПАЗИЛ ПОЧТИ НИЩО ЗА СЕБЕ СИ! Сега вече знаеше какво му липсва и за какво не бе подготвен.

За страха от неизвестното!

Може би катастрофата, която бе отнела баща му и бе приковала Робърт към инвалидна количка, бе едно от събитията, дали му тласък за промяна. Той си бе поставил задачата да мисли позитивно, бе усъвършенствал идеите си, бе прикривал от другите проблемите си, които с течение на времето намаляваха силата си. Само че никога не си бе представял, че животът ще му поднесе най-страшното изпитание — да се бори със смъртта.

Да се бори със самия себе си!

Франклин осъзнаваше, че ако победи в тази битка, вече няма да се страхува от нищо и ще постигне всичко, към което се бе стремял. Осъзнаваше, че тогава наистина ще достигне до абсолютното щастие.

Той трябва да пребори болестта!

С усмивки и с положителна енергия!

Франклин натисна с ръце слепоочията си, за да прогони хаоса в мозъка.

Отслабването на организма му бе явно, Франклин чувстваше как кожата му хлътва все повече, как торбите под очите му парят. Дали щеше да се съвземе и да надделее над болките и неразположенията и отново да започне да гради щастливите си мисии? Той обичаше живота и трябваше да го направи!

ТОЙ ТРЯБВАШЕ ДА ОЦЕЛЕЕ!

— Преди три месеца от инфаркт почина майка ми! — заговори Анна, момиче на двадесет и пет, което бе член на „Хепи пийпъл“ от година и два месеца. — Разбира се и аз, и сестра ми, приехме смъртта ѝ много тежко. Няколко дни бяхме в депресия, рядко говорехме с други хора, но това е напълно нормално за такъв период. А и двете имаме хубава работа — работехме като рекламни лица на „Дрон“. Когато минаха тези няколко дни, аз започнах да се връщам към предишния си начин на живот. Може би благодарение на стремежа си към щастието и на позитивната си настройка към света, аз успях да превъзмогна огромна болка. Но сестра ми, която е една година по-голяма от мен, не успяваше да се справи. Тя беше в постоянна депресия, напусна работа и се отдаде на нещастieto си. Тя смяташе, че мястото, което посещавам — а именно срещите с вас — са глупости, които не ми носят никаква полза.

— Навярно е била материалистка — обади се Маркус Фрай.

— Или е гледала на живота под друг ъгъл — добави Филип.

— Да, такава беше. И може би това ѝ оказа влияние. Но както и да е, един ден я помолих да дойде с мен. Тя, естествено, се опъваше. Не искаше да излиза никъде. Но аз я изведох насила. Зная, че това е в разрез с правилата за щастието, но нямаше как да я накарам по друг начин да дойде тук. А и бях сигурна, че това е правилното решение.

Филип и Грегъри кимнаха одобрително и това накара младото момиче да се усмихне прелестно.

— Когато за пръв път я доведох тук, тя не успя да се отпусне. Като че ли нарочно не искаше да го направи. След като се прибрахме, тя отново започна да мрънка, че денят ѝ е минал напразно и че някакви си хилещи се нещастници не могат да върнат майка ни. Но на другия ден ми сподели, че иска да я заведе отново. Вторият път обаче се отпусна и в края на деня беше засмяна. А вчера дойде за четвърти път и вече е доста по-добре от преди. Сега много по-спокойно споделя и говори с мен, настроението ѝ е приповдигнато, от депресията ѝ няма и помен. Благодарение на вас сестра ми се промени към добро.

„Хепибанд“ организираха благотворителен концерт за събиране на средства за Франклин Томас. На концерта присъстваха няколко

хиляди души. Но от него бяха събрани едва четири хиляди долара, защото разходите по организацията бяха твърде високи. Интересното тук беше, че дори Ерик Мичълсън, водачът на анархистите от „Виктори“, помогна с немалка сума за организацията, но и тя не бе достатъчна.

* * *

Франклин усети адски студ, когато слезе от самолета. Вятърът, макар и слаб, го полази с ледени пръсти.

— Сю, нека минем през „Офиса“, искам да видя приятелите — каза със слаб, но бодър глас Франклин.

— Добре, нали ни е на път. Ще слезем там, ще ги видим и после — у нас! — Сюзън също звучеше уверено, макар че тази увереност ѝ костваше доста сили.

— Ние с Робърт ще се прибираме и ще ви чакаме.

— Не, майко, елате с нас — предложи Франк. — После всички ще се приберем заедно.

В автобуса Франклин и Робърт обсъждаха градовете и селата в Акомикеран. Нюпорт също фигурираше, но бе много по-приветлив и различен. Хората по другите седалки ги слушаха мълчаливо, някои ги гледаха с интерес, други с недоумение, а трети със съчувствие. Но когато автобусът спря на спирката, двамата братя млъкнаха изведнъж, сетне слязоха и последваха Сюзън и Хилъри по пътя към сградата.

Франклин влезе в „Офиса“ и всички погледи се приковаха към него. В голямата зала настъпи мълчание. Филип и Кони Милър приближиха и му протегнаха ръце:

— Франкиии, какво става с теб? — весело извика Филип.

— Филиииип, Кониии, какво правите? — опита се да извика Франклин. Обаче гласът му бе груб и дрезгав. Той разпери ръце, прегръщайки и двамата. После се появи Грегъри, а след него Кони:

— Грег! Как си, приятел? Кони, какво става с теб, милейди?

— Много добре, Франки! Оправяме се в живота — отговориха двамата в един глас.

Франклин се ръкува с всички, те се държаха ведро и весело. Опитваха да говорят така, сякаш не знаеха нищо, или болестта му е

„лесна работа“. Казаха му за концерта, за даренията, за все по-голямата популярност на „Хепибанд“ и „Хепи пийпъл“. Франклин им говори за Дазайла Моу и за думите, които му бе казала. Робърт, Хилъри и Сюзън стояха зад него и се усмихваха.

По едно време Франклин попита Кони:

— Къде е Питър? Не съм го виждал отдавна. Не дойде в болницата, а сега го няма и тук.

Кони се обърка за миг, след това отговори:

— Тук е, Франк. Някъде отзад. Може да го извикаме, ако искаш.

— Добре, нека дойде. Стига да не го притеснява.

Питър знаеше, че Франклин е тук и това бе причината да се скрие в тълпата. Отново беше объркан, не искаше да се случва всичко това, бе прекалено чувствителен на темата, прекалено слаб, за да излезе очи в очи с действителността. Видя, че Кони, Грегъри и още няколко души идват към него. Той се обърна на другата страна, за да не го забележат, но те дойдоха точно при него.

— Хайде, Пит, Франклин е тук. Ела, ела да го видиш. Той иска да те види — каза с нежен, но настойнически глас Кони, сякаш говореше на малко дете. Питър покорно и с наведена глава тръгна подир тях.

Когато отидоха отпред, Питър се изправи, за да види Франклин. След това потрепна и застина с широко отворени очи и зейнали уста.

Пред него стоеше МАСКАТА НА СМЪРТТА!

Това бе първата мисъл, нахлула в главата му. Сякаш пред него се бе изправил мъртвец. Франклин бе доста отслабнал, с изпити очи и отчаян, блуждаещ поглед. Той бе бледо копие на прекрасния мъж, когото познаваше. Питър не издържа на гледката — падна на колене и заплака.

— Съжалявам — опита да каже той, но от устата му излезе провлачен звук, нещо като „шжля“. Франклин стоеше над него и го наблюдаваше безмълвно.

— Съжалявам — повтори Питър, давейки се в ридания. Кони го докосна по рамото. Той се изправи, а лицето му имаше мъченически вид. Бе навел глава от срам. После се обърна, хукна назад и се изгуби в тълпата. Кони тръгна след него.

— Аз съм най-големият глупак! — рече Питър на приятелката си. — Аз съм най-големият тъпанар! Аз съм най-недостойният мъж на света!

— Не се самообвинявай, Пит, скъпи. Просто приемаш тежко тази ситуация. Това, че съчувстваш твърде много на приятеля си, не означава, че си глупак и тъпанар.

— Но другите намират сили да се овладеят. Сигурен съм, че изпитват същото като мен. А аз не намерих сили. Изложих се.

— Не е вярно, не си се изложил. Не трябва да те е срам от това.

Питър въздъхна дълбоко, опитвайки да се успокои. Около него се събраха хора.

* * *

Франклин, Робърт и Хилъри си тръгнаха рано, а Сюзън остана в „Офиса“. Отслабналият организъм на Франклин не можеше да издържа на големи вълнения. По пътя Робърт му предложи да започнат с приготовленията за покоряването на върха. Според Робърт, трябваше да тръгнат час по-скоро, за да могат да се подготвят за препятствията, пред които неминуемо щяха да се изправят.

— Ще направим като Дазайла Моу — каза Франклин.

— Дазайла Моу е светица, ние не можем да се сравняваме с нея. Тя е *преход* между тази и другата страна — изненадващо отвърна Робърт. Франклин го погледна изненадан.

— Какво искаш да кажеш, Роби?

— Ние просто трябва да преминем. Не трябва да гледаме от другите — бе отговорът на брат му.

Няколко бомби избухнаха близо до автобуса и ги извадиха от унеса. Паникьосаните хора във возилото започнаха да се оглеждат, но не след дълго паниката притеснението отмина. Това бе поредният акт на насилие от страна на агресорите — нещо, с което местните жители вече бяха свикнали.

Автобусът спря на спирката и тримата поеха към дома. Когато зад високите храсти се показа къщата, Франклин спря и се загледа в нея. Това бе родният му дом, мястото, в което бе прекарал детството и младостта си. Тази къща винаги е била свързана с него и със спомените му — независимо дали са били хубави или лоши. Зад нейните стени той бе споделял най-щастливите си мигове — от най-ранното си детство до днес. И ето я сега — същата просторна, но

уютна къща, сгушена весело между дърветата — но сега погледната с друг, много по-изстрадал поглед. След всички тези нещастия и тревоги, които изпита в последните дни, Франклин отново бе тук и все още чувстваше свещената връзка между него и нея.

Усмехнат мъж, който се представи като Силвестър, застана отпред, на малката сцена. Той умираше от желание да разкаже историята си.

— Здравейте, мили приятели. Искам първо да ви кажа, че съм на четиридесет и три години, макар и повечето да не ми дават и тридесет. Това е така, защото аз открих ключа към успеха, тоест, намерих тайната на щастието си.

— Това е страхотно! — възкликна Натали, онази приятелка на Питър, която наскоро се присъедини към „Хепи пийпъл“. Сега тя бе застанала до Сюзън, Кони, Питър, Маркус Фрай, Грегъри и останалите от бандата.

— Така е, всичко е страхотно! Защото аз имам съпруга, но имам и любовница!

Кони Милър и Филип се спогледаха, Питър и Натали също. Грегъри даде знак на Силвестър да продължи.

— Съпругата ми е много добра, гледа децата ни и аз съм много доволен от нея. Е, понякога имаме търкания, а те станаха по-големи, когато тя разбра за любовницата. Но когато у нас стане нажежено, аз — хоп — и при любовницата. А при нея всичко е прекрасно! И така, приятели мои, аз съм щастлив с тези две жени, с тези красиви цветя в моя живот.

Вместо да се зарадват, щастливците го изгледаха с упрек.

— Какво има? — попита той.

— Жена ти как приема това, че имаш любовница?

— Е, не го приема много добре, но постепенно свиква. А и... ха-ха... кой я пита?

— Мисля, че като едно семейство, вие трябва да се опитвате да се разберете помежду си и да изгладите разногласията си. Не че съм против такъв тип връзки, но след като съпругата ти не е съгласна с това, не би трябвало да постъпваш по този начин. Още повече че имате деца — намеси се Кони.

— Добре, но в случаите, когато не ми е приятно с нея, да я търпя ли? А и децата са малки, още не разбират. Зная, че има по-свободни съпругески връзки, в които и мъжът, и жената изневеряват, без да се крият, дори и правят тройки, групов секс и така нататък. Според мен това не е лошо, даже е модерно.

— Така е, съгласни сме — каза Сюзън. — Наистина има много такива връзки, но те са плод на тип разбирателство. В тези случаи и мъжът, и жената имат по-освободено мислене, обичат секса и разнообразието, приели са този модел на поведение и са щастливи посвоему. Но във вашия случай нещата не са така, защото съпругата ти не го иска. Значи ти постъпваш егоистично спрямо нея!

— И какво трябва да направим? — попита виновно Силвестър.

— Единият начин е да се разделите и всеки да поеме към своето щастие, но този вариант не е добър, защото имате деца. Другият начин е да поговорите, да се разберете на какъв тип отношения искате се гради връзката ви. Може би така ще е най-добре и за двамата — изказа се Сюзън.

— И да оставя любовницата си, така ли?

— Защо не, ако е в името на семейството?

— Но нали точно вие учите, че за да е щастлив един човек, трябва да бъде в хармония със себе си?

— Така е, но не когато става за сметка на други хора — заключи Сюзън, която въпреки грижите ѝ напоследък, се държеше геройски.

Франклин остана при Робърт, докато той не заспа, след което отиде в стаята си. Хилъри го последва. Напоследък възрастната жена бе станала мълчалива. Тя непрекъснато се намираше под властта на тревогата и страха, борейки се с ужасните мисли. Франклин и този път се опита да разведри атмосферата, но на жената не ѝ ставаше по-добре. Тя тъгуваше за него и вече не можеше да го скрие.

Все по-натрапчиви мисли се появяваха в главата му. Реакцията на Питър днес не му даваше мира. Държанието на този негов приятел бе олицетворение на ИСТИНАТА, на скритото в сдържаните и приятелски усмивки на останалите приятели. Питър не трябваше да бъде съден за тази постъпка, той бе излял чувствата си, които в онзи момент бяха по-силни от разума му.

Когато Сюзън пристигна, Франклин и Хилъри погледнаха към нея с тъга, обич и огромна благодарност. Това момиче бе останало с тях и бе до тях в добро и зло. Сюзън първа наруши тежкото мълчание:

— Франк, Хилъри, искам да ви кажа нещо.

— Кажи, скъпа — подкани я Франклин.

— Ще си имаме БЕБЕ! — момичето се засмя със заразителна усмивка.

— Какво? — попита Хилъри и в гласа ѝ се усети едва доловима радостна нотка.

— Ще имам дете от Франклин! Онзи ден си направих тест, а преди малко отидох в болницата! Искях да съм сигурна.

— Скъпа, това е прекрасно! — опита да извика Франклин, ала думите му прозвучаха тихо и сипкаво! Усмихна се, но и усмивката му бе страдалческа, изкуствена. Той подпря ръцете си на масата и заговори тихо:

— Когато оздравея... когато оздравея, ще сме най-щастливата тройка — аз, ти и детето ни! — гласът му едва се чуваше. — Скъпа моя, благодаря ти, аз... аз те обожавам. Детето ни ще бъде най-щастливото, най-щастливото. Обещавам ти.

Франклин бе навел глава и се взираше в масата. Сюзън и Хилъри го гледаха мрачно и безмълвно.

— Сюзън, майко, страх ме е!

Двете жени не отвърнаха нищо, а продължаваха да го гледат. В очите на Сюзън се появиха сълзи.

— Страх ме е... страх ме е... страх ме е от смъртта! — и той заплака. Никога досега не бе плакал, освен в ранното си детство.

— КАКВО СЕ СЛУЧИ С МЕН, КАЖЕТЕ МИ? — закрещя Франклин, давайки израз на тези внезапни чувства. — ЗАЩО НА МЕН? ЗАЩО АЗ, КОЙТО ТОЛКОВА МНОГО ОБИЧАМ ЖИВОТА? СЮЗЪН, МАЙКО, СТРАХ МЕ Е! НЕ ИСКАМ ДА УМИРАМ! НЕ ИСКАМ ДА НАПУСНА ТОЗИ СВЯТ! ИСКАМ ДА СЕ РАДВАМ НА ЖИВОТА, НА ПРИЯТЕЛИТЕ СИ, НА ЛЮБОВТА, НА ВСИЧКО! ЗАЩО БОГ ИСКА ДА МИ ГО ОТНЕМЕ В ТАКЪВ ПРЕКРАСЕН МОМЕНТ?

Франклин плачеше неудържимо, Сюзън и Хилъри се бяха прегърнали и също плачеха. Те не бяха свикнали да виждат Франклин такъв. Можеха да успокояват, да дават съвети на другите, но в този

момент и двете не знаеха как да постъпят. Защото бяха свикнали с мисълта, че той е този, който би могъл да изговори правилните думи, да ги насочи към правилния път. Той, а не те. Защото Франклин бе *повзвишен* от тях.

След малко Франклин спря да плаче и сложи ръцете си върху рамената на Сюзън и Хилъри. Той заговори тихо:

— Знаете ли, че смъртта не е страшна? Когато човек умре, се пренася в прекрасния свят на *сънищата*, където красивите приказки оживяват, където можеш да видиш абсолютно всичко и да бъдеш *истински щастлив*. А след време, щом душата намери друго тяло, човекът започва да гради напълно новия живот. Смъртта не слага край на съществуването, защото душата се рее от тяло на тяло, докато не постигне своето *съвършенство*. Такъв е *кръговратът* на живота. Самата смърт не е страшна. По-страшно е, че ще изгубя вас, ще изгубя Робърт, приятелите си, ще изгубя... детето си.

Изведнъж Франклин се изправи рязко! По обвитите с мъка и отчаяние очи се появи особен отблясък, все едно пожар беше избухнал в тях. Той гледаше трепетно двете жени — сякаш бе получил някакво просветление, някакъв извисен импулс — все едно хиляди вулкани изригнаха изведнъж, губейки се в безкрайната небесна синева на красивите му очи. Заговори с по-силен глас — най-силният, който можеше да излезе от измършавялото му тяло, сякаш искаше да го чуят всички:

— Майко, Сюзън, искам да направите нещо за мен! Моля ви, не ми отказвайте!

— Да, Франк — със сетни сили промълви Хилъри.

— Искам ако умра... ако умра, на погребението...

— Франк, недей...

— Сюзън, скъпа, не ме прекъсвай. Искам, ако умра, на погребението ми да се пеят *щастливи и весели песни*, да се чува *радостна музика*, да се вият *танци*, да се играят *игри*, да се организират *забави*! Искам... искам всички... всички да знаят, че погребват *щастлив* човек!

Двете жени изхлипаха, давейки се в сълзи и гледайки безмълвни към Франклин.

— Моля ви, вие сте най-близките ми хора, изпълнете тази моя заръка! МОЛЯ ВИ!

Сюзън успя да кимне и да промълви „добре“, след което продължи да плаче.

* * *

Агресорите продължаваха с настъплението. По-големите американски градове вече бяха обвити в тъмен смог заради пожарите и взривовите, предизвикани от войнствените граждани. Опитите на правителството да проведе мирни преговори, бяха обречени на неуспех. Кризата се задълбочаваше. Недоволството на народа също. Всички обвиняваха властта. Агресорите спекулираха с обстоятелството, че кражбите във висшите етажи и некадърната политика са довели нещата дотук, и така допълнително озверяваха жителите. В Нюпорт, въпреки щастливите шествия на „Хепи пийпъл“, бунтовете и стачките все още не спираха. Щастливците не осигуряваха работа, не увеличаваха заплатите на хората, не вдигаха жизнения стандарт. Усмивките и позитивните приказки не помагаша на достигналите до безгранично отчаяние и ярост жители. Ала в сравнение с началото на войната, екстремистките действия в града и района бяха намалели наполовина и продължаваха да намаляват.

Въпреки войната и кризата, в „Хепи пийпъл“ непрекъснато постъпваха нови и нови членове. Все повече хора поддържаха идеите за душевната хармония, позитивното мислене, моралната възвишеност и стремеж към щастие, и въпреки че имаше и такива, които мислеха жълто-оранжевите хора за „болни мозъци“, тази организация оказваше все по-голямо влияние върху ежедневието на Нюпорт. Дори и в съседните селища и общини се появиха „щастливи“ групи.

„Хепибанд“ бе поканена да свири на големия театрален фестивал „Нюпорт танцува“, който се провеждаше в открития театър на брега на голямата река Мърюин, минаваща близо до центъра. На мястото на Франклин, в групата се подвизаваше Маркус Фрай, който, също както него, показваше забележителен певчески талант. „Хепибанд“ свиреха заедно с нюпортския хоров ансамбъл, като всички от ансамбъла бяха облекли оранжево-жълти елечета — трогателен жест за солидарност и подкрепа от тяхна страна. Две от песните изпълни Сюзън и тя бе дълго аплодирана от хилядите присъстващи на фестивала.

Кони, която бе събрала около девет хиляди долара, посети болницата заедно с Франклин, Питър и Сюзън. Франклин трябваше да ходи на няколко химиотерапии, които бяха задължителни. Той бе посетил една от тях и сега му предстоеше втора. Когато Франклин влезе в залата за химиотерапии, Кони поиска да говори с главния хирург — доктор Уинстън Калър.

Хирургът покани младата жена да влезе при него и я помоли да седне. Сетне заговори със сериозен вид.

— Искам да ви кажа някои неща относно състоянието на Франклин. Готова ли сте да ме изслушате, госпожице?

— Разбира се, господин Калър.

— Дори и да съберете пари, за да изпратите Франклин в Израел, ходенето дотам ще е безсмислено.

— Какво искате да кажете?

— Франклин вече няма никакъв шанс — продължи докторът, навеждайки виновно глава. — Туморът се развива прекалено бързо, сега е засегнал почти всички жизненоважни органи — бял дроб, черен дроб, панкреас, жлези — които се разпадат безвъзвратно.

Кони отвори уста, но не каза нищо. Не знаеше как да реагира и какво да каже в този момент.

— Съжалявам, госпожице — тя чу далечния глас на хирурга, опитващ се да се провре между внезапния порой от лоши мисли.

— А тогава, а тогава... — измънка Кони, след като се посъвзе. — А тогава, защо са нужни тези химиотерапии?

— Просто са включени в лечението. А и не искаме пациентът да губи надежда.

— Но с тези безсмислени химиотерапии, ако наистина няма шанс, не отслабва ли... как да го кажа?...

— Не отслабва ли организмът? — довърши докторът.

— Точно така.

— Да, организмът му отслабва, защото болката е непоносима. Но как да му кажа, че няма смисъл от повече процедури? Вижте, госпожице, това момче ми харесва. Харесва ми, защото е мъжко момче. Зная какво е сторил и какво е създал, искам да направя всичко възможно той да е добре. Знаете ли как се почувствах, когато установих, че няма шансове? — докторът щеше да заплаче, но някак се сдържа. — Повярвайте, въпреки дългогодишната ми практика, в този

момент не зная как точно да постъпя, не зная кое е най-добре. Чувствам се все едно аз съм на неговото място.

— Така е, докторе, аз ще поговоря с него и ще видя какво мога да направя. Благодаря ви за откровеността.

— Тези пари, които сте събрали, могат да идат някъде другаде? По друго предназначение — предложи Уинстън Калър.

— Разбира се. Може би ще ги дарим за някое благородно дело, например за друг болен. Но нека първо да се съвзема от това, което чух току-що. Все още ми е трудно да повярвам — отвърна момичето.

* * *

На третия път, когато Сюзън и Хилъри заведоха Франклин на химиотерапия, доктор Уинстън Калър съобщи и на тях, че повече няма смисъл от тези процедури. Той го каза с оптимистичен тон, но всички разбраха какво има предвид.

Франклин продължаваше да гасне, предаден от собственото си тяло. Движеше се все по-трудно. Кони, Питър, Грегъри, Филип и Кони Милър бяха все по-често до него, пропускайки сбирките на щастливата организация. Франклин, придружен от близките си хора, посети още една сбирка, но вече бе толкова изнемощял и отпаднал, че не говореше почти нищо, а наблюдаваше всичко с бледо и каменно изражение. Все едно бе призрак.

Маркус Фрай, който сега движеше всичко в „Хепи пийпъл“, уреди среща с Еди Мичълсън — лидерът на „Виктори“; Купър Стънтфорд — лидерът на втората по сила опозиционна организация, носеща името „За по-добър живот“, и губернатора на областта — Доналд Грецки. На тази среща трите страни се споразумяха да сложат край на агресията в Нюпорт, срещу няколко промени в законите на местния парламент, гарантиращи по-добри условия за бизнес, работна среда и гражданско право. Но най-хубавото в случая беше, че „Хепи пийпъл“ удържаха победа.

Войната бе спряна.

Заради победата над агресията и спирането на войната, „Хепи пийпъл“ организираха грандиозно шествие по улиците на Нюпорт. В това събитие се включиха около хиляда човека, които бяха облекли

своите оранжево-жълти елечета. „Хепибанд“ бяха сред тях, като свиреха и пееха победоносни песни. Хиляди хора бяха излезли на улиците и поздравяваха щастливците за факта, че успяха да наложат мотото си и да сложат край на войната в Нюпорт. Много от тях решиха да станат част от „Хепи пийпъл“, която вече се превръщаше в определящ фактор за живота на хората в града и региона.

* * *

Когато Фреди Джокович пристигна при семейство Томас, той завари Франклин легнал на леглото, обездвижен и обречен. След като прегледа състоянието, му той каза на останалите, че му остават може би броени часове живот.

Бяха уведомени всички негови близки, както и повечето от „Хепи пийпъл“, но в къщата дойдоха само няколко човека — Филип, Кони Милър, Питър, Кони и Грегъри. Те щяха да присъстват на последните мигове живот на техния добър приятел.

В стаята повечето се бяха струпали около леглото на Франклин. Отляво бяха Хилъри и Сюзън, а до тях, в инвалидната количка, седеше Робърт. Отдясно бе Фреди Джокович, въоръжен с медицинската си апаратура и очакващ да констатира най-лошото. Отпред Питър и Филип бяха прегърнали приятелките си и мрачно гледаха към агонизиращия мъж.

— Ние вървим напред, вече сме все по-близо до върха. Вече сме на „люляковата поляна“ — говореше с трепет Робърт.

— На тази красива поляна можем да спрем, за да си починем, но не го правим — с мъка говореше Франклин, но очите му изразяваха огромно, дори свирепо вълнение. В този момент и той се бе пренесъл изцяло в измислената страна Акомикеран и заедно с брат си вървеше към дългоочаквания връх.

— Ние трябва да вървим напред! — продължи той. — В никакъв случай не трябва да изоставаме!

— Върхът е близо, Франк! Ето го горе, обвит в мъгла! Виждаш ли го? — Робърт погледна с безизразни очи нагоре, сякаш гледаше нещо далечно.

— Виждам го, Роби, виждам го! Прекрасен е! Това е *най-красивото* място на земята! — все по-трудно изричаше думите Франклин. Останалите слушаха безмълвно диалога на двамата братя, навели глави. Очите на Кони Милър бяха навлажнени.

— Трябва да изкачим карстовите скали и сме на върха.

— Да, на върха. А след това ще преминем от другата страна.

— От другата страна — повтори Робърт.

— Скалите са отвесни, трудни и високи, но ние не се предаваме.

— Катерим се по зъберите. Още малко. Още малко. Защо е толкова трудно това последно препятствие.

— Помагаме си. Ти ми подаваш ръка, аз я хващам и преодоляваме скалите. Още малко, Роби, и сме на върха. Още съвсем малко — вените по врата и шията на Франклин бяха изпъкнали и образуваха голяма грапава мрежа. Дишането му вече бе на пресекулки, но вълнението му бе толкова голямо, че той сякаш не обръщаше внимание.

— Готово Франки, аз вече съм горе! Подавам ти ръка. Хайде, дръж се! А така. Готово! Вече сме на върха!

— Да! Ние сме на върха! НА ВЪРХА!

— На върха, Франки! Ние сме победители! Сега трябва само да минем *от другата страна*!

— *От другата страна* — едва промълви Франклин, след което започна да се задушава.

Той се разтърси от гърчове, опитвайки се да си поеме дъх. Но не успяваше. От гърлото му излязоха зловещите предсмъртни стонове. Сюзън хвана ръката на Хилъри, а Питър прегърна Кони, извърщайки глава. Лицето на Франклин бе набраздено от дълбоките линии на мъчителната агония, а очите му блестяха от диво отчаяние.

— Франклин! — извика Хилъри. Сюзън я прегърна. Останалите гледаха с широко отворени очи.

След малко гърчовете спряха и тялото на Франклин се отпусна неподвижно на леглото. Мъченическата маска на лицето му изведнъж изчезна, отчаяният блясък в очите му сякаш се изпари. Франклин лежеше отпуснат на леглото, като че ли спеше с отворени очи.

Доктор Фреди Джокович приклепна до Франклин и взе ръката му, за да напипа пулс. След това докосна и шията му. Останалите го

наблюдаваха със застинали погледи. Докторът се изправи, погледна към Хилъри и каза тихо:

— Съжалявам, госпожо Томас, Франклин е *мъртъв*. Час на смъртта — дванадесет и тридесет.

В този момент Хилъри падна върху тялото на Франклин и зариде със силен, отчаян рев. Сюзън коленичи до леглото и също заплака, прегръщайки сломената майка. Кони Милър се „впи“ в рамото на Филип, а Питър и Кони се прегърнаха силно, допирайки лицата си.

Всички плачеха.

— Франклин, момчето ми... Моята надежда... — шепнеше през сълзи Хилъри, отпуснала глава и ръце върху мъртвото тяло на сина си.

— Франклин... о, господи, не... само това не... — лицето ѝ бе почервенияло и подпухнало, устата ѝ бе пресъхнала. Доктор Фреди Джокович бе покрил лицето си с ръце, опитвайки да скрие сълзите си. Дори и в очите на Робърт, който до преди малко бе в еуфория, бяха навлажнени.

По едно време Питър се отскубна от прегръдката на Кони, отиде до леглото, където лежеше мъртвият му приятел, наведе се над него и затвори очите му. След това нежно го целуна по челото.

* * *

Нюпорт бе привидно затихнал. Тук-там остатъчни взривове нарушаваха покоя на хората, а някои изгорели сгради, дървета или съоръжения продължаваха да пушат, напомняйки за отминалата война.

В един от кварталите на града обаче кънтеше весела и ритмична музика. Танци и игри се виеха, като огласяваха с весел глъч притихналите улици. По едно от шосетата сякаш отново преминаваше „щастлив парад“ — хиляди облечени в оранжево-жълти елечета хора от „Хепи пийпъл“ играеха на ведрата музика, издавана от инструментите на „Хеписбанд“.

Само по опечалените им изражения и по черната катафалка, движеща се с тромаво униние, можеше да се разбере, че това бе погребение.

Погребваха Франклин Томас.

Погребваха го точно така, както бе искал — с музика, танци, игри и щастлива музика.

Мрачният парад спря пред гробището „Нелсън парк“ и няколко гробаря пренесоха ковчег с тялото. Гробището бе прекалено тясно, за да побере множеството хора, които се трупаха пред елегантния му, украсен с множество декоративни орнаменти вход. Веселата музика спря едва когато носачите застанаха с ковчег до прясно изкопания гроб. После баптисткия свещеник излезе на преден план и започна да чете надгробното слово.

— ... Вие трябва да знаете, че Бог е решил да приеме при себе си този млад човек, защото му е нужен в райските дела. Затова не бива да тъгувате. Любовта към починалите ни близки възлага на нас, живите, да се молим за спасението на душите им. Така ние им доставяме наградата, за което жадуват душите им — Божията благодат...

След като отецът приключи с прочувствената молитва, предаваща духа на покойника на Бога, под звуците на погребалния марш гробарите започнаха да спускат ковчег. Хилъри и Сюзън, облечени в черно, стояха най-отпред и плачеха тихо, подкрепяни от Питър и Кони. Всички наблюдаваха ритуала със сведени глави, гледаха как ковчегът с мъжа, променил живота и начина на мислене на толкова много хора, бе положен безвъзвратно в земята.

Бременната Сюзън едновременно буташе количката с Робърт и подкрепяше Хилъри, която бе изпаднала в дълбока покруса. До тях вървяха Питър и Кони, унесени в тягостни мисли. Изведнъж Робърт засия и посочи с ръце напред.

— Виждам го, виждам го!

— Кого виждаш, Роби? — попита Сюзън. Останалите спряха и погледнаха към него.

— Виждам Франклин! Виждам го!

— Франклин ли? — за пръв път заговори Хилъри, поглеждайки към единствения си жив син.

— Да, майко, Франклин!

Тя се втренчи напред, сякаш очакваше да види чудото:

— Къде е той, момчето ми?

— Той е оттатък! *Той премина от другата страна!*

— От другата страна! — повтори Сюзън. Някаква неведома искра премина и озари за миг опечаленото ѝ лице. — А ти не си ли

заедно с него?

— Не — отвърна Робърт и наведе глава. — Аз останах. Още не бях готов да го направя.

— *Щастлив! Много щастлив! По-щастлив от всякога!*

— И как е той? Как го виждаш, Роби? — попита Хилъри?

ТРЕТА ГЛАВА

4 години след смъртта на Франклин Томас.

За тези четири години популярността на „Хепи пийпъл“ бе нараснала главоломно. Те се бяха разпространили не само в Нюпорт, не само в Америка, а и в много страни по света. Благодарение на тях, войните и агresiите затихнаха, бомбите и взривовете престанаха. Всички вече знаеха за щастливците — тези, които се опитваха да постигнат или бяха постигнали този изконен душевно морален синхрон, този стремеж към великото щастие. Всички знаеха, че „оранжево-жълтите“ хора се срещаха навсякъде — по автобусите, по парковете, по улиците и на много други места; а с тях могат да споделят проблемите си, мислите си, радостите и тревогите си. От тях винаги могат да получат помощ, съвет или поне едно приятелско потупване. А това, в много случаи, се оказваше съдбоносно.

Хората ставаха все по-позитивни, по-оптимистични и по-щастливи. Светът постепенно се превръщаше във *все по-добро място за живеене*.

* * *

На всяка годишнина от смъртта на Франклин Томас, на гроба му се събираха хиляди хора. И днес, четири години след трагичното събитие, улиците, водещи към гробището „Нелсън парк“, бяха претъпкани.

Някъде навътре, сред тълпата, малко момче притича до мъж и жена, които разгорещено спореха за нещо:

— Недейте да се карате! — каза със звънливия си глас детето. — Тук трябва да бъдете щастливи!

Мъжът и жената се спогледаха, след което се обърнаха към малкото момче и му се усмихнаха. Жената го потупа по главата.

— Франклин, момчето ми! Ела тук! — извика усмихната и елегантна дама. Сюзън — бившата годеница на Франклин Томас, която сега бе главният отговорник на „Хепи пийпъл“. До нея се намираха Питър и Кони Дилън — които се ожениха миналата година и които бяха редом до Сюзън като нейни помощници. Зад тях стоеше Хилъри Томас — майката на Франклин. Тя също бе усмихната, подпряна на инвалидната количка, в която Робърт Томас гледаше с интерес хората около него. Детето тръгна към тях.

— Мамо, те се караха и аз ги успокоих! — отвърна то.

Силен глас от уредба прекъсна мислите на околните. Този глас бе на Грегъри от популярната банда „Хепибанд“, който стоеше пред високоговорителя. Зад него бяха застанали другите членове на бандата — Филип, Маркус Фрай, Моника и още две момчета, включени отскоро. Кони Милър не бе сред тях, тя бе напуснала Филип и потърсила щастието в Германия — където също бе част от „Хепи пийпъл“.

— Уважаеми присъстващи — започна Грегъри, — много се радвам, че всички отново сме заедно, за да отслужим тази панихида в чест на нашия любим приятел Франклин Томас. Надявам се, че в този момент всички, които го познаваха, ще си спомнят с умиление за него. Защото всички те знаят какъв човек бе той — всеотдаен, амбициозен и... истински. Нека благодарим на Сюзън, неговата съпруга, която се грижи за детето им — Франклин младши, затова че продължава благородната му дейност. Нека благодарим на Питър и Кони Дилън, които са неотлъчно до нея, помагайки ѝ с всичко. Нека благодарим на Хилъри Томас, че е родила такъв син. И накрая, нека всички заедно кажем едно голямо „Благодарим ти, Франклин!“, на човека, променил света към по-добро, след което да помълчим за минута в негова памет.

От тълпата се чу хоров нечленоразделен звук, след което настъпи такова мълчание, че можеха да се чуят дори пчелите над гробището. След около минута Грегъри даде тон на „Хепибанд“ и те засвириха весела и игрива мелодия.

Скоро присъстващите започнаха да играят в такт с музиката. Всички постепенно навлизаха във веселбата, отърсвайки се от моментните емоции. Танцуващите оранжево-жълти щастливци, заедно

с „Хепибанд“, постепенно напуснаха гробището, окупирайки улиците на града.

А в самото гробище, на една бяла мраморна плоча, поставена върху красив и добре поддържан гроб, се четеше следният надпис:

Животът е светъл миг в безкрайната мъртва тъмнина.
Нека този миг, колкото и да е кратък, да бъде възможно
най-прекрасен. Когато живеем позитивно и пълноценно,
ние ще направим живота си по-добър.

Франклин Томас — един щастлив човек.

Издание:

Автор: Донко Найденов

Заглавие: Франклин Томас

Издание: първо

Издател: „Буквите Пъблишинг“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Националност: българска

ISBN: 978-954-9375-95-X

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3627>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.